Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı

MÜCADELE

Haftalık Siyasi Gazete, Fiyatı: 20.000 TL. 11 Haziran 1994 Sayı: 98

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

Emekçiler hayatı durdurabilecek GÜÇTEDİR

- **Haklar ve Özgürlükler Platformu'nun "Açlığa ve Zulme Karşı Ayağa Kalkalım" çağrısına verilen yanıt yaygınlaşıyor.**
- ŞİP'ten TMMOB'a, Tüm Gıda-Sen'den KES-DER'e kadar uzanan pek çok kesimin temsilcileri ve örgütlülükleri bir araya gelerek "hayatı durdurmayı" tartışıyor.
- **Evet, tek tek tepkiler bir araya geldiğinde halkın muhalefeti daha da güçlenecektir. Halkın muhalefeti hayatı durdurabilecek güçtedir.**
- Çağrı tüm demokratik kitle örgütlerine, tüm devrimcilere, yurtseverlere, tüm emekçileredir. Ortak mücadele çağrısına "Evet" diyelim.

EMEK SARFETMEDEN, SABIR GÖSTERMEDEN KİTLELERİ ÖRGÜTLEYEMEYİZ

- **Sabır ve emek; bugün bunlara daha fazla ihtiyacımız var. Devrim için, halkı kazanmak ve devrim mücadelesine kanalize edebilmek için sabra ve emeğe ihtiyacımız var.**
- Ve bugün... genel direnişi örgütleyebilmek, işçi, memur, öğrenci, gecekondulu, esnaf ve yoksul köylülerin birleşik eylemini yaratabilmek için, "Açlığa ve Zulme Karşı Ayağa Kalkalım" çağrısı etrafında onların tepkilerini sokağa, alanlara dökebilmek de bunları gerektiriyor. Dünya devrimleri ve ülkemiz pratiği öğretiyor ki; başarabilmemizin ön koşullarından biri, kitle çalışmasında ve örgütlenmesinde göstereceğimiz sabır, emek ve inattır.

Kayseri Cezaevinde açlık grevi 23. gününde

DİRENİŞ KAZANACAK

- Tutsaklar, cezaevindeki tüm olumsuzluklara, baskılara karşı kararlı... Cezaevi ve iktidar yetkilileri şimdilik umursamaz görünüyor.. Aileler Ankara'da... Diğer cezaevlerinden destek eylemleri...

Türkeş'in hayatı
KANLI YILLAR

Yazısı sayfa 8-9'da

Oligarşi Türkeş'i pazarlıyor

Çözümsüzlüğün yeni senaryosu

Oligarşi güç durumdadır. Tüm "çare"leri iflas ediyor. Gelinen noktada denize düşmüş, kurda sarılmıştır. Halkımıza Türkeş'i pazarlıyorlar şimdi. Türkeş'in, sivil faşist hareketin katliamlar, cinayetler, provokasyonlarla dolu geçmişi unutuldu ya da unutulur sananlar yanılıyorlar. Faşist çetelere, Türkeş'lere hayat hakkı tanımayacağız.

MERHABA

Egemen sınıfları rahatsız etmeye devam ediyor kalemimiz. Yazdıklarımızdan, ortaya koyduğumuz gerçeklerden vebadan korkar gibi korkmaya devam ediyorlar.

97. sayımızı da "İflas eden resmi ideolojiye yeni milliyetçilik aşısı" ve "Faşizm ulusal baskıdan vazgeçemez" başlıklı yazılarımızda "suç" işlediğimiz, "yasa"ları çiğnediğimiz gerekçesiyle toplattılar.

Biz bu yazılarımızda "yeni milliyetçiler" diye tanıtılan ırkçı-faşist katilleri, sivil-resmi faşizmi, yaptıkları katliamlarla anlatmaya çalışmıştık. Halkın vicdanında "Türkiye'nin Hitler'i" diye bilinen eli kanlı faşist Türkeş'i aklamak için yırtınan burjuva medyaya inat, tarihi gerçekleri açıklamamız DGM savcılarını rahatsız etmiş anlaşılan. Oligarşinin "yasa"larına el atanlar böylece bu yasaların ne işe yaradığını, kimi koruduğunu da ortaya koymuş oluyorlar.

Ancak DGM savcıları rahatsız oluyor diye, faşizmi koruyan "yasa"lar var diye faşizmin kanlı yüzünü göstermekten vazgeçecek değiliz. Bu sayımızda faşist Türkeş'in "kanlı yıllar"ını anlatıyoruz yine.

Gazetemize yönelik bir saldırı da Kocaeli'nde yaşandı. 5 Haziran'da Murat Gül'ün anıldığı toplantıyı izleyen muhabirimiz Fatma Kesili tamamen keyfi bir şekilde gözaltına alınarak üç gün sonra tutuklandı. Cezaevlerindeki Mücadele emekçilerine bir yenisi daha katıldı. Bu arada 21 Haziran 1993'te polis baskınıyla gazete merkez büromuzdan el konulan arşivimizi, yayınlarımızı ve araç-gereçlerimizi yeniden aldık.. Açılan davanın beraatle sonuçlanmasından iki ay sonra arşivimiz talan edilmiş, çeşitli araçlarımız kullanılamaz hale getirilmiş olarak teslim edildi. Bunları yapanların hahgi ruh hali içinde olduklarını biliyor, onları çok iyi anlıyoruz! Şehitlerimizin resimlerini dilim dilim doğrayarak iade eden ve böylece onları yok ettiklerini sananlar sadece tahammülsüzlüklerini göstermiyorlar; zavallılıklarını koyuyorlar ortaya. Şehitlerimizin sonsuza dek yaşayacağını biliyorlar. Onların resimlerini parçalayanlar ise ölümü bir gölge gibi taşıyarak ve aslında yaşamayarak yok olup gidecekler.

Yeni sayımızda buluşmak üzere...

Selam olsun!..

Hüseyin CEVAHİR

'71 sıcağı" devrimci direnişlerle sürüyordu. İstanbul, Maltepe... Türkiye 29 Mayıs'ta başlayıp 1 Haziran sabahına kadar süren bir direnişle çalkalandı. Önce bekçilerle, ardından bir "fruko" kamyonundan çıkan polislerle çatışarak bir eve sığınan iki devrimci, seferber edilen bir zırhlı tugay tarafından kuşatılmıştı. THKP-C önderleri Mahir Çayan ve Hüseyin Cevahir "teslim ol" çağrılarına "asla teslim olmayacağız" diye haykırarak yanıt verdiler. Devrim tarihimiz böyle yazılacaktı. 1 Haziran sabahı çatışma sonunda Mahir Çayan ağır yaralı olarak tutsak ediliyor, Hüseyin Cevahir kavgasını, yoldaşlarına bırakarak şehit düşüyordu. Savaşı yeni Maltepe direnişleriyle Çiftehavuzlar'da sürdü, sürüyor, Kurtuluşa Kadar Sürecek!

İbrahim KAYPAKKAYA

Çapa Yüksek Öğretmen Okulu'ndan Diyarbakır işkencehanelerine uzanan kısa devrimci yaşamına çok şey sığdırdı. TKP-ML'yi kuran Kaypakkaya, faşizme karşı silahlı direnişin önderlerinden biri olarak 18 Mayıs 1973'te işkence edildikten sonra kurşuna dizilerek katledildi. İşkencede direnişin sembolü olarak efsaneleşen Kaypakkaya'nın anısı mücadelemizde yaşayacak!

Sinan CEMGİL

SİNAN CEMGİL...
KADİR MANGA...
ALPASLAN ÖZDOĞAN...
'71'in "son Mayıs sabahında" Nurhak'ta jandarma pususuna düştüler. Çatıştılar... "üç gerilla" vurulup düştü toprağa.
Belki henüz tecrübesizdiler "savaşmak" sanatında, ancak "savaşın savaşılarak öğrenileceğini" biliyorlardı. Bildiklerinden dönmediler... Anılarını yaşatacağız!

MÜCADELE

İÇİNDEKİLER

- Çanlar kimin için çalıyor? 3
- Kitleler somut hedeflere yönlendirilmelidir... 4
- Kurtuluş mücadelesinde umudun adı... Askeri yasak bölgeye kimyasal silah hazırlığı... 5
- Emperyalizmden oligarşiye uyarı 6
- Sivil ya da üniformalı; Katil kontrgerilla 7
- Türkeş'in hayatı; Kanlı yıllar... 8-9
- Bireyciliğe, birim korumacılığına yer yok!.. 10
- Nikaragua: Yenilenler mevzi kaybetmeye devam ediyor... 11
- Alın teri dökmeden, emek sarf etmeden kitleleri örgütleyemeyiz... 12-13
- Bir kez daha ölüme yatmayı anlamak!.. 14
- Yeni 15-16 Haziran'lara... 15
- Odak dergisi darbeci kontra çetesini göklere çıkarıyor... "Muhbirlik onursuzluktur"... ÇGD genel kurulu yapıldı... 16
- "Direniş sürecek" 17
- İşsizlik ve açlık kapımızda; Biz işçiler neredeyiz? 18
- Koç Holding "kriz"in faturasını işçiye kesti: 2404 işçi işten atıldı... 1
- Liseli DEV-GENÇ polisle çatıştı... 2
- Kemal Sahir Gürel: "Yolumu daha güçlü devam ediyoruz" 2
- Kavga onlarla büyüyor... 2
- Isırgan 2

BÜROLARIMIZ

Sahibi: Haziran Yayıncılık ve Tic. Ltd. Şti. Adına Gülten ŞEŞEN
Yazı İşleri Müdürü: Cafer ÇAKMAK
Yönetim ve Yazışma Adresi: Bishirdirek Mah. Tersihane Sk. Kalenderı İşhanı No: 11 Kat: 1 Sultanahmet-İstanbul
Tel: 518 84 17-518 68 57 / **Fax:** 516 24 14
Baskı: Seviler Matbaacılık
Fiyatı: 20.000 TL. **Almanya:** 4 DM
Fransa: 15 FF, **İsviçre:** 4 SF
Hollanda: 4 FL, **İngiltere:** £ 1.5
Abone Koşulları
Yurtiçi Abone:
6 aylık: 450.000 TL; 1 yıllık: 900.000 TL.
Yurtdışı Abone: 6 aylık: 85 DM;
1 yıllık: 170 DM
Hesap No: Gülten ŞEŞEN, T. İş Bankası Aksaray Şubesi 100 48 44

Adana: İnönü Cad. 7. Sk. Kızılay İşhanı arkası Özkan Ap 47/A Kat:1 Tel-Fax: 351 97 25
Ankara: Marmara Sk. Kirmir Ap. No: 12/17 Sıhhiye Tel-Fax: 434 10 92
Antakya: İnönü Cad. Asi Sk. Osmanağa Pasajı No: 9 Tel-Fax: 213 56 06
Bursa: Hacılar Mah. Kozakardı Sk. Adım İşhanı (Heykel) No: 8/408 Tel: 224 47 80
Bolu: İzzet Baysal Cad. Meşelikçe Pasajı No: 1/8
Denizli: Delikli Çınar Meydanı, Çınar İşhanı Kat: 3
Diyarbakır: İnönü Çıkmazı, Güçlü Pasaj No: 3/30 Tel-Fax: 221 85 89
Elazığ: İcadiye Mah. Hacılar Sk. Şifa Han No:4/1 Tel-Fax: 212 45 19
Eskişehir: Esnaf Sarayı Kat: 3 No: 122 Tel-Fax: 231 16 44
Gaziantep: Gaziler Cad. Karatarla Mah. Yeniçeri Sk. No: 27 Kat: 5 Daire: 10 Tel: 233 18 59
İzmir: 853. Sk. No: 27/501 Bilen İşhanı Konak Tel-Fax: 441 95 86
Kars: Kazım Karabekir İşhanı Kat: 2 No: 233 Tel: 223 75 25
Kırşehir: Medrese Mah. Dr. İsmail Yağız Cad. Park Oteli yanı No: 4-D
Kocaeli: İstiklal Cad. Hafız Şerif Sk. Demirsoy İşhanı Kat: 5 Tel: 325 75 35
Konya: Kürkçü Mah. Ahiveyin Kardeşler Sk. Semih İşhanı 14/A Kat: 2 No: 201 Tel: 350 50 77

Malatya: Pak Kazanç İşhanı Kat: 4 No: 121/122 Tel: 325 28 45
Mersin: Mahmudiye Mah. 118 Sk. Çağ İşhanı Kat: 2 No: 13 Tel: 336 75 74
Samsun: 19 Mayıs Mah. Talimhane Cad. Bozacıoğlu İşhanı Kat: 3 Tel: 435 59 81
Sivas: Sularbaşı Mah. Belediye Sk. Şenyurt Sitesi No: 508 Tel-Fax: 222 20 22
Trabzon: Çarşı Mah. Uzun Sk. Kolotoğlu Çarşısı Kat: 3 No: 80 Tel-Fax: 326 10 70
Tunceli: Moğoltay Mah. Okullar Cad. Borataş Sk. Dayı-Yeğen İşhanı No: 11 Tel-Fax: 212 51 89
Zonguldak: Merkez Mah. Demirciler Sok. No: 6 Kozlu Tel: 253 99 65
Köln: Hansaring 25-27 50670 Almanya
Amsterdam: Kinkerstraat 48 BG 1053 DX Amsterdam/Nederland Tel: 0031/20/67 61 745
Atina: Veranzerov 5 3rd Floor No: 7 Platia Kaningos (Kaningos Square) 106 Athens-Greece Tel-Fax: 3648051
Londra: 2 B Prince George Road London-N 16 Tel: 00 44/71/2499378
Paris: 18 Rue De Mazagran 75010 Paris Tel: 00 331/42466254

Çanlar kimin için çalıyor?

İnsan korkuları olan bir varlıktır. Kendinden güçlü olandan korkar, açıklayamadığı olaylar karşısında korkar... Olmadı, aç kalmaktan, çalıştığı işyerinde kapının önüne konmaktan korkar, bir tek göz gecekondusunun bir gün başına yıkılmasından korkar... Bu bir anlamda doğaldır. Doğal olmayan, korkunun her şeye rağmen yapılması gerekenin önünde ayakbağı olmasıdır.

Doğası gereği kapitalizm korku üretmek zorundadır. Kanser gibi, insanların tüm hücrelerine işlesin diye, korkuyu her seferinde yeniden ve yeniden üretip çoğaltmak durumundadır. Bu yüzden, ülkeyi baskı ve terörüyle kavururken, korkuyu hakim kılmaya çalışır. Çünkü kapitalizm, bir korku ve sömürü sistemidir. Bu sistem tepeden tırnağa sömürü ve korku üzerine kuruludur. Sömürüyü ve korkuyu kaldırdınız mı, kapitalizm adına geriye saçma sapan bir kurallar ve kurumlar yığını kalır.

Ancak doğası gereği korku yaratan ve korkuyu üretip çoğaltan kapitalizmin kendisi de hummalı bir korku içindedir. İşte bu yüzdendir ki, her kriz döneminde burjuvazi bir yandan krizin faturasını halka çıkarırken, diğer yandan da "sosyal patlama" sendromları yaşar. Bu sendrom o kadar büyüktür ki, 12 Eylül cuntasıyla "Bugüne kadar hep biz ağladık, işçiler güldü. Şimdi sıra bizde." diyen Türkiye Tekstil İşverenleri Sendikası Başkanı Halit Narin'e süreç değiştiğinde "Tekelci kapitalizmin sonu faşizmdir. Sadece zulmetmek değil, hak edileni vermemek de faşizmdir. Sanayide birkaç büyük kuruluşun egemen olmasına karşıyım." sözlerini ettirir.

Krizin yükünü emekçi halkın sırtına bindirip, kapı önüne koyarak, hakları gasp edilen milyonlarca insanla ülkeyi bir anda açlığın ve yoksulluğun bataklığına dönüştüren burjuvazi, bugün üçüncü sınıf Yeşilçam filmlerini aratmayacak bir beceriksizlikle "masum"ları oynuyor.

Yine 4 Haziran '94 tarihli Milliyet gazetesinin kapağı bu korkunun su yüzüne çıkmasıydı.. Koç Holding Yürütme Kurulu Başkanı İnan Kıraç'ın iktidara veryansın eden sözlerini yayınlayan Milliyet, Kıraç'ın ağzından *"Sosyal patlama olabilir" manşetini atıyordu. İktidara güvenlerinin kalmadığını üstüne basarak vurgulayan İnan Kıraç, "Çok zor, fakat insaflı bir kararla eliminasyona gittik. 500 kadar arkadaşımız kendi rızasıyla ayrılmak istiyordu. 1000 çocuğumuz askerliğini yapmamıştı. 900 tane acıdığımız vardı. Bir Tofaş işçisi bir çalışmamıza göre 11 , bir başka çalışmamıza göre 14 yan sanayi işçisine iş sağlar. Yani biz aslında bugün 24 bin kişiyi işsiz bıraktık. 10 sene evvelki işçi, işten çıkarıldığında köyüne dönebiliyordu, tarlasında çalışabiliyordu. Şimdi gidemez. Artık şehirli oldu. Aç kaldığında korktuğumuz sosyal patlama olabilir."* diyordu.

Yani bugün bizi aç-susuz bırakmakla, ücretlerimizi dondurmakla, sosyal haklarımızı gasp etmekle tehdit edenler, korkutanlar, aslında bizden çok daha fazla korkuyorlar. Tıpkı siyasi şubede işkencecinin eli kolu bağlı, savunmasız insana işkence yaparken gözlerini kapaması gibi. İşkence yaptığı insanın gözünü bağlıyor, çünkü korkuyor. İşkence tezgahındaki insan da korkuyor belki. Ancak işkenceci ondan çok daha fazla korkuyor.

Bu yüzden herkes bilir ki, dünyanın en korkak varlığı sermayedir. Onun için hep dingin denizlerde dolaşıp, güvenli limanlara demir atmak ister. En küçük bir dalgalanmada, kendileri dışında herkesi günah keçisi ilan edip veryansın eder. Sanki yaşanılan bu krizin sorumlusu onlar değilmiş gibi, ülkenin menfaati için fedakarlığın hep kendilerinden beklendiğini söyleyip dururlar. Bu oyunu o kadar ileri götürürler ki, krizin sorumlusu değil kurbanları olduklarını bile iddia etme utanmazlığını gösterirler. O yüzden hep güven isterler. Güvenli ve istikrarlı bir ülke olma lafını ağızlarında geveleyip dururlar. Halka kararını vermiş, istikrarlı bir ülke olma propagandası yaparlar. Halbuki onların istikrar dedikleri, güven dedikleri, ülkenin, emekçilerin sömürülmesi için gereken sessizliktir. Sermayenin istediği sessizlik ölüm sessizliğidir. Emekçilerin ölümle uzlaşmasını isteyen sermaye, işçi grev yapmasın, toplu sözleşme olmasın, sendikalar kapatılsın, politika ve siyaset denilen şeye herkes bulaşmasın ister. İşçiler, emekçiler bunları bilmesin diye de kitaplar yasaklanır, yakılır; örgütler dağıtılır, siyaset tu-kaka ilan edilir. İşçiler, emekçiler bunları bilmesin diye insanlar dövülür, coplanır, gözaltına alınır, tutuklanır, hatta öldürülür.

İnsanlar bunları öğrenmesin diye devrimcilere, yurtseverlere savaş açılır. Askerlerin, silahların gölgesine sığınılır.

Kriz sermaye ve onun akıl hocalarının tarihsel korkularını depreştirirken, kimileri de kendilerine bu korkuyu hafifletmek görevini biçiyorlar. Bu görevi kendine biçenlerden biri de "görmüş geçirmiş" Demirel. "Biz ne krizler gördük, evel allah bunu da aşarız" diyen Demirel, aslında sermayenin korkusunu biraz olsun hafifletmek istiyor.

Yine Demirel, krizin kapitalizmin yapısal karakteri olduğunu unutup, "Kriz psikolojiktir. Moralimizi sağlam tutarsak aşarız" diyerek milyonlarla dalga geçiyor. Açlığın, işsizliğin, evsizliğin ve yoksulluğun psikolojik olabileceğiden söz ederek, sosyal psikolojiye katkılarda bulunuyor.

İnsan korkulu bir varlıktır. Ancak sermaye varlıkların en korkağıdır. Bu yüzden Türkiye'de Koç'lardan, Sabancı'lardan, Eczacıbaşı'lardan, Alarko'lardan, Boyner'lerden daha korkağı yoktur. Korkmakta da haklıdırlar. Çünkü onların bizim sırtımızdan, alın terimizden elde ettikleri ve kaybedecekleri çok şey vardır.

Evet, insan korkulu bir varlıktır. Ancak yine insan korkusunu yenecek bilgiye ve yüreğe sahiptir. Kaybedecek bir şeyleri olmayanların korkuları geçicidir. Emekçilerin kaybedecekleri ya başını koydukları bir tek gecekondularıdır, ya da asgari ücretle gidip geldikleri işleridir. Bunu bile kaybettikleri ya da kaybetmek üzere oldukları bugün, kaybedecekleri tek şey korkularıdır.

Bu yüzden onlar bizden çok daha fazla korkuyorlar. Eğer işçiler, emekçiler krizin yükünü sırtlamayı kabul etmezlerse, onları krizleri ile baş başa bırakırlarsa, korkuları çok daha büyüyecektir. Yok eğer işçiler, emekçiler 5 Nisan soygun paketine gereken cevabı vermezlerse, açlık ve zulüm onlar için kaçınılmaz olacaktır. Emek harcamadan, terlemeden, havadan para kazanmak, alın teri dökmeden yan gelip yatmak, emeğe saygı duymadan yaşamak isteyen, bu yüzden elindekini, avucundakini kaybetmekten korkan egemenlere yine en iyi cevap açların, işsizlerin ve yoksulların sokaklara ve yollara dökülmeleridir, güçlerini göstermeleridir.

Burjuvazinin en boyutlu korkusu, emekçilerin istediklerinde, eyleme geçtiklerinde bunu gerçekleştirebilecek güçte olmalarıdır. Emekçiler bu krizden haklarını kaybederek, güçsüzleşerek değil, birleşerek, güçlenerek, sermayenin korkusunu genişletip derinleştirerek çıkmalıdır.

Sermaye korkuyor ve çan sesleri duyuyor. Bugün sermayenin kafasını Hıristiyanlıkta ölüm haberi veren çan seslerinin kimin için çaldığı sorusu meşgul ediyor.

Evet, çanlar burjuvazi için çalıyor ve bize düşen görev, daha şimdiden cenazelerinde Süleyman Çelebi'nin mevlidini mi, yoksa Chopin'in cenaze marşını çalmamızı mı isterler, onu sormak kalıyor. ✪

Politikada Bu Hafta

Sivil faşistleri aklama operasyonu halkı aldatamaz

Oligarşi, sivil faşistlere resmi üniforma giydirerek başlattığı operasyonu sürdürüyor. Önce devlet içindeki kadrolaşmada kendilerine yer bulan sivil faşistler, sonra da halka karşı sürdürülen haksız savaşta devletin resmi güçlerinin önemli bir ayağını oluşturdular.

Bu operasyona RP'nin büyük kongresinde başlanmış, ama tamamlanamamıştı. RP'nin merkeze taşınması bitmeden MHP için aynı operasyon başlatıldı. Şimdi Türkeş'in kişiliğinde faşist MHP, halk kitlelerine "yeniden" tanıtılıyor. Tabii bu operasyonlarda en büyük görev medyaya düşüyor. Eski solcu Mehmet Barlas gibi satılık kalemlerin "böyle bilmezdik" sözleri ile birlikte faşist hareketin imajı tazeleniyor, aklanmaya çalışılıyor. Parlamentoda sağlanan "ulusal mutabakat"ın tabanda, halk kitleleri nezdinde de yaygınlaştırılması isteği ve buna bağlı olarak faşistleri diğer partilerin tabanına yakınlaştırmak için böylesi bir aklanmış imaja ihtiyaç duyuluyor.

Daha düne kadar, Demirel'in hükümet kurarken MHP'li koalisyona karşı olduğunu özellikle vurgulaması söz konusuydu. MHP, "demokratikleşme" vaadini yutturmaya çalışan bir hükümetin imajını bozabilirdi. Bugün "demokratikleşme" unutulurken, MHP'nin rolü öne çıkarıldı. Zaten Demirel de iktidara geldikten sonra uyguladığı MC politikalarıyla bunun sinyallerini daha o zamandan vermişti.

Kitleler nezdinde inandırıcılığı kalmayan, hatta birbirlerinden farklı bir şeyler bile söyleyemez hale gelen, MGK'nın sivil memurları görünümlerini aşamayan merkez partileri, siyasal bir boşluk yarattılar. Şimdi bu boşluğa MHP ve RP ile dolgu yapılmaya çalışılıyor.

Aslında "dolduruluyor" demek de şimdilik mümkün değildir. Doldurulmaya çalışılıyor. Ancak bu partiler de, şu an için kitlelerle canlı bağlar kurarak, halk içinde ciddi beklentiler yaratabilmiş değiller. MHP kışkırtılan Türk şovenizminden güç toplamaya çalışırken, RP ezilen halkların sorunlarına islami bir söylemle sahip çıkarak, özellikle bu kesimden destek bulmaya çalışıyor. Ancak Türkiye'deki ekonomik ve politik kriz o kadar derin ki, oligarşi bu tür operasyonlarla da siyasal boşluk sorununa çözüm bulamayacaktır.

"Otomobil piyasası can çekişiyor" başlıklı bir günlük gazete haberinin içinde Tofaş'ta üretim ve talep düşüşü yüzünden 2404 kişinin işten atıldığı yazıyor. Sokağa atılan her otomotiv işçisine karşılık, otomotiv yan sanayiinden de 20 işçinin işsiz kalacağı hesaplanıyor. Bu örnek sadece çığ gibi büyüyen işsizliği anlatmıyor. Yaşanan krizin boyutları açısından da bir fikir veriyor.

Böylesi bir kriz ortamında, ister şovenizm davulunu çalarak, isterse islami motiflerle süslenen ve "adil düzende sorunlar çözülecek" gibi içi dolu olmayan sözler söyleyerek herhangi bir düzen partisinin bir yerlere varması mümkün değildir.

Bunu imkansız kılan olgulardan birincisi, ekonomik krizin derinliği ise, ikincisi ve en az onun kadar önemli olan toplumsal muhalefetin boyutudur. Kürdistan'da ulusal haklarını isteyen bir halk ve artık eskisi gibi yönetilmek istemeyen, zam ve zulüm yönetimine tepki duyan emekçi kesimlerin yarattığı muhalefet gücü, oligarşinin siyasal kozlarını eritip tüketiyor.

Ancak MHP'nin merkeze taşınması operasyonu dikkatle izlenmelidir. Özellikle siyasi polis, özel tim, vb. baskı kurumları başta olmak üzere devlete kadro yetiştiren MHP'nin öne çıkması, toplumsal muhalefet açısından yeni görevleri beraberinde getirecektir. Sivil faşistlerin okulda, fabrikada, mahallede, köy ve kasabalarda, emekçi halkın patronlara ve düzene karşı geliştireceği eylemler karşısında daha sık görünmeye başlayacağını tahmin etmek zor değildir. Eskiye göre devletle daha içli dışlı olan, daha açık destek gören sivil faşist çetelerin, bugün lise ve üniversitelerde olduğu gibi yarın mahallelerde ve fabrikalarda da karşımıza çıkacaklarına şüphe yok.

Devrimciler, toplumsal muhalefetin önüne dikilmek istenen bu "tanıdık" engeli geçmişte olduğu gibi bugün de aşacak güç ve birikime sahiptir. ✪

Kitleler somut hedeflere yönlendirilmelidir

Yaklaşık iki aydır işyerlerinde, okullarda, pazarlarda, ekmek kuyruklarında, sokak oyunlarında sürekli bir çağrı yapılıyor. Özel sayılarda, duvar yazılarında, afişlerde hep aynı şey tekrarlanıyor: "Açlığa ve Zulme Karşı Ayağa Kalkalım".

Peki bu çağrılarda, halka somut hedefler gösterilebildi mi? Sürdürülen kampanya hedeflerine ne ölçüde ulaştı? Kitleler ne ölçüde harekete geçirilebildi?

Çağrı, "Açlığa ve Zulme Karşı Ayağa Kalkalım" olduğuna göre, bunun nasıl olacağının da somutlanması gerekir. Çünkü kitlelere ulaştırılan mesajlar net değilse ve ne yapılması gerektiğini içermiyorsa, insanlar yalnızca "haklısınız" diyecektir. "Haklısınız ama ne yapacağız?" sorusu ise karşılıksız kalacaktır. Bu nedenle çağrılar kitleleri somut hedeflere yönlendiren mesajlarla dolu olmalıdır. Fabrikalarda, işyerlerinde işçiler ve memurlar işten atılmaya, özelleştirmelere; ücretlerin dondurulmasına, açlığa, yoksullaşmaya hatta ölüme terk edilmeye karşı gücünü göstermeye çağrılmalıdır. Kitlelere kendi gücünü göstermek, cesaret kazandırmak devrimcilerin asli görevi olduğuna göre, yapılan her çağrı kitleleri harekete geçirmeye yönelik olmalıdır. Örneğin, mahallelerde, esnaflara, tüm mahalle halkına ancak bir araya geldiklerinde güçlü olabildikleri, tek tek hayıflanmaların hiçbir sorunu çözmediğinin görüldüğü, partilerin hiçbirisinin sorunlarına çözüm getirmediği, öyleyse komşularıyla, iş arkadaşlarıyla tartışmaktan, çözüm aramaya çalışmaktan ve bu çalışmaları yürüten devrimcilerin etrafında bir araya gelmekten çekinmemeleri gerektiği mesajları iletilmelidir. Bu örnekler, çeşitli kesimlerin özelliklerine göre geliştirilerek zenginleştirilebilir.

Toplumun başına bugüne kadar ne geldiyse, tartışmadığı, sorunlarını çözmek için bir araya gelmediği, bir avuç azınlığa gücünü göstermediği için geldiği anlatılmalıdır. Egemen sınıflar; patronlar, tefeci tüccarlar, halkın bir araya gelmesini istemezler. Toplumu birbirleriyle iletişimi olmayan bireylerden oluşan hareketsiz bir kalabalık haline getirmeye çalışırlar. Oysa kitle birbiriyle iletişim kurduğunda, hareket halinde olduğunda canlı bir güçtür. İşte o zaman kitledir. Egemen sınıflar da bundan çekindikleri için toplumu en küçük parçasına kadar bölmeye çalışmaktadır.

Devrimciler ise bunun tam tersini hedefler ve onlara canlı bir organizma, bir güç olduklarını göstermeye çalışırlar.

Peki kitleler ne yaparak güç olduklarını anlayacaklar? Bunun çeşitli yolları vardır. Ancak önce hareket gerekir. Kitle yalnızca hareket halinde canlıdır ve güçtür. Örneğin fabrikalarda, işyerlerinde işi durduran işçi ve memurlar, mahallelerde bir araya gelip tartışan, imza toplayan, evlerindeki camlara dövizler asan, yürüyüş ya da gösteri düzenleyen kitleler güç olduklarını anlayacaklardır. Saldırılara uğrasalar da yaptıkları çalışmanın haklılığı, meşruluğu nedeniyle hiçbir yasa, hiçbir güç onları durduramayacaktır. Dağılsalar da yeniden bir araya gelecek ve harekete geçeceklerdir. Çünkü haklılıkları ve bir araya gelmenin insanlara yaşattığı coşku onları karşısında durulamayacak güçler haline getirecektir.

Kitlelere seslenirken birtakım etkenler de etkiyi ve coşkuyu artırmakta ya da azaltmaktadır. Örneğin kağıttan okunarak yapılan bir hitap her zaman doğaçlamayla, hatta ezberlenerek yapılan bir hitaba göre çok daha zayıf kalmaktadır. Kafasını eğerek ya da düz bir hatta bakarak konuşan bir kişiyle insanların gözlerinin içine bakarak konuşan bir kişinin kitleleri etkileme gücü arasında büyük farklar olabilmektedir. Ayrıca çalışmayı yaparken sık sık sağa-sola bakarak tedirgin bir ses tonuyla yapılan bir konuşmayla, rahat ve coşkulu bir konuşma arasında da etki gücü açısından büyük farklılıklar vardır. Giyim, kuşamdaki temizlik, sakallı ya da traşlı olmak gibi etkenler de önemlidir.

Ayrıca çalışmaların süresi de çalışma yapılacak yerin niteliğine göre önceden belirlenmeli, kaçar gibi yapılan ya da uzun süre insanları sıkan çalışmalardan kaçınılmalıdır. Elbette, kitlenin durumuna göre önceden belirlenen süre artırılabilmeli ya da azaltılabilmelidir. Yeri geldiğinde ajidatörler, insanlarla oturup sohbet edebilmelidirler.

Bu çalışmalarda önemli olan bir yan da devrimci kimlikle insanlara ulaşmaktır. Asıl olan, kitlelere kimlerin etrafında toplanmaları gerektiği mesajını verebilmektir. Kitleler bir çalışmanın açıkça kimler tarafından yapıldığını anlayabilmeli ve onlara, aradıklarında çalışma yapanların siyasi kimliklerindeki insanlara ulaşabilmelerinin ipoçları bırakılmalıdır.

Mahalle, işyeri gibi yerlerde kitlelere ulaşmanın bir yolu da kitlelere seslenmek yanında bireylere de ulaşmaktır. Bu tür çalışmalar, "Nasıl olsa kitlelere seslendik" denilerek aksatılmamalıdır. Bu konuda önemli olan bir yan da insanların sevip saydığı, sözünü dinlediği, "doğal önder" denilebilecek kişilerle özel olarak ilgilenmektir. Devrimciler haklı olduklarına ve insanları ikna edebildiklerine göre doğal önderleri ikna ettiklerinde kitlelerin harekete geçirilmesi daha kolay olacaktır. Ayrıca halk arasında bu gibi insanların yavaş yavaş komite çalışmalarının içerisinde yer alması; kolektif çalışmaya hazırlanmaları ve örgütlü çalışmayı öğrenmeleri açısından önemlidir. Bu, ayrıca inancı ve coşkuyu artırıcı bir etkendir.

Tüm bunlar; mesajların somut olması; kitleleri harekete geçirmenin yollarının, yöntemlerinin bulunması, devrimci çalışmaların daha verimli olmasını, hedeflere daha hızlı ulaşmasını sağlayacaktır...✪

"Açlığa ve Zulme Karşı Ayağa Kalkalım" kampanyası çeşitli etkinliklerle devam ediyor

Soygun paketine karşı tek tek tepkiler artık cezaevlerinden sendikalara kadar geniş bir alan içinde yükseliyor. Şimdi devrimcileri tepkileri daha da yaygınlaştırmak, geliştirmek ve nitelikli hale getirmek gibi bir görev bekliyor.

Cezaevlerindeki devrimci tutsaklar açlık grevleriyle, DGM salonlarındaki protestolarıyla kampanyaya güç taşırken Haklar ve Özgürlükler Platformu da aralarında çeşitli sendika ve kitle örgütlerinin bulunduğu geniş bir mücadele hattı oluşturuyor.

TUTSAKLARIN KAMPANYAYA DESTEĞİ SÜRÜYOR

Açlık grevleri ve açıklamalarla başlayan tepkiler şimdi mahkeme salonlarında yapılan protestolara ya da Sağmalcılar'da olduğu gibi sayım vermeme, işgal gibi eylemlere dönüştürülerek sürüyor.

Sağmalcılar Cezaevi'ndeki Devrimci Sol tutsakları 25 Mayıs günü açlık grevi ile başlattıkları eylemlerini mahkeme salonlarına taşıdılar. Duruşmalarda dilekçeler okunması, Amerikan bayraklarının yakılması vb. gibi tavırlar sürerken cezaevindeki eylemlerle de kampanya destekleniyor.

Sağmalcılar Cezaevi'ndeki Devrimci Sol tutsakları 4-5 Haziran günlerinde sayım vermeyerek 5 Nisan soygun paketiyle yoğunlaştırılan ekonomik teröre, emekçi halklarımızı açlığa ve zulme mahkum edenlere, halklarımızın ulusal onurunu ayaklar altına alanlara karşı öfkelerini dile getirdiler.

Ayrıca **"Zama Zulme Karşı Tek yol Devrim"** ve **"Halkın Umudu Devrimci Sol"** sloganlarıyla 5 Haziran akşamı saat 21.00'de personeli dışarı çıkaran tutsaklar koridor, şebeke ve havalandırmaları işgal ettiler. Eylem gece saat 24.00'e kadar sürdürüldükten sonra bitirildi.

Devrimci Sol tutsakları yaptıkları açıklamada tutsaklık koşullarında da olsalar halklara açılan haksız savaşa karşı mücadeleyi sürdüreceklerini söylediler.

Malatya DGM'de yargılanan Devrimci Sol davası tutsaklarından Muzaffer Aybek'in 7 Haziran günü yapılan duruşması da protestoların sürdüğü yerler arasındaydı. Muzaffer Aybek 5 Nisan ekonomik terör kararlarını ve IMF'nin halkımız için her yeni gün daha fazla sömürü ve zulüm anlamına gelen dayatmalarını okuduğu dilekçeyle protesto etti. Okunan dilekçenin ardından IMF'ye ve emperyalizme karşı tepkinin bir ifadesi olarak Amerikan bayrağını yırtan Aybek yırtık Amerikan bayrağını heyetin önüne attı.

DGM heyeti Amerikan bayrağını neredeyse korumaya aldı ve Aybek'e Amerikan bayrağını yırtarak mahkemeye karşı uygun olmayan davranışlarda bulunmaya devam ettiği için 1 ay hapis ve duruşmalara getirilmeme cezası verdi. Aybek'in salondan çıkarılırken sorduğu "Burası Amerikan mahkemesi mi?" sorusu ise yanıtsız kaldı.

Bursa Özel Tip Cezaevi'ndeki tutsaklar da açlık grevi ile tepkilerini dile getirdiler. 4 Haziran günü yaptıkları ortak açıklama ile devletin ekonomik terörünü, katliam politikalarını ve cezaevlerindeki baskılarını protesto eden tutsaklar, ayrıca Adıyaman Cezaevi'nde açlık grevini sürdüren bayan tutsaklara da destek vermek için açlık grevine başladıklarını kamuoyuna duyurdular. Açlık grevine katılan EKİM ve TKİH eylemlerini 3 günlük açlık grevi ile sınırlarken DEVRİMCİ SOL ve THKP/C HDÖ tutsakları süresiz olarak açlık grevine başladılar.

Tutsakların açlık grevi Adıyaman Cezaevi'ndeki açlık grevinin bitmesi ile birlikte bitirildi.

ELAZIĞ'DA DAYANIŞMA PİKNİĞİ

Devrimci Sol Güçler 5 Haziran günü düzenledikleri bir piknikle **"Açlığa ve Zulme Karşı Ayağa Kalkalım"** kampanyasının daha geniş kitlelere nasıl taşınabileceğini tartıştılar. Piknikte Liseli Dev-Genç'liler piknik alanına **"Açlığa ve Zulme Karşı Ayağa Kalkalım, Gençlik Emekçi Halkımızın Yanındadır"** yazan bir pankart astılar.

Piknikte yapılan söyleşide 5 Nisan paketinin uygulanması ile birlikte ortaya çıkan son durum ve buna karşı mücadelenin hangi temeller üzerinde yükseltileceği tartışıldı.

KOCAELİ'DE "5 NİSAN KARARLARI VE DEMOKRASİ PANELİ" YAPILDI

Kocaeli Sabancı Kültür Sitesi'nde 28 Mayıs günü düzenlenen "5 Nisan Kararları ve Demokrasi" konulu panel düzen içi çözüm arayışlarının protesto edildiği bir gösteriye dönüştü. Panele katılanlardan Zeyyat Hatipoğlu'nun "Bir kriz yaşanıyor, bu kriz ülke ekonomisinin içinde bulunduğu krizdir. Bunun bir faturası olacaktır ve kesilen faturayı herkes ödemelidir" sözleri salondaki 600 kadar izleyicinin protestolarıyla karşılandı. İzleyicilerin protestolarına sinirlenen Zeyyat Hatipoğlu kendisinden sonraki konuşmacı Prof. Dr. Toktamış Ateş'in de kendisini eleştirmesi üzerine salonu terk etti.

Panelin son konuşmacısı olan Aslan Başer Kafaoğlu da konuşmasını kendisine iletilen "Açlığa ve Zulme Karşı Ayağa Kalkalım" çağrısını okuyarak bitirdi.

AÇLIĞA VE ZULME KARŞI YENİ BİR MÜCADELE HATTI OLUŞTURULUYOR

5 Nisan kararlarına karşı toplumun çeşitli kesimlerinden yükselen tepkiler birçok etkinlikle hayata geçiriliyor, var olan tepkiler somut eylemlere dönüşüyor. Bugün emekçi halka karşı yani IMF ve onun işbirlikçileri dışındaki herkese karşı siyasi iktidarın "istikrar" adı altında açtığı savaş uygulanmaya başlayan açlık ve zulüm politikalarıyla devam ederken, tepkiler de kendiliğindencilikten kurtulup, daha örgütlü hale geliyor.

Haklar ve Özgürlükler Platformu da zulme karşı sürdürdüğü kampanya çerçevesinde tepkileri bir potada toplamak, açlık ve zulüm politikalarını boşa çıkarmak için 1 Haziran günü demokratik kitle örgütlerine, sendikalara ve çeşitli çevrelere bir çağrı yaptı. Platform tarafından yapılan çağrıda toplantının amacı "Soygun paketine karşı mücadele hepimizin mücadelesidir. Bu nedenle, böyle bir sorumluluğun gereklerini yerine getirmek ve ayrı ayrı verilen tepkileri daha güçlü kılmak" olarak belirtildi.

Haklar ve Özgürlükler Platformu'nun çağrısıyla bir araya gelinen toplantıya katılan çeşitli kurumların da desteğiyle **"yeni bir mücadele hattı"** oluşturmak için tüm kitle örgütlerine ortak bir çağrı daha yapıldı.

7 Haziran tarihli çağrıya platform içinde yer alan Özgür-Der, TİYAD, OKM, Halkın Hukuk Bürosu, Bem-Sen Genel Merkezi, Sağlık-Sen Genel Merkezi'nin yanısıra Sosyalist İktidar Partisi(SİP), İstanbul Tabip Odası, Genç Ekin Sanat Merkezi, Tüm Maliye-Sen İstanbul 2 No'lu Şube, Genel-İş 7. No'lu Şube, Tüm Gıda-Sen Genel Merkezi de imza attılar. Çağrı metninin hazırlandığı toplantıya İHD, Devrim Dergisi, Gedikpaşa İşçi Sağlığı Derneği de gözlemci olarak katıldılar.

Çağrıyla beraber yapılan ilk toplantıya ise TMMOB, Makina M.O, Elektrik M.O (Muhalefet grubu), Eğit-Sen 3. No'lu Şube ve Küçük Esnaf ve Çalışanları Yardımlaşma Derneği (KESDER) de katıldı.

Bir araya gelen kurum ve çevreler oluşturulacak mücadele hattı ile basitten karmaşığa doğru bir rota izleyecek ve "Hayatı Durduralım" perspektifiyle çeşitli etkinliklerde bulunacaklar.✪

Kurtuluş mücadelesinde umudun adı

Küçük burjuva milliyetçi hareketin, kendi taraftarlarında "bu iş yakında bitecek" düşüncesini yaratmaktan çekinmediği ve bulduğu her fırsatta "masaya oturma" ve "siyasi çözüm"den söz ettiği bir süreç yaşanıyor. Oligarşi ise derinleşen krizine rağmen, daha da saldırgan bir politika geliştiriyor ve eğer siyasi bir çözüm olacaksa, bunun çerçevesini çizmede inisiyatifin mutlak biçimde kendisinde olmasının hazırlığını yapıyor. Oligarşinin inisiyatifinde belirlenecek bir siyasal çözümün ise, Kürt halkına, bazı ulusal hak kırıntıları vermenin ötesinde bir içeriğe sahip olmayacağını tahmin etmek zor değil. Oligarşi, herhangi bir özgürleşmeyi değil, kendi egemenliğini dayatıyor.

Böylesi bir süreçte, Kürt halkının binlerce şehit vererek bağıtlanlere getirdiği özgürlük yürütüşünü daha da ileri götürebilecek, mücadeleyi oligarşi ile masaya oturma sorunu olarak değil, halkın iktidarını kurma sorunu olarak ele alan politik açılımlara duyulan ihtiyaç daha da önem kazanmıştır. Çünkü gerçek özgürlük ancak emperyalizm ve oligarşinin egemenliğinin en küçük kalıntısını bile reddeden halk iktidarının kurulması ile olanaklıdır.

Devrimci hareket mücadeleyi ileri taşıyacak böylesi bir politik çizginin tek sahibidir.

Emekçi sınıf ve tabakaların tümünü kapsayan bir devrim programıyla hareket eden devrimci hareketin stratejik hedefi, savaşı, ülkenin her yanında, birleşik devrimci savaş tarzında yürütmektir. Bu perspektifin gereği olarak Kürdistan'da hiçbir iddiası kalmayan çeşitli sol grupların -ki böylelerinin Türk halkı içinde de bir etkinliği yoktur- tersine, devrimci hareket Kürt halkının özgürlük savaşı içinde yer almaktadır. En zor koşullarda, var olan sınırlı olanaklarının önemli bir kısmını Kürdistan'daki örgütlenmesi için ayırmış ve savaş alanında belli bir güç yaratarak ve şehitler vererek mücadelesini sürdürmüştür. Bugün de sürdürmektedir.

Devrimci hareket açısından Kürdistan'da var olma sorunu sadece kurtuluş mücadelesinin savaşan güçlerinden biri olma değil, süreci ileri taşıyacak bir politik çizginin de yaratılması sorunu olarak değerlendirilmelidir.

Devrimci hareketi, küçük burjuva milliyetçi hareketten ayıran en temel özelliklerden biri, etnik temelde değil sınıf temelinde örgütlenmesidir. Kürdistan'daki Devrimci Sol gerillası ile Karadeniz, Toroslar ve Ege'deki gerilla çalışmaları ve metropollerdeki şehir gerillasının örgütsel ve politik birliği, daha şimdiden farklı bir görünüm ve farklı bir mesaj vermektedir. Sınıf temelinde örgütlenme, çıkarları devrimden yana olan tüm sınıf ve katmanlar için bir çekim merkezi olmanın ve savaşı düzenin ayak bastığı her yerde yaygınlaştırmanın olanaklarını yaratmaktadır.

Savaşı her yerde yaygınlaştırma hedefine sadece misilleme grupları yaratma sorunu olarak değil, emekçi halkların oligarşiye karşı savaş içinde yer alması sorunu olarak bakılırsa, sınıf temelinde örgütlenmenin önemi daha iyi anlaşılır.

Türk, Kürt, Laz, Arap, Çerkez, Gürcü, tüm emekçi halkların birleşik devrimci savaşı, halkları birbirine düşman etmek isteyen oligarşinin şovenist politikalarına en sağlam yanıtı içeren, oligarşinin Türk halkı içindeki hareket alanını daraltan ve halkların savaş gücünü ikiye-üçe katlayan bir savaş stratejisidir.

Bu perspektifle mücadele eden devrimci hareket Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine sınıfsal bir bakış kazandırarak sağlam bir zemine oturtmanın yanısıra, savaşın önünü açacak ve mücadeleyi iktidarı ele geçirme hedefine yöneltecek bir politik yaklaşımın sahibidir. Bu anlamda özgürlüğe yürüyen Kürt halkının da umudu devrimci hareket tir.

Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi içinde savaşan bir güç olma ve halkların birliğini bünyesinde gerçekleştirmiş bir örgüt olduğumuz gerçeği iyi kavranmalı, bilince çıkarılmalıdır. Bu bilinç her devrimciye hayatın her alanındaki pratik mücadelesinden düşünce yapısına kadar yön verirse, hareket perspektifini daha iyi hayata geçirebilmek de mümkün olur. ✪

Askeri yasak bölgeye kimyasal silah hazırlığı

✓ **Oligarşinin daha kullanmadığını söylediği "imkanlarına" karşılık halkların da henüz savaşa sürmediği imkanları vardır. Bu imkanların başında Kürt ve Türk halklarının ortak mücadelesi temelinde ortaya konacak olan savaş gücü gelir. Bu güç sadece oligarşinin ölümcül silahlarını etkisiz hale getirmekle kalmayacak, oligarşinin baskıcı, katliamcı ve sömürücü düzenini de tarihin çöplüğüne atacaktır.**

Kimyasal Silah Tehdidi

Uluslararası sözleşmelerde yasak olmasına rağmen kimyasal silahların üretimi ve kullanımı, halka karşı savaş açan gerici-faşist iktidarların başvurduğu yöntemlerden biridir. Oligarşi de çaresizliğinin bir sonucu olarak, artık kimyasal silah kullanmayı gizli kapaklı değil açıkça telaffuz etmeye başladı.

Bu konudaki ilk açıklama, Mayıs ayının ortalarında Diyarbakır'da bulunan Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş'ten geldi. Güreş; *"Devletin kullanmadığı daha çok imkan var, gerekirse bunları da kullanacağız"* derken açıkça kimyasal silahları kastediyordu. Kürdistan'a son yılların en büyük askeri yığınağını yapan, tank, panzer ve her türlü silahı bölgeye yığan, asker terhislerini erteleyip, asker kaçaklarının peşine düşen ve daha fazla sayıda askeri çatışma bölgelerine sevk eden genelkurmayın kullanmadığı pek fazla imkan kalmamıştı aslında. F-104 uçaklarıyla dağların bombalanması, televizyon ekranlarından gösterilmişti. Ve bazı bölgelerde özellikle Cudi dağı gibi yoğun çatışma alanlarında, yanık insan cesetlerinin bulunması yer yer kimyasal silah kullanıldığını da göstermekteydi.

Bu durumda Genelkurmay Başkanı'nın *"yeni imkanlar kullanacağız"* sözünün anlamı, gizli kapaklı yapılan "kimyasal silah kullanımı"nın" biraz daha aleni hale getirilmesinden başka bir şey olamazdı.

Nitekim bu doğrultuda yeni bir adım daha atıldı. Aylardır sıcak çatışmaların sürdüğü Ağrı ve Tendürek dağlarının "askeri yasak bölge" ilan edilmesi gündeme geldi. Söz konusu dağların "askeri yasak bölge" ilan edilerek insansızlaştırılması ile Genelkurmay Başkanı'nın "gerekirse kullanırız" dediği olanaklar arasındaki bağ ise açıkça ortada. Devlet kimi bölgeleri "askeri yasak bölge" ilan ederek kimyasal silah kullanmayı meşrulaştırmaya hazırlanıyor.

"Askeri Yasak Bölge" Kararı Bakanlar Kurulu'nda

Milli Güvenlik Kurulu'nda alınan ve hükümete "tavsiye" edilen "askeri yasak bölge" uygulamasına göre, Ağrı ve Tendürek dağlarındaki on binden fazla insanın bulunduğu 50 yerleşim birimi boşaltılarak binlerce insan sürgün edilecek. Boşaltılacak yerlerin arasında küçük mezraların yanısıra Binkaya, Yukarısek, Tepeli, Uzunyol, Tuzla, Örtülü, Sarıkaya gibi nispeten büyük yerleşim birimleri de var. Ayrıca bölgeye kimse sokulmayacak.

Milli Savunma Bakanı Mehmet Gölhan'ın demecine göre askeri yasak bölge statüsü önümüzdeki günlerde bakanlar kurulunda görüşülecek ve uygulamasına sonbaharda başlanacak. Ancak söz konusu karar henüz bakanlar kurulundan çıkmadan uygulamaya başlandı bile. Devlet güçlerinin operasyonlarına maruz kalan köylerde "korucu olmaya" zorlanan ve evleri yakılan köylülerden birçoğu göç ediyor. Öte yandan her yıl Ağrı ve Tendürek Dağı yaylalarına çıkan göçerlere bu yıl yayla izni verilmedi. Her yıl Ağrı'ya çıkan ilgdırlı köylüler, bu yıl uygulanan yayla yasağı yüzünden hayvanlarının yazın sıcağında ilgdır'da telef olmaya başladığını söylüyorlar.

Oligarşiyi Hiçbir Ölümcül Silah Kurtaramaz

Genelkurmay Başkanı'nın kimyasal silah tehdidi ve ordudan gelen "askeri yasak bölge" uygulaması, daha önce yapılan resmi açıklamaları yalanlamış oldu.

"İlkbahar Taarruzu" vb. isimler takarak başlatılan askeri operasyonlar, kamuoyuna "büyük zafer kazanıyoruz" biçiminde yansırılmıştı. Sahibinin sesi burjuva basın "Tendürek dağlarının temizlendiğini" yazmış, bir de halay çeken asker fotoğrafları yayınlayarak "zaferin" Tendürek'in doruğunda böyle kutlandığını kanıtlamıştı(!)

Bu fotoğraf ve iddiaların da diğerleri gibi "sahte" olduğunun anlaşılması için çok fazla zaman geçmesi gerekmedi. Genelkurmay *"kullanmadığımız yeni olanakları da gerekirse kullanırız"* diyerek aslında işlerin kendileri açısından iyiye gitmediğini itiraf etmiş oldu. *"İlkbaharda bitecek", "Sonbahar'da bitecek"* gibi laflarla sürekli "kazanıyoruz" görüntüsü vermeye çalışan oligarşi ve askeri sözcüleri, ekonomik krizi derinleştirmek pahasına yaptıkları bunca askeri harcamalar ve asker sevkıyatı yeterli olmayınca, "askeri yasak bölge" uygulamasına başvurmak zorunda kaldılar.

Bu uygulama aslında "kırları insansızlaştırma" uygulamasının vardığı son aşama. Dünyada ilk uygulanan yer de Kürdistan değil.

Bilinen en çarpıcı örnekler Vietnam'da yaşandı. 1968'de Vietnam'ı işgal eden ABD ordusu gerilla ile başa çıkamayınca "askeri yasak bölge" uygulaması başlattı. Bu uygulamaya göre, belirli alanlarda kıpırdayan her şeye Amerikan pilotların ateş açması serbesti. Dahası gerillanın kurduğu tuzaklar yüzünden göremedikleri ve uçaklardan da göremedikleri ormanlık arazilere onlarca ton kimyasal bomba attılar. Ama yine de başaramadılar; ABD Vietnam'dan hiçbir zaman unutamayacağı tarihi bir yenilgi aldı.

Vietnam halkının zaferi gösterdi ki, gerici-faşist ordular hangi tür silahları kullanırsa kullansınlar kendi halkına savaş açanlar kazanamaz. Savaşan ve direnen bir halka çektirilen zulüm en başta zalimlere duyulan hıncı ve kararlılığı artırır. Zalimlere karşı savaşta ve direnmede halkların sahip olduğu sonsuz yaratıcılık, her türlü silahı alt edecek kadar güçlüdür.

Oligarşinin daha kullanmadığını söylediği "imkanlarına" karşılık halkların da henüz savaşa sürmediği imkanları vardır. Bu imkanların başında Kürt ve Türk halklarının ortak mücadelesi temelinde ortaya konacak olan savaş gücü gelir. Bu güç sadece oligarşinin ölümcül silahlarını etkisiz hale getirmekle kalmayacak, oligarşinin baskıcı, katliamcı ve sömürücü düzenini de tarihin çöplüğüne atacaktır. ✪

Çekiç Güç'ün görev süresinin bittiği ve uzatılmasının gündemde olduğu bir sırada, ABD Türkiye'ye yaptığı askeri yardımda yüzde 25'lik bir kesinti yaparak yardımı belli şartlara bağladı.

Kesinti kararı, ABD emperyalizmiyle Türkiye oligarşisi arasındaki ilişki ve çelişkileriyle birlikte, ABD'nin Kürt politikasına dönük suni beklentileri bir kez daha gündeme getirdi.

Kesinti kararının gerekçesi "insan hakları ihlalleri", "ABD silahlarının Güneydoğu'da kullanılması" vb.ydi. Ama gerçekte ABD'nin dert ettiği şeyler de değildi bunlar. Kesinti ve koşul, özünde ABD'nin Türkiye oligarşisine yaptığı bir

Çekiç Güç: Kürt halkını korumak için değil, petrol bölgelerini denetlemek için buradadır.

Askeri yardımda kesinti... Çekiç Güç dayatması...

Emperyalizmden oligarşiye uyarı

uyarıydı. Efendisinin uşağına yaptığı türden bir uyarı.

Türkiye gerek Kıbrıs ve gerekse Kürdistan sorununda özellikle son dönemlerde ABD politikalarına karşı katı statükocu bir tavrın -açık bir karşı çıkışı elbette olmasa da- belli bir uyumsuzluk yaratmıştı. Son olarak Türkiye'nin Kerkük-Yumartalık boru hattındaki petrolü çekerek kendi iç pisayasında kullanmak istemesi, ABD tarafından tepkiyle karşılanmış ve Türkiye "Irak'a yönelik ambargo kararını delmeye kalkmak"la suçlanmıştı.

Ambargo sıkıntısı sürerken, Çekiç Güç'ün görev süresinin uzatılıp uzatılmması gündeme girdi. ABD'nin Ortadoğu politikası, Türkiye oligarşisinde belli bir kuşkuya yol açmıştı. Bu kuşkunun kaynağı, bir yanıyla Körfez savaşı sırasında ABD politikalarının bir numaralı savunucusu olduğu halde, Türkiye'nin, savaştan sonra aradığını bulamaması idi. Ama kuşkunun asıl kaynağı Kürt sorununda düğümleniyordu. Oligarşinin en hayati sorunu haline gelen Kürt sorunu ile ABD'nin Ortadoğu politikasını güvence altına alan Çekiç Güç arasındaki ilişki oligarşi açısından sürekli bir "hoşnutsuzluk" nedeni idi.

Çekiç Güç İstenmiyor, Ama...

Çekiç Güç'ün ilk olarak konumlandığı 1991 yılında Türkiye, Kuzey Irak Kürtlerinin Saddam karşısında korunmaya alınmasının peşinden gelecek bir devletleşme adımına karşı olduğunu baştan ilan etmişti. Sınırları içinde Kürt halkı bulunan bölge devletleri de bir Kürt devleti kurulmasına karşı çıkmışlardı. Bölge devletlerini karşısına almak istemeyen ABD ise, sınırların aynen korunacağına ilişkin güvence vermişti.

Ancak Güney Kürdistan'da Çekiç Güç'ün korunması altında hareket eden feodal milliyetçi Kürt grupları devletleşme yönünde fiili adımlar attılar. Gerçekte emperyalizmle sıkı bir işbirliği temelinde atılmış olan bu adımlar yine de Türkiye'nin rahatsız olmasına yetti. Güney Kürdistan'da Saddam döneminde atılamamış olan devletleşme adımı, Çekiç Güç sayesinde atılınca Türkiye oligarşisi bu durumdan Çekiç Güç'ü sorumlu tuttu.

Oligarşi bu noktada da, Çekiç Güç'ün görev süresinin uzatılmasının her gündeme gelişinde, meclisiyle, genelkurmayıyla, hükümetiyle, -sonuçta uzatma kararını verecek olsalar da- sızlanmayı, emperyalizme sitemlerde bulunmayı bir gelenek haline getirdi. İktidarıyla muhalefetiyle emperyalizme açıktan karşı çıkmak oligarşinin doğasına ve var oluş koşuluna aykırıydı. Ancak hem emperyalizmin kendilerine bıraktığı sömürü kırıntılarının azalmasını engellemek, hem de kendi tabanlarını tatmin etmek için sızlanarak da olsa Çekiç Güç konusundaki hoşnutsuzluklarını dile getirmek durumundaydılar.

Ne var ki bir noktada sızlanmasının, Çekiç Güç muhalifliğinin dozajını aşması nedeniyle artan kuşkular, düzen partilerinin kendi iç çelişkilerinin de etkisiyle, çok küçük de olsa kabul oylarının azınlıkta kalma ihtimalini doğurunca, Çekiç Güç'e bir süre daha ihtiyacı olan ABD, oligarşiye "haddini bildiren" bir uyarı kararıyla işi oluruna bırakmaya niyetli olmadığını gösterdi.

ABD Askeri Yardımında Kesinti ve "Koşullar"

ABD klasik yaptırım ve dayatmalarını devreye sokuverdi hemen. ABD Temsilciler Meclisi Genel Kurulu, 1995 yılı için Türkiye'ye yapılması planlanan askeri yardımın yüzde 25'ini şarta bağlayarak yardım paketinden çıkardı. Temsilciler Meclisi'nde görüşmeler yapılırken özellikle üç konu üzerinde duruldu:

1- Türkiye'deki insan hakları ihlalleri;

2- ABD silahlarının Güneydoğu'da sivil halka karşı kullanılması;

3- Kıbrıs sorununda Türkiye'nin tavrı. Temsilciler Meclisi bu konularda yönetimden bir rapor hazırlamasını isteyerek, kesilen yüzde 25'lik yardımın verilmesini, hazırlanacak raporların olumlu olması koşuluna bağladı.

ABD yönetimi ve Temsilciler Meclisi rapor istenilen konularda bilgeiz değildi. Ancak böyle bir karar almakla bir baskı kurulması sağlanmış oluyordu. Öte yandan ABD'nin, rapor hazırladığı konularda gerçekten hassas olduğunu sanmak, ancak Amerikan emperyalizminin ikiyüzlü tavrını görmezden gelen bir körlüğün ürünü olabilirdi. Dünyanın her yerinde kanlı faşist diktatörlükleri ve karşı-devrimci kontraları eğiten, silahlandıran ABD'nin, kendi silahlarının Kürt halkına karşı kullanılmasına karşı çıkması ya da bütün dünyaya işkence uzmanı yetiştiren okullara sahip olan ABD'nin, insan hakları ihlalleri konusunda duyarlı görünmesi oligarşiye vermek istediği mesajı, emperyalist dayatmacılığını süsleyen politik bir şovdan ibarettir.

ABD görünüşteki bu gerekçelerin arkasında her zaman olduğu gibi kendi emperyalist çıkarlarını savunmaktadır. Türkiye'ye yönelik olarak da kendi Ortadoğu politikasının dayatılması söz konusudur.

ABD Kürdistan konusunda belli bir statüko değişimini gerekli gördüğünü daha önce belli etmişti. 9 Mart 1994 tarihinde Türkiye'yi ziyaret eden ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı Stephen Oxman ABD yönetiminin görüşünü açıklarken; "Hem Türkiye'nin terörizme karşı mücadelesini desteklediğimizi, aynı zamanda Türkiye'nin sınırlarının korunarak bölgedeki soruna politik çözüm bulunması gerektiğini ifade ediyorum" demişti. ABD, işbirlikçi bir Kürt oluşumu yaratarak ve Kürt halkının ulusal haklarını kısmen vererek bölgedeki sınırları değiştirmeden bir çözüm bulunmasını istiyordu. Böylece ABD, bir taraftan ulusal taleplerine sahip çıkan Kürt halkının dinamizmini bu biçimde kontrol altına alma hesapları yaparken, bir taraftan da işbirlikçi Kürt oluşumlarına destek vererek bölgedeki -dolayısıyla Ortadoğu petrolleri üzerindeki- denetimini artırmayı planlıyordu.

Türkiye açısından, ABD'nin 1995 yılı için aldığı askeri yardımdan kesinti kararının pratik değeri pek fazla değildi. Ancak bir tutum olarak, yaptırımcı bir tavır niteliği taşıması Türkiye oligarşisini telaşlandırdı. Bıçak ekonomik krizin yaşandığı bir süreçte ABD'nin bu tavrı sadece siyasal açıdan değil ekonomik açıdan da durumu zorlaştıracaktı. Dahası ABD'nin dayatmaları devam edebilirdi.

ABD'nin Kürt Politikası, Kürt Halkının Değil, Emperyalizmin Çözümüdür

Türkiye oligarşisi ABD karşısında, daha da zayıf bir konuma düştü; her yanıyla bağımlı olduğu emperyalizm karşısında da "görece özerkliği" daha da azaldı. Generalinden bakanına, iktidarından muhalefetine kadar Çekiç Güç'e karşı olmalarına rağmen, ABD isteklerine boyun eğmekten başka bir tavır içine girmeleri beklenmemelidir. Bu durumda Çekiç Güç'ün gitmesi ise, ancak ABD'nin bölgede askeri bir güce ihtiyacı kalmayacağı koşullar oluşunca söz konusu olacaktır.

Gelişmeleri değerlendirirken Kürt sorununda ABD politikalarının ağırlık kazanarak daha etkin duruma gelmesini yanlış yorumlamamak gerekir. ABD'nin kendi politikalarını dayatmasını Türkiye oligarşisine desteğinin azalması gibi yorumlamak düşülecek ilk yanlış olur. ABD bölgede Türkiye gibi bir kukla müttefiki hiçbir zaman karşısına almak ve kaybetmek istemez; ikincisi, ABD politikaları, bölge halkları adına nispi anlamda bile olsa hiçbir iyileşme adımının hazırlayıcısı olamaz. Çekiç Güç Güney Kürdistan'a özgürlük adına ne getirdiyse -ki hiçbir şey getirmediği bugün daha iyi görülmektedir- ABD'nin Kürt politikaları da ancak o kadarını getirebilir.

ABD'nin kendi silahlarının kullanılmasına karşı çıkması ya da insan hakları konusundaki duyarlılığı, kendi çıkarlarının bittiği noktada sona erer. ABD politikalarının emperyalist niteliği, yaşanan bunca örnekle dünya halkları nezdinde iyice ortaya çıkmıştır.

ABD politikasının önümüzdeki süreçte daha fazla öne çıkması, esas olarak, halkların özgürlük mücadelesinde antiemperyalist ilkeye daha sıkı sarılma ve yeni sömürgeci ilişkiler tuzağına düşmeme görevini öne çıkarmaktadır.

- **Oligarşi Güney Kürdistan'da bir Kürt devletinin kurulmasına hizmet ettiği gerekçesi ile Çekiç Güç konusunda kuşkulu. ABD, kendi politikalarını dayatıyor. Her yıl yaptığı askeri yardımın yüzde 25'ini kesti ve koşul getirdi.**
- Oligarşinin ABD dayatmalarına boyun eğmesi özgürlük için mücadele edenleri umutlandırmamalı. Çekiç Güç özgürlük adına Güney Kürdistan'a ne getirdiyse, ABD politikaları da ancak o kadarını getirir.

ÇEKİÇ GÜÇ

Niteliği: Huzur sağlama operasyonu (Operation Provide Comfort) çerçevesinde konumlandırılan uluslararası askeri güç.
Görevi: Irak'ta 36. paralelin kuzeyindeki alanı (Güney Kürdistan) denetlemek, Saddam'ın Kürtlere yönelik saldırılarını engellemek.
Asıl amacı: Emperyalizmin bölge çıkarlarının korunmasını ve Ortadoğu politikalarının uygulanmasını güvence altına almak.
Konumlanış tarihi: 5 Nisan 1991
Konumlandığı yer:
Adana-İncirlik (Ana üs)
Diyarbakır-Pirinçlik
Güney Kürdistan-Zaho
Askeri gücün yapısı:
ABD: 1466 asker 61 uçak
İngiltere: 183 asker 10 uçak
Fransa: 139 asker 9 uçak
Türkiye: 74 asker
TBMM'deki oylama:
1992 Aralık: 234 kabul
1993 Aralık: 196 kabul (190 çekimser)

Sivil ya da üniformalı

Katil kontrgerilla

Kontrgerilla, 2 ve 3 Haziran günlerinde yurtsever olarak tanınan insanlara yönelik saldırılarında 5 kişiyi daha katletti. 2 Haziran'da Urfa'da saldırıya uğrayan HADEP Parti Meclisi Üyesi ve DEP eski Urfa İl Başkanı **Muhsin Melik** ile şoförü **Mehmet Ayyıldız** katledildi. 3 Haziran'da ise İstanbul Yeşilköy'den kaçırılan **Savaş Buldan, Adnan Yıldırım** ve **Hacı Karay** yine kontrgerilla yöntemleriyle kaçırılıp öldürüldüler. Amaç, korku ve gözdağı vermek değil. Bizden olmayan, bize açıktan destek vermeyen kim olursa olsun, yaşam hakkı yok demekti.

Bir görgü tanığının anlatımlarına göre Buldan ve iki arkadaşını polis kimliği gösteren silahlı ve telsizli 7-8 kişi, üzerlerini aradıktan sonra otomobillerine bindirerek "götürmüştü".

HADEP Parti Meclisi Üyesi **Muhsin Melik** ve şoförü **Mehmet Ayyıldız,** Urfa'da kontrgerillanın silahlı saldırısına uğramış, Mehmet Ayyıldız olay yerinde yaşamını yitirirken saldırganlara silahla karşılık veren Muhsin Melik ağır yaralı olarak Urfa Devlet Hastanesi'ne kaldırılmıştı. **Muhsin Melik,** ölmeden yarım saat önce hastanede yakınlarına şunları söylüyordu: **"Saldırganları şahsen tanıyorum. Çünkü uzun süreden beri beni izliyorlardı. Çeşitli kereler yüz yüze geldiğim kişilerdi. Yani bize kurşun sıkanlar, önceden beni izleyen sivil polis ekibinden kişilerdi..."**

Evet, Muhsin Melik'in ve şoförünün katilleri her saldırıdan sonra söylendiği gibi "karanlık güçler" ya da "meçhul kişiler" değil kontrgerillaydı. Melik, bunu ölmeden önce açıkça belirtiyordu...

Uluslararası Af Örgütü gibi çeşitli insan hakları örgütlerinin girişimleri de bir sonuç vermedi. Ancak bu arada Savaş Buldan'ın ağabeyi olan DEP Yüksekova eski Belediye Başkanı Necdet Buldan, kardeşini kaçıranların izini buldu. Aynı gün, İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nden bir yetkili, Necdet Buldan'a saat 11.00'de kardeşinin ve iki arkadaşının gözaltına alınmış olduğunu söylemişti. Ancak bu bilgi yalnızca iki saat sonra "yanılmışım" denilerek inkar edildi, birileri bu bilgiyi sağlayan polisin "gaf" yapmasına engel olmuşlardı...

Muhsin Melik, HADEP'te aktif olarak siyasetle ilgileniyordu ve 7 Temmuz 1991 günü kontrgerilla tarafından öldürülmüş olarak bulunan DEP Diyarbakır İl Başkanı Vedat Aydın'ın cenaze töreninde polis tarafından gözaltına alınmış ve bir süre tutuklu kalmıştı. Ayrıca HEP ve DEP'de Urfa İl Başkanlığı yapmıştı. Savaş Buldan ise burjuva basın tarafından yurtsever çevrelere yardım yapmakla "suç"lanmış, 29 Temmuz 1991 günü evi basıldığında da, Leyla Zana ve Mehdi Zana ile birlikte gözaltına alınmıştı.

Oligarşi ve resmi temsilcileri bir yandan kontrgerillanın varlığını ve bu katliamların, işkencelerin uygulayıcısı olduğunu açıktan savunmazken, diğer yandan **"kulaktan kulağa yöntemiyle ve imalarla"** saldırıları üstleniyorlardı. Burjuva basın ise Türkiye halklarının ve halkların örgütlü güçlerinin psikolojik olarak yıpratılması işlevine koşulmuştu. Resmi açıklamalar ve burjuva basında yapılan yorumlar hep bu amaca hizmet ediyordu. Örneğin 6 Haziran 1994

Muhsin MELİK

günü Sabah gazetesi başyazarı **Güngör Mengi** bir yandan **"Türkiye'de 'faili meçhul' demek, devletin bilgisi içerisinde işlenmiş cinayet demektir."** derken, diğer yandan kendini yadsırcasına "devletin cinayet işlemeyeceğini" belirtmeden edemiyordu.

DEP Genel Merkezi'ne kontrgerilla tarafından bombalı saldırı düzenlenmesinde de aynı politika uygulanmıştı. Bir yanda İçişleri Bakanı **Nahit Menteşe, "DEP, kendi binalarını bombalıyor"** şeklinde gerçekleri çarpıtıp, kontrgerillayı gizlemeye çalışırken, diğer yanda Cumhurbaşkanı **Süleyman Demirel, Hatip Dicle**'nin Tuzla olayına ilişkin sözlerine karşılık olarak, **"O çeşit beyanlar yeni yeni olayların nedeni olur, kimse insanları tahrik etmesin"** demişti. Yani resmi olarak kabul edilmeyen saldırılar birtakım imalar yoluyla üstleniliyordu.

Tüm bunlar, gelişmelerin oligarşi tarafındaki boyutudur. Oligarşi için halklara karşı geliştirilen savaşta her türlü aracı ve yöntemi kullanmak ve en önemli organlarından birisi olan kontrgerillayı sürekli gündemde tutmak, düzenin sürmesi için zorunlu ve vazgeçilmezdir. Bu, düzenin ve faşist devletin işleyişinin en önemli parçalarından birisidir. Oligarşi, halka karşı yürüttüğü savaşta ordusuyla, polisiyle, gizli servisleriyle fiili saldırıları yanında psikolojik saldırılarını da sürdürmektedir ve düzeni yıkılana, iktidar halk güçleri tarafından ele geçirilene kadar sürdürmekten vazgeçmeyecektir. Devrimciler ve yurtseverler bu gerçeği unuttuklarında, gözden kaçırdıklarında ise halk güçlerinin zayıflamasına neden olmaktadırlar.

Aktüel dergisi 27 Ocak 1994 tarihli sayısında bu soruyu sormuştu.

"Devlet zan altındadır" ya da **"cinayetlerin sorumluları bulunamazsa devlet töhmet altında kalacaktır"** gibi açıklamalar yapmak bugün hiçbir şey ifade etmemektedir. Devletin faşist niteliğini görmemek,** bunca katliama, düşen bunca şehide rağmen **"Sıkılan kurşun barışa ve demokrasiye sıkılmıştır."** türünden klişeleşmiş değerlendirmeler yapmak akla **"Hangi barış? Neyin demokrasisi?"** sorularını getirmektedir. **Oligarşi açısından "barış"ın, "demokrasi"nin ne anlama geldiği artık anlaşılmalıdır.**

Evet, böylesi saldırılar karşısında, demokrasi cephesinden oligarşinin teşhir edilmesi, devrimcilerin, yurtseverlerin kullandıkları taktiklerden birisidir. Gereklidir de. Ama **hiçbir taktik; devletin, oligarşinin gerçek yüzünün bulanıklaştırılmasına hizmet etmemelidir.** Bu tür açıklamalar, sanki ortada gerçekten bir "barış", "demokrasi" varmış da ona saldırılıyormuş imajını güçlendirmekten başka bir işe yaramaz.

Aynı yanlış politika, daha farklı noktalarda da kendini göstermektedir. Bunlardan birisi de devletin, oligarşinin kendi içinde tutarlı ve bütünlüklü bir politika izlediğini görmemektir. Bu yanlış yaklaşıma göre, devlet, **"demokrasiden ve barıştan yana olan güçler"** ile bunlara karşı güçlerden oluşmaktadır. İçerisinde **"güvercinler"** olduğu gibi **"şahinler"** de bulunmaktadır ve halka karşı saldırıların sorumlusu **"güvercinlere rağmen"** iktidarı ellerinde bulunduran **"şahinler"**'dir. Devlet içerisindeki **"demokratik güçler"** iktidara geldiğinde **"barış"** ve **"demokrasi"** sağlanacaktır!

İşte bu yanlış kavrayış, halkların kurtuluşunun devrimde olduğu gerçeğini karartmaktan başka işe yaramamaktadır.

Evet, devlet içerisinde birbiriyle çelişen birtakım gruplar vardır. Bunlar arasında politik anlayış ya da yöntem farklılıkları da olabilir. Ancak halka yönelik saldırıları değerlendirirken, bu farklılıkları göz önüne alarak yalnızca bir kesimi saldırılardan sorumlu tutmak büyük bir yanılsama olur. Her şeyden önce saldırıların dışında gibi görünen, kendisini öyle göstermeye çalışan kesimlerin aklanmasına neden olur. Böyle bir yaklaşım, düzenin kimi zaman birini, kimi zaman diğerini öne çıkardığı papazlar ile cellatlar içinde papazların masum ilan edilmesi anlamına gelir. Oysa düzen bir bütün olarak; şahinleri ve güvercinleriyle emekçi halklara yönelik bir terör üzerine oturmuştur. Oligarşi, kontrgerilla aracılığıyla kapsamlı saldırılar düzenleyerek, süreci belirlemeye, kendi lehine çevirmeye çalışmaktadır.

Devlet, bugün Kürt halkına şu dayatmayı yapıyor: "Ya direnmeyi, mücadele etmeyi bırakıp, uzlaşmanın yollarını bulacaksın, ya da saldırılar, katliamlar devam edecek."

Bugün, cellatların ileriye sürülmesinin nedeni de işte bu dayatmadır.

Oligarşinin bu saldırıları da düzenlerinin kurtulmasına yetmeyecek, halka karşı işlenen suçların hesabı, cellat ve papazlarıyla birlikte oligarşinin iktidardan devrilmesiyle sorulacaktır. ✪

Faşist çeteler bir yurtseveri katletti

Konya (Mücadele)- Bir süre önce faşistlerin saldırısına uğrayan Özgür Halk dergisi Konya Temsilcisi ve eski HEP İlçe Başkani Muhlis Kılınç saldırıdan bu yana yatmakta olduğu hastanede 8 Haziran'da yaşamını yitirdi.

Ellerinde demir çubuklar ve sopalar olan bir grup faşist 1 Haziran günü Muhlis Kılınç'a saldırarak ağır biçimde yaralamıştı. Kılınç, tedavi gördüğü Devlet Hastanesi'nde kurtarılamadı. Kılınç'ın cenazesi devrimci, demokrat, yurtsever çevrelerin ve yakınlarının katıldığı bir anmayla Konya'da toprağa verildi.

Kılınç'ın yakınları, saldırganlar hakkında hiçbir soruşturma yapmayan, henüz konuşabildiği sıralarda, hastaneye gelip, Muhlis Kılınç'ın ifadesini bile almaya gerek görmeyen polislerin, ancak Kılınç öldüğünde cenazede verdikleri gözdağıyla kendilerini göstermelerini kınadılar. ✪

Kars'ta köylüler göçe zorlanıyor

Kars'ın Kağızman ilçesine bağlı üç köy askerler tarafından basılarak köylüler göç etmeye zorlandı.

2 ve 3 Haziran günlerinde Kağızman'ın Mestaf, Qavesor ve Qercewer köylerine baskın yapan askerler evlerde arama yaptılar. Aramalar sırasında birçok ev içinde yaşanılamaz hale getirildi. Askerler tarafından dövülen köylüler ise bir ay içerisinde köyleri terk etmemeleri halinde evlerinin yıkılacağı tehditleriyle karşılaştılar.

■ ■ ■

Korucular kullanıldıklarını anladılar!

Kars (Mücadele)- Kars'ın Sarıkamış ilçesine bağlı Şehit Emin Köyü'nde Faik Cengiz adında bir kişiyi öldüren korucular tutuklandılar.

7 Aralık 1993 tarihinde gerillalar tarafından Belencik Köyü'ne yapılan baskında bir korucu cezalandırılmıştı. Bu olaydan yaklaşık olarak 6 ay sonra Mehmet Seçilir, Durna Seçilir, Yunus Seçilir, Yılmaz Seçilir, Sedat Sacar isimli korucular Şehit Emin Köyü'ne giderek, korucu olan babalarının gerillalar tarafından cezalandırılacağını önceden bildiği halde kendilerine haber vermediğini düşündükleri Faik Cengiz'i evinin önünden kaçırarak köyün dışına götürmek istediler. Fakat korucuların elllerinden kurtulup kaçmaya başlayan Faik Cengiz korucular tarafından eşinin gözleri önünde ateş edilerek yaralandı. Yaralı halde kaçmayı başaran Faik Cengiz Sarıkamış Devlet Hastanesi'nde tedavi altına alındı. Hastanede uzman doktorun olmaması nedeniyle kan kaybından öldü. Faik Cengiz'in ölmeden önce verdiği ifadesinde, kendisini Belen Köyü korucularının öldürdüğünü belirtmesi ve ailesinin katilleri teşhis etmesi üzerine sözü edilen korucular tutuklandılar.

Sarıkamış Cezaevi'ne konan korucular, kendilerini ziyarete gelen ailelerine "Albay bize vurun, öldürün, korkmayın ben arkanızdayım diyordu. Biz de vurduk. Ama cezaevine atıldık." diyerek, kullanılıp, bir kenara atılmanın işbirlikçilerin kaçınılmaz sonu olduğunu dile getiriyorlardı. ✪

Türkeş'in hayatı

KANLI YILLAR

İhbarcılıkla, komploculukla, provokasyonla, halkın kanını dökerek yapılan siyaset... CIA'yla, MİT'le iç içe bir siyasal geçmiş... Talimatları, yönetmesi, yönlendirmesiyle geride bırakılan faşist katliamlar... İşte Türkeş'in cilalanmaya çalışılan karanlık kirli yüzü... Denize düşüp kurda sarılanlara ithaf: "Devlet adamı" eli kanlı katil Türkeş'in yaşamı.

MHP ve onun alt örgütleri aracılığıyla, yıllardır Türkiye halklarına, devrimci, demokrat ve yurtseverlere yöneltilen sivil faşist terör, bugün basın ve televizyon kurumları aracılığıyla unutturulmaya çalışılıyor. MHP'nin ve sivil faşistlerin "başbuğ"u Alparslan Türkeş'in üzerindeki kan lekelerini silmek için yoğun bir çaba harcanıyor. Türkeş, çeşitli yöntemlerle "ta-meye, sivil [illegible]bilir" bir görüntüye getiril- uğraşılıyor. Oysa, M[illegible]me cilalanmaya örgütlenmelerin ve Alparslan Tü[illegible] faşist geçmişi kan üzerine, halkın kanı üzerine kurulmuştur. 12 Eylül cuntasından sonra sivil faşistlere belli bir süre ihtiyaç duymayan düzen, yine de bu süre içerisinde ulusal ve devrimci mücadelenin gelişmesine paralel olarak sivil faşistleri militarist kurumlar içinde istihdam etmiş, katliamlarının resmi üniformalı uygulayıcıları olarak kullanmıştır. Ancak içinde bulunduğu kriz derinleştikçe sivil faşist terörü yeniden daha yaygın bir biçimde gündeme sokabilmek için, bugün bu tür hazırlıklara gerek duymaktadır. Bu nedenle Türkiye halklarının büyük oranda tanıdığı, teşhir ve tecrit ettiği sivil faşistleri, onların başbuğu Türkeş'i ve kanlı yüzlerini bir kez daha hatırlatmakta yarar görüyoruz.

TÜRKEŞ KAFATASÇIDIR

Türkiye'de sivil faşistler, ırkçılar Nazi faşizminden etkilenmişlerdir. Kökenleri Nazilere dayanır. Bu gerçek, ilk olarak Milli Şef iktidarının 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı döneminde izlediği politika gereği ortaya çıktı. Savaş döneminde başta "tarafsız" bir politika izleyen TC devleti, savaşan devletler arasında taraf tutanlara propaganda yapma olanağı sağlamış, bu konuda her türlü çalışmayı serbest bırakmıştı. Ama tüm faaliyetler göz hapsinde tutuluyordu. Bu dönemde, Orkun, Gökbörü, Kopuz gibi dergiler çıkartan sivil faşistler Nazileri destekliyorlardı. 1943 yılı yaz aylarında savaşın seyri değişmeye başladı. Naziler artık yenilmekte olan taraftılar. Bu gelişmeyle birlikte İnönü iktidarı "tarafsızlık" siyasetini terk ederek galiplerin safına yanaştı. İsmet İnönü'nün 19 Mayıs 1944'de "Irkçılık prensibinin düşmanıyız" açıklamasıyla birlikte Türkiye'deki Nazi destekçisi Türk ırkçıları da tutuklanmaya başlandı. Tutuklananlar arasında Alparslan Türkeş de bulunuyordu. 7 Eylül 1944'te ilki yapılan mahkemede savcı, 23 sanık hakkında "Irkçılık ve Turancılık propagandası yapma ve bu amaçla gizli örgüt kurma" savını ortaya koymuştu. Alparslan Türkeş, bu dava sonunda "Irkçı-Turancı görüş doğrultusunda gizli örgüt kurmak"tan 9 ay 10 gün hapis cezasına çarptırıldı. Ancak Askeri Yargıtay'ın 1945 yılında mahkumiyeti bozmasıyla tahliye edildi ve 1947 yılında beraat etti.

Ama halk nezdinde hiçbir zaman beraat etmedi, çünkü ırkçılığı sürüyordu. Kurduğu derneklerle, "komando kampları"yla halk düşmanı ve ırkçı faaliyetleri sonraki yıllarda da devam etti. 1965 yılında yayımladığı "9 Işık" adlı kitabında faşist ideolojinin esaslarını sıralıyordu.

1973 yılı Temmuz ayında MSP'yi eleştirirken ırkçı yüzünü bir kez daha ortaya sermişti: "Ümmetçidirler, islam birliğine inanırlar. Biz Türkçü ve milliyetçiyiz."

17 Mayıs 1975'te MHP genel kurulunda ise "Türkiye halkları sloganını kullanan hainlerle birlikte onları kışkırtanların da kafası ezilecektir" demiş, sayısı hala olmayan olarak belli Kürt ve Alevi yalnızca Kürt halkından ya da Alevi mezhebinden oldukları için MHP'li sivil faşistler tarafından saldırıya uğramış ve katledilmişlerdir...

Türkeş'in adı Maraş'tan Çorum'a, 16 Mart'tan Sıvas'a kadar her katliamla, Türkiye halklarına karşı sıkılan her faşist kurşunla, dökülen her damla kanla birlikte anılacaktır.

TÜRKEŞ İHBARCIDIR

27 Mayıs 1960 darbesini düzenleyenlerden birisi olan Türkeş, iktidara el koyan Milli Birlik Komitesi'ndeki anlaşmazlıklar nedeniyle 22 Eylül 1960'da MBK'den çıkarılarak Yeni Delhi Elçilik Müşavirliği'ne atandı.

1960 darbesinden hemen önce Talat Aydemir'in önerisiyle MBK üyeliğine kabul edilmiş olan Türkeş, 1963 yılında zorunlu sürgünden geri döndüğünde yeni bir darbe hazırlığı içinde olan Talat Aydemir'le ilişkiye girdi. Yapılacak olan darbenin liderliğine oynadı. Ancak bu olmayınca Talat Aydemir'i İsmet İnönü hükümetine ihbar etti. Darbe hazırlığı içinde olanlarla birlikte tutuklanmasına rağmen "darbe hazırlığını ihbar ettiği için" beraat etti.

Evet, Türkeş, Talat Aydemir'i yalnızca darbenin lideri olamadığı için ihbar etmiş ve asılmasına neden olmuştu.

SİVİL FAŞİST HAREKET CIA DESTEKLİ KONTRA FAALİYETİDİR

1954 yılına kadar Nazi ırkçılığından etkilenmiş olarak ancak kendi yağıyla kavrulmuş olan sivil faşistler ve örgütlenmeleri bu yıldan sonra ABD desteği aramış, destek aldığı ölçüde gelişip palazlanmıştır. CIA desteğiyle faaliyet yürüten Komünizmle Mücadele Derneği de önceleri Demokrat Parti ve Adalet Partisi çevrelerininin denetiminde yönetilmiş, ancak Mayıs 1967'de bu derneğin yönetimi Türkeş'in "bozkurt"ları tarafından ele geçirilmişti. İzmir'de yapılan bu kongreye ordu komutanları da başarı mesajları göndermiş, açıktan desteklemişlerdi. Türkeş'in ve sivil faşist terörün yükselmesi de bu gelişmeden sonra hızlandı. 25 Kasım 1967'de Cumhuriyetçi Köylü Millet Partisi kongresinde Türkeş "başbuğ" ilan edildi ve 1968 yılında CKMP yöneticileri tarafından "komando kampları" adı verilen sivil faşist saldırı yuvaları oluşturuldu. Türkeş, 10 Ocak 1969'da bu kamplarda yetişen ve komando olarak adlandırılan güçleri kendilerinin yetiştirdiğini ve desteklediğini açıklıyordu...

Fransa'da yayımlanan "Yeni Nazizm Dosyası" adlı, Patrice Chairoff tarafından kaleme alınmış olan kitapta da MHP, Avrupa faşist partileri arasında sayılıyor, "MHP ve Ülkü Ocakları"nın CIA'dan önemli ölçüde yardım aldığı" belirtiliyordu. (Özel Savaş, Terör ve Kontrgerilla, Talat Turhan, syf.55)

Bu ilişkiyi ve sivil faşistlerin bu misyonunu açığa çıkaran kanıtlar sayılamayacak kadar çoktur aslında. Örneğin MHP davası sanıklarından Albay Mehmet Alyuva, mahkemede "Sovyet işgaline ya da yerli komünist gruplara karşı gayrinizami harp yürütmek için hazırladığı bir şemayı" Alparslan Türkeş'e verdiğini kabul etmişti. (Age, syf.55)

Sivil faşist saldırıların birçoğunda ordu malı silahlar kullanılması ve saldırılardaki yöntemler de bu durumu açıkça ortaya koyuyordu. Özel Harp Dairesi'nde çalışmış olan Emekli Yüzbaşı Mehmet Ali Çeviker MHP'liydi ve evinde depoladığı askeri patlayıcılar, sivil faşistlerin 16 Mart ve Maraş katliamlarında kullanılmıştı. Yaptıklarından sonradan pişmanlık duyarak açıklamalar yapan eski MHP'li Ali Yurtaslan da Ağustos 1978'de Mehmet Ali Çeliker ile MHP kurmaylarının ilişkide olduklarını basına yansıtmıştı...

MHP VE SİVİL FAŞİST TERÖRÜN AMACI SÖMÜRÜ VE ZULÜM DÜZENİNİ KORUMAKTIR

Sivil faşist terör, devlet terörünün yetersiz kaldığı dönemlerde ivme kazanmış, sivil faşistler aynı zamanda "halk desteği" demagojisinin malzemeleri olarak kullanılmışlardı. Bu gerçek MHP'liler tarafından da sık sık vurgulanmıştır.

Örneğin 12 Mart 1971 darbesi sonrasında sivil faşistler "komandolar"la devlete yardımcı olduklarını vurguluyorlardı. MHP yöneticilerinden Sadi Somuncuoğlu, 10 Ekim 1973'te yaptığı seçim konuşmasında "12 Mart'ta 'ülkücü' gençliğin nöbeti mehmetçiğe devrettiği"ni söylerken bu gerçeği ortaya seriyordu. Faşist devletle sivil faşist hareketin nerede ayrışıp, nerede birleştiğini ayırmak zordu çoğu kez. Devletin savcılarının hazırladığı devrimcilere yönelik karalamalarla, saldırılarla dolu Dev-Genç ve TÖS iddianameleri MHP'nin yarı resmi yayın organı olan "Devlet" dergisinde "Türk milletinin hislerine ve ruhuna tercüman olduğu, Türk siyasi tarihinin sayfalarına altın harflerle yazılacağı" belirtilerek övülüyordu. Öte yandan 12 Mart cuntası emekçi halkları sindirme görevini tamamlayamadığı, eksik bıraktığı için sivil faşistler tarafından "yumruğu vurmak için gözünü kırpmayan bir iktidar yaratamadığı" gerekçesiyle eleştirilmiş, oligarşinin sivil faşistlere ihtiyacı devam ettiği için cunta sürecinde ve sonrasında Ülkü Ocakları Derneği, Ülkücü İşçiler Derneği, Büyük Ülkü Derneği, Ülkücü Köylüler Derneği, Ülkücü Hanımlar Derneği, Ülkücü Polisler Birliği gibi birçok yeni sivil faşist örgütlenmelere gidilmişti.

Dönemin Başbakanı Süleyman Demirel de 25 Şubat 1976'da MHP'nin yayın organı Hergün gazetesinde yayımlanan demecinde "Ülkücü gençlik milletimizin teminatıdır. Ülkücüleri suçlayanların dev-

leti yıkmak isteyenler olduğu belli dir." demişti.

12 Eylül cuntası ise "tarafsızlık" adına MHP ve alt örgütlerini göstermelik de olsa yargılamak durumunda kalmış, ancak MHP genel başkan yardımcılarından ve eski bakanlardan Ağah Oktay Güner, mahkemede "Dünya tarihinde fikri iktidarda, kendisi zindanda olan tek siyasi hareket biziz." diyerek cuntanın "sağa da sola da karşıyız" demagojisinin içyüzünü ortaya koymuştu...

TÜRKEŞ VE MHP KANLA YOĞRULMUŞTUR

ABD sermayesi ile desteklenen Türkeş, sivil faşist terörü bu destek ölçüsünde artırma görevine koşulmuştu.

27 Mayıs 1960 darbesine katılan ve birtakım iç çelişkiler nedeniyle yönetime el koyan Milli Birlik Komitesi'nden tasfiye edilen 14'lerden bir bölümü Cumhuriyetçi Köylü Millet Partisi'ne (CKMP) girdiler. 61 Temmuz 1965 günü yapılan olağanüstü kongrede Alparslan Türkeş partinin genel başkanlığına getirildi. 14'lerden Muzaffer Özdağ, Dündar Taşer, Rifat Baykal, Numan Esin ve Mustafa Kaplan ise genel idare kurulunda yer aldılar. CKMP'nin propgramı da faşist ilkeler çerçevesinde şekillendirildi. Geniş bir kitle tabanı olan devrimci gençliğin ve toplumsal muhalefetin karşısına çıkacaklardı. Bu amaçla 1968 yılında Dündar Taşer ve Rifat Baykal'ın yönettiği 34 kamp kuruldu. Adam öldürme, kavga ve savaş tekniklerinin öğretildiği bu kamplarda "komando" adıyla faşist kadrolar yetiştirilmeye başlandı. Bunu ise aynı yılın sonbaharında üniversitelerin açılmasıyla birlikte sivil faşist saldırıların gündeme gelmesi izledi. Ayrıca özellikle taşradan gelen gençler büyük kentlerin öğrenci yurtlarında AP hükümetinin desteği ve korumasıyla devrimcilere karşı aktif bir güç oluşturmak amacıyla yetiştiriliyorlardı. Türkeş'in şimdilerde reddettiği, kendi dışındaki bir gelişmeyimşçesine açıklamaya çalıştığı ama o günlerde açıkça sahiplendiği, kendilerinin oluşturduğunu söylediği bu kampların sayısı 1969 yılı sonunda 45'e ulaşmıştı.

Kamplarda yetiştirilen sivil faşistlerin ilk büyük saldırısı 31 Aralık 1968'de oldu. Geneide devrimci öğrencilerin kaldığı Ankara SBF öğrenci yurtlarına sopalar ve zincirlerle saldıran sivil faşistler, öğrencilerin bir araya gelmesiyle püskürtüldü.

Öte yandan Süleyman Demirel'in genel başkanı olduğu Adalet Partisi (AP) iktidar olanağını kullanarak sivil faşist örgütlerin referanslarıyla birçok sivil faşisti polis kadrosuna alıyordu.

CKMP, Şubat 1969'da Adana'da yapılan kongrede Milliyetçi Hareket Partisi (MHP) adını aldı.

12 Mart 1971 cuntasına kadar sivil faşistler şiddete dayalı örgütlenmelerini geliştirirlerken, aynı zamanda devlet içerisinde de çeşitli kilit noktalara yerleştirilyorlardı. Faşist örgütlenme 12 Mart'tan sonra da ararak sürdü. 16 Nisan 1971'de İstanbul'daki MHP kadrolarının hazırladığı ve Alparslan Türkeş'e sundukları raporda şu öneriler yer alıyordu: "İl başkanının genel başkana bağlı olarak tam yetkiyle çalışması; Ülkü Ocakları, Ülkü-Sen, Ülkücü İşçiler Birliği gibi derneklerin kurulmasının devam ettirilmesi ve parti başkanınca organize edilmesi, gizlilik kurallarına göre hareket edecek bir istihbarat örgütünün kurulması; artacağı kuvvetle tahmin edilen **"kuvvete" dayalı çalışmaların öğrencilerin omuzlarından alınarak, şehir gerillası nizamında, yöneticileri emekli subay ya da polislerden oluşturulan, alt örgütlerin birbirlerini tanımadığı ancak genel başkan tarafından tanınan ve yönetilen kuvvetlerin oluşturulması..."**

Böylece 1974 Nisan'ında kurulan Ülkü Ocaklarının sayısı 1979 yılında 600'e ulaştı. Aynı süreçte hemen tüm kesimlerde örgütlenme faaliyeti yürüten onlarca sivil faşist dernek kuruldu. Bunun dışında mahallelerde "oba" adı altında yerel birimler oluşturuldu. Tüm bu dernek ve birimlerde hemen herkes, "ülkücü, ot ve komünist" olmak üzere üç kategori altında işleniyordu.

Faşistler, 12 Mart'tan sonra ilk olarak 10 Temmuz 1974'te İzmir'de saldırdılar ve bir işçiyi katlettiler. 8 Kasım 1974'te ise Ankara'da ODTÜ ve Hacettepe üniversiteleri silahlı sivil faşistlerce basıldı. Ülkü Ocakları Genel Başkanı Muharrem Şemsek, üniversiteleri "mikrop yuvası" olarak niteliyor ve hükümet gerekeni yapmadıkça saldırıların süreceğini vurguluyordu. 25 Kasım'da Ege Üniversitesi İktisat Fakültesi'ne ve 26 Kasım'da Bornova'daki devrimci gençlere saldıran sivil faşistler 7 kişiyi yaraladılar, bir öğrenciyi de katlettiler.

Polisle işbirliği içinde saldıran sivil faşistler, Ocak 1975'te İstanbul Teknik Üniversitesi'ne üst üste saldırdılar. Polis ise sivil faşistleri destekleyerek saldırıya uğrayan öğrencileri gözaltına alıyordu.

Elazığ'da kitle örgütlerinin 9 Şubat 1975'de "faşizmi protesto" yürüyüşüne saldıran sivil faşistler 39 kişiyi yaraladılar. 18 Şubat'ta da Muş, Malatya, Tokat, Amasya, Bingöl ve Adıyaman'daki mitinglere saldırıldı. Malatya'daki mitingin dağılmasından sonra MHP İl Başkanı Şerif Dursun ve AP'li faşist Hamit Fendoğlu'nun yönettikleri saldırılarda birçok kişi yaralandı. Tokat'taki saldırılar ise MHP İl Başkanı Ali Kılıç tarafından yönlendirildi. Erzincan'da 23 Şubat 1975 günü MHP'li sivil faşistler tarafından devrimciler ve CHP'lilere saldırıldı. "Mescitler, camiler komünistler tarafından ateşe veriliyor" yalanıyla halkın da tahrik edilmeye çalışıldığı olaylarda 70 kişi yaralandı, 13 yaşındaki bir öğrenci yaşamını yitirdi, Alevi halka ve CHP'lilere ait dükkanlar tahrip edildi.

Bundan sonraki yıllarda da bunlara benzer onlarca, yüzlerce faşist saldırıya, katliama tanık olundu. 1980'e kadarki faşist saldırıların kabaca bir listesi bile bu yazıya, hatta ortalama bir broşüre bile sığmayacak uzunluktadır.

1975 Eylül'ünden sonra saldırılar şiddetlendi. Kırıkkale, Osmaniye, Ulukışla, Bor, Kayaş, Nallıhan ve Antalya'da sivil faşistlerin bombalı saldırılarıyla onlarca kişi yaralandı. ... 6 Ocak 1977'de Gaziantep Atatürk Lisesi'nden çıkan öğrencilere ateş açan faşistler iki kişiyi katlettiler. ...1977 Ocak ayının sonlarındaki saldırılarda, İstanbul, Manisa ve İskenderun'da beş öğrenci bıçaklanarak, üzerlerine dinamit atılarak ya da silahla taranarak katledildi.

Beş aylık 2. MC döneminde sivil faşist saldırılar üniversitelerden gecekondu mahallelerine; halkın toplu bulunduğu kahvehanelere, otobüs duraklarına yöneldi. Ayrıca öğretim üyeleri ve aydınlar özel hedefler olarak seçildi.

...1978 yılında saldırılar daha da azgınlaştırılmıştı... 1978 yılı başlarında İstanbul, Buldan, Adana, Ankara, İskenderun, İzmir, Gaziantep, Çorum, Uşak, Turgutlu, Eskişehir ve Siverek'de işkence edilerek, yakılarak, bıçakla ya da kurşunlanarak 24 devrimci öğrenci katledildi.

...1978 Mart ayı başlarında Ülkü Ocakları'yla ilgili bir soruşturma başlatan Ankara Cumhuriyet Savcısı Doğan Öz, MHP yöneticilerinden İhsan Kabadayı tarafından "maksatlı, kasıtlı bir tertibin içine girmekle" suçlandı ve 24 Mart sabahı öldürüldü. Bu olayın tanıklarıca da teşhis edilen sanığı sivil faşist İbrahim Çiftçi, cinayeti Ankara Ülkü Ocakları Derneği yöneticilerinden aldığı talimatla işlediğini kabul etmesine ve dört kez idama mahkum edilmesine rağmen Askeri Yargıtay Daireler Kurulunca beraat ettirildi.

...Nisan ve Mayıs 1978'de ise Maraş, Tokat, Muş, Elazığ, Erzurum, Iğdır, Malatya-Doğanşehir ve Urfa'da devrimcilere, demokratlara yönelik bombalı saldırılar düzenlendi. Iğdır'da Kürt halkına karşı Azeri-Türk şovenizmini tahrik etmeye yönelik saldırılar yapıldı.

...1978 yılının Eylül ayı başlarında Sivas'ta sivil faşistler "Alevilerin oruç tutmadığı, komünistlerin cami bombaladığı" gibi söylentilerle halkı tahrik etmeye çalıştılar. İlk saldırılarda Üç kişi yaralandı. 1 Eylül günü MHP ve ÜGD tarafından dağıtılan bildirilerde "Komünistler camilerimizi bombalıyor, onlara Sivas'ı terk ettireceğiz" deniliyordu.

1978 yılındaki saldırıların ve sivil faşist katliamların en büyüğü ise Maraş katliamıydı. Planlı, sistemli, resmi, sivil tüm faşist güçlerin içinde olduğu bir provokasyon vardı ortada... Faşistler yüzlerce insanı katletti... Sivil faşistlere açık destek veren Tercüman gazetesi yazarı Ahmet Kabaklı, katliamı "Binicisini beğenmeyen asil bir kısrağın şahlanışı"na benzetiyordu. MHP'li sivil faşistler bu katliamın örgütleyicileri ve saldırganları olmuşlardı. Bir Fransız radyosu olan Radio France Internationale 27 Aralık günü yaptığı yayınında katliamdaki CIA'nın rolüne değiniyordu...

Listeyi daha fazla uzatmak mümkün ama gereksiz. Yüzlerce saldırı, halktan, devrimcilerden, yurtseverlerden binlerce ölü var bu listede.

Ama hepsinin ortak yanları var; tüm kitle katliamlarını bir provokasyonun arkadan gerçekleştiriyorlar... Tüm saldırılarında polisle açık ya da dolaylı işbirliği içindeler... İktidardan, kontrgerilladan himaye görüyorlar... Vahşet bu katliamların ayrılmaz parçası, işkenceyle öldürdükleri sayısız insan var.... Hedefleri, devrimciler, demokratlar, Aleviler; kısacası kendilerinden olmayan herkes...

Ve hepsinin bir ortak yanı daha var; tüm bu saldırılar, cinayetler, katliamlar olurken bir isim var başlarında; Alparslan Türkeş... Bugün yeniden halka pazarlanmaya ve daha fazla işe yarasın diye palazlandırılmaya çalışılan Türkeş... Faşist çeteler Başbuğ'un emirleriyle saldırıyorlar halka. Faşistlerin döktüğü her damla kanda Türkeş sorumluluk taşıyor..

Tüm bunlar unutuldu ya da unutular sananlar yanılıyorlar. Yanıldıklarını çok geçmeden anlayacaklar...

HALKIMIZ;
Sömürenler, zulmedenler, şimdi sana Türkeş'i pazarlıyorlar.
Denize düşüp kurda sarıldılar.
Siyasal geçmişi halka karşı düzenlenmiş onlarca katliam, binlerce ölüyle dolu olan Türkeş'i, onun sivil faşist çetelerini hayatın her alanında tecrit edelim.
Maraş'ları, Sivas'ları, Çorum'ları unutma.
DEVRİMCİLER, YURTSEVERLER;
Bugün artık faşistler, faşist saldırılar karşısında tereddüte yer yoktur. Faşistleri teşhir etmek, saldırılarının karşısında barikat olmak görevi öncelikle bizlerin omuzlarındadır.
AYDINLAR, DEMOKRATLAR;
Oligarşi Türkeş için "böyle bilmiyorduk" diyen Barlas'larla, Ertuğrul Özkök'lerle Türkeş'i önce aydın-demokrat kesimde kabul edilebilir hale getirmeye çalışıyor. Abdi İpekçi'leri, Doğan Öz'leri unutmamalısınız. Faşistler hep kendilerinden olmayan herkese düşman olmuşlardır ve öyle de olacaklardır. Türkeş de aynı düşmanlıkla doludur.
EMEKÇİLER;
Belleğimizi yitirmediğimiz sürece oligarşi Türkeş'i aklayamayacaktır.
Unutmayalım, unutturmayalım.

Bugün yeniden halka pazarlanmaya çalışılan Türkeş'in, faşistlerin döktüğü her damla kanda sorumluluğu vardır. Ve bunu asla unutmayacağız.

Bireyciliğe, birim korumacılığına yer yok!

Hiçbir şey bizim dışımızda değildir. Devrimci hareketin bir parçasıysak eğer, olumluluklarda da, eksikliklerde de mutlaka ama mutlaka bir payımız vardır.

Olumluluklar, yapılan iyi işler "sahipsiz" kalmaz pek, ancak olumsuzluklar, eksiklikler söz konusu olduğunda bunların sahibi olarak hep "başkaları" görülür. Bu yüzden de eksikliklere, sürecin ihtiyaçlarına ilişkin yazılıp-söylenen şeyler, eleştiriler ve öneriler sanki bizim dışımızda birileri için yazılıyormuşçasına "teorik" bir yazı gibi okunup geçilir.

Hayır, sürüp giden bir eksiklik varsa eğer, onda kişi olarak da kurum olarak da bir payımız vardır. Söylenenler bize söyleniyordur. Çünkü devrimci hareket organik bir bütündür.

Süreç her konuda, her alanda daha çok çaba sarf etmenin, daha fazla sorumluluk yüklenmenin gerekli olduğu bir süreçtir. Ancak bu, yalnızca devrimci hareketin tek tek kadrolarını, taraftarlarını ilgilendiren bir gereklilik değildir. Söylenen, tek tek tüm insanlar açısından geçerli olduğu kadar devrimci hareketin tüm kurumları, birimleri açısından da geçerlidir. Ve bu ikisi özünde birbirine bağlıdır. Bu ikisini birlikte kavramayan bir bakış açısı, sürecin bu ihtiyacına da yanıt veremez.

"Açlığa ve Zulme Karşı Ayağa Kalkalım" çağrısı tüm emekçileredir. İşçilere, memurlara, öğrencilere, yoksul köylülere, esnafa, gecekondululara dır. Ve bu kampanya tüm emekçilerin genel direnişini örgütleyebildiği ölçüde hedefe yaklaşmış olacaktır.

Açıktır ki, bu kampanyayı hedefine yaklaştırmak, halkın mücadelesinde, devrimci hareketin halkla ilişkilerinde ve örgütlenmesinde ileri adımların atıldığı bir sürece dönüştürmek, ısrarlı, sabırlı bir çalışmayı, devrimci hareketin karşı karşıya bulunduğu zorlukların bilincinde olarak daha özverili olabilmeyi gerektirir. Herkesin, her alanın, daha az görev almaya çalıştığı, işlerin yükünün en az kısmıyla yetindiği, yasak savmacı bir mantıkla hem "görevini yapmış" hem de "fazlaca bir yük ve risk altına girmemiş" olacağı bir şekillenmeyle elbetteki böyle bir sonuç yaratılamaz. Bu, kişi düzeyinde sık sık dile getirilen "kendini koruma"cılığın, sağlamcılığın birim düzeyine yükselmesinden başka bir şey değildir. Ve en az diğeri kadar tehlikeli, bize yabancı bir eksikliktir.

Oligarşinin demagojilerini, emekçi halkı bölmek, bölerek güçsüzleştirmek doğrultusundaki manevralarını etkisizleştirmek için; solun icazetçi, statükocu, halkın birliğinin önünde engel olan marjinal politikalarını aşmak için; devrimci hareketin geleneklerini sürdürmek, bir halk hareketi olduğu esprisine pratikte hayat vermek için ve oligarşinin karşısına daha güçlü bir direnişle, daha örgütlü bir güçle çıkabilmek için; ve devrim yolunda, halkın iktidarı yolunda ilerleyebilmek için; halkın sınıf ve tabakalarının birliğini sağlamak görevini daha büyük bir ciddiyetle ele almalıyız.

Emekçi Halkın Birliği, Önce Devrimci Hareketin Saflarında Hayat Bulur

Biz bir halk hareketiyiz. Devrimci hareketin hedefleri, iktidar perspektifi, halkı oluşturan tüm sınıf ve tabakaların ortak çıkarlarının, taleplerinin, özlemlerinin ifadesidir. Bu ortak çıkarlar, örgütlülük düzeyinde, kendini, devrimci hareketin bir halk hareketi olmasında, halkın tüm sınıf ve tabakaları arasında örgütlenmesinde ifade eder. Devrimci hareket bu birliği, tüm halkı tek bir hedefe, halkın iktidarı hedefine kanalize ederek, onları mücadele içinde aynı noktada buluşturarak gerçekleştirir.

Halkın örgütlü kesimlerinin birlikte hareket etmesinin sağlanamadığı yerde, tüm emekçilerin daha geniş düzeyde birlikte hareketinden söz edilemeyeceği açıktır. Nitekim bugün oligarşinin baskı ve terörünü artırdığı, ekonomik terörüyle tüm emekçileri açlıkla, onursuzlukla kuşatmaya çalıştığı koşullarda da, emekçi halkın ortak bir direniş gösterdiğini, ortak direniş bir yana, daha alt düzeyde bir dayanışmanın bile hayata geçirildiğini söylemek mümkün değildir.

Peki neden? Bu nedenleri ayrıştırabildiğimiz ölçüde bu durumu aşmak için de önümüzü açmış olacağız.

Bireycilik, Burjuva Yaşam Biçimidir

Bireycilik, kapitalizmi, bu sömürü düzenini ayakta tutan payandalardan biridir. Burjuvazi bireyciliği yaygınlaştırabildiği, bir yaşam felsefesi haline dönüştürebildiği ölçüde ömrünü uzatır. Ama kapitalizmin ömrünü uzatan yalnızca tek tek insanların bireycileşmesi değildir. Bireyciliğin bunu aşan etkileri, yansımaları vardır.

Bireycilik bir mantıktır, "ideoloji"dir, yaşam biçimi ve felsefesidir. Burjuvazi bu felsefeyi tek tek insanların ötesinde, toplumu oluşturan çeşitli kesimlerin felsefesi haline dönüştürmeye çalışır. Çeşitli sınıf ve tabakalar düzeyinde ifadesini bulan bir bireyciliktir bu.

İşçi yalnızca kendi sorunlarıyla, kendi çıkarlarıyla ilgilenecektir. Öğrenciler doğrudan kendilerini ilgilendiren sorunların dışında, kendilerini emekçi halktan soyutlayacaklardır. Köylülük kentlerdeki emekçiler için "bana ne" diye düşünecektir. Memurlar, kendilerinden pek çok kişinin de oralarda oturmasına rağmen gecekondu halkının sorunlarına duyarsız kalacaklardır... İşte böyle bir tablodur burjuvazinin istediği. Bu bir yanıyla onun bireyciliği toplumun tüm kesimlerine bulaştırma politikasının bir sonucuyken, diğer yanıyla onun böl ve yönet politikasının bir sonucudur.

Ülkemizde oligarşi böylesi bir demagojiye, kendine uygun bir zemin bulduğu için olsa gerek, sık sık başvurur. Memurlar zam istediğinde bir iktidar sözcüsü "İşçilerin parasını memurlara yedirmeyiz" diyor. İşçiler zam istediğinde iktidar sözcüsü bu kez "Halkın parasını işçilere yedirmem" diyebiliyor. Demagoji açıktır, çıplaktır. Ancak iktidar sözcüleri bu demagojiyi sürdürecek güç ve cesareti emekçi halkın çeşitli kesimleri arasındaki birlik ve dayanışmanın, ortak hareket etme geleneğinin olmayışından almaktadırlar.

Bizzat pratiğin içinde emekçi halkın birliğini sağlamak, bu birliğin yol göstericisi ve öncü örgütleyicisi olmak, işte burjuvazinin bu politikasını, bu politikaya bağlı olarak geliştirdiği manevralarını önlemek açısından da bir zorunluluktur.

Solun Halk Gerçeğinden ve İktidar Perspektifinden Uzak Statükoculuğu

Ülkemizde halk sınıf ve tabakalarının mücadele içindeki birlikteliğinin sağlanamamasında oligarşinin demagojilerinin, böl-yönet politikalarının, baskı ve terörünün payı olduğu kadar, solun statükocu, reformist, oligarşiyle topyekün kavgalardan ve hesaplaşmalardan kaçınan onlarca yıllık geleneğinin de payı vardır.

Solun bir bölümü on yıllarca "işçi sınıfı, işçi sınıfı" diye tutturup halkın diğer kesimlerinin sorunlarına, taleplerine gözünü kapamıştır. Kimileri köylülüğe dudak büküp uzak durmuş, kimileri gençliği, gençliğin devrimci potansiyelini küçümsemiş, kimileri "popülizm" vs. diyerek gecekonduların yakınına bile uğramamıştır. Ya da örneğin '80 öncesinde faşist terörün hayatın tüm alanlarını tehdit ettiği, ama özellikle mahalleleri ve okulları işgale yöneldiği bir süreçte, revizyonizm ve reformizm, etkili olabildiği sendikaları –işçi sınıfını– anti-faşist mücadelenin dışında tutmaya çalışmış, Türkiye halkları sivil faşist çetelerle savaşırken onlar işçi sınıfını ekonomik mücadelenin içine hapsetmişlerdir. Aynı süreçte devrimci hareket, tüm halk sınıf ve tabakalarını bu mücadele çerçevesinde örgütleyerek bu noktadaki statükoları aşmış ve mücadelesini bir halk hareketi olma esprisi içerisinde sürdürmüştür.

Bugünkü tabloda bu özellikleriyle solun da bir payı olduğu muhakkaktır. Ancak iktidar perspektifine sahip olmayan sol açısından bu, sonuçta çok da şaşırtıcı değildir. Bu noktada statükocu, reformist, marjinal solun bir eleştirisinin ötesinde, iktidar perspektifinin sorumluluğuyla, ülkemiz sınıflar mücadelesindeki bu olumsuz geleneğin aşılmasını ancak kendi pratiğimizle sağlayabileceğimizin bilinciyle kendimize dönüp bakmak zorundayız.

Devrimci Mücadelede Kamu Emekçilerinin ortaya koyduğu bir mücadele programı Devrimci İşçi Hareketi tarafından ne ölçüde destekleniyor? Öğrenci gençliğin YÖK'e ya da okullarda polis işgaline karşı geliştirdiği bir tavır devrimci memurlardan hangi düzeyde katkı görüyor? Öğrenci gençlik gecekondu direnişlerinin ne kadar yanında?.. Sorular uzatılabilir. Ve kuşkusuz bu noktada bugüne değin yapılan çok şey de vardır. Örnek dayanışmalar da ortaya konmuştur. "Emperyalist Savaşa Hayır" şiarının yükseltildiği dönemde olduğu gibi, "İstiyoruz Vermezseniz Alacağız" kampanyasında olduğu gibi, devrimci hareketin legali illegaliyle, işçisi, öğrencisi, memuruyla, demokratik ve silahlı örgütlenmeleriyle tüm alanlarının seferber olduğu, emekçi halkın örgütlü tüm kesimlerinin, devrimci hareketin perspektifi ve programları doğrultusunda oligarşinin karşısına dikildiği süreçler yaşanmıştır. Ancak bugün açısından sözümüzün başında ortaya koyduğumuz soruları yanıtladığımızda, bu yanıtın olması gerekenin gerisinde bir tablo ortaya çıkardığı da açıktır.

Emekçi Halkın Birliğini Sağlamak, Halkın Ortak Direnişini Örgütlemek Görevi Bizimdir

Oligarşinin demagojilerini, emekçi halkı bölmek, bölerek güçsüzleştirmek doğrultusundaki manevralarını etkisizleştirmek için; solun icazetçi, statükocu, halkın birliğinin önünde engel olan marjinal politikalarını aşmak için; devrimci hareketin geleneklerini sürdürmek, bir halk hareketi olduğu esprisine pratikte hayat vermek için ve oligarşinin karşısına daha güçlü bir direnişle, daha örgütlü bir güçle çıkabilmek için; ve devrim yolunda, halkın iktidarı yolunda ilerleyebilmek için; halkın sınıf ve tabakalarının birliğini sağlamak görevini daha büyük bir ciddiyetle ele almalıyız.

Bu görevin yerine getirilmesinin önündeki engelleri, birim korumacılığını, devrimci mücadeleye yalnızca bulunduğu alandan bakan dar görüşlülüğü, bireyciliğin değişik düzeydeki uzantılarını sorgulamalı, devrimci hareketin bir bütün olduğunu bizzat pratiğin somutluğu içinde bilince çıkarmalıyız. Attığımız her adımda, yerine getireceğimiz her görevde, hareketin bütünsel ihtiyaçlarını görebilen bir kafaya sahip olabilirsek, yapılan iş yerli yerine oturabilir. Tersi durumda, sadece kendi işimizi düşünürsek, işi yapıyor olsak bile, en iyi ihtimalle bir şeyler eksik kalır. Bu perspektif şu ya da bu kampanyaya, şu ya da bu döneme özgü değildir. Devrimci hareketin çizgisinin bir gereği ve sonucu olarak süreklileştirilmesi, içselleştirilmesi gereken bir perspektiftir.

Evet, kişi olarak, kurum olarak, alanlar olarak, kimsenin bize vermesini beklemeden daha fazla sorumluluk üstlenmeli, daha büyük yüklerin taşıyıcısı olabilmeliyiz. Devrimci hareket biziz. Devrimci hareket tüm alanlar, birimlerdir. Kimsenin kendini -hangi gerekçeyle olursa olsun- ayrı bir yere koyup "daha az iş" için ayrıcalık istemeye hakkı yoktur. Devrimci hareketi ve mücadeleyi kendimizi, birimimizi "koruyarak", sınırlayarak değil, daha büyük özverilerle büyütebiliriz. ✪

Yenilenler mevzi kaybetmeye devam ediyor

- Nikaragua'nın Sandinist Genelkurmay Başkanı görevinden alınıyor. Burjuvaziyle seçim yarışına girip yenilen Sandinistler mevzilerini birer birer kaybediyorlar.
- Daniel Ortega yeniden FSLN Genel Sekreterliğine seçildi. Ne var ki, radikallikten, sosyalizme bağlılıktan söz eden Ortega'nın ufku, burjuvaziyle 1996'da yeniden seçim yarışına girmenin ötesine geçemiyor.

NİKARAGUA

Geçtiğimiz günlerde Nikaragua'da iki önemli gelişme oldu. Bunlardan birincisi Nikaragua Devlet Başkanı Violeta Chamorro'nun, Genelkurmay Başkanı Humberto Ortega'nın 21 Şubat'ta görevinden ayrılacağını açıklamasıydı. 1989 seçimlerinde Sandinistleri yenilgiye uğratıp Devlet Başkanı olan Chamorro, Savunma Bakanlığı görevini de kendisi almış, ancak Genelkurmay Başkanlığı Sandinistlerde kalmıştı. Nikaragua devriminin önderlerinden Humberto Ortega 15 yıldır Genelkurmay Başkanlığını yürütüyordu. Bu durum Chamorro için sürekli bir sıkıntı kaynağıydı. Sandinistler ise seçim yenilgisine, iktidardan uzaklaşmalarına karşın, bunu devrimin kazanımlarının bir "güvencesi" olarak görüyorlardı. Ancak sonuçta burjuvaziyle uzlaşıldığı noktada bu "güvence"lerin de birer birer kaybedilmesi kaçınılmazdı. Chamorro adeta bunu kanıtlarcasına Humberto Ortega'nın da bulunduğu basın toplantısında ordunun tamamen sivillerin denetimine sokulacağını ve bunun için bir yasa tasarısı hazırladıklarını açıkladı.

Nikaragua ile ilgili diğer bir gelişme ise Daniel Ortega'nın FSLN'nin olağanüstü kongresinde yeniden genel sekreterliğe seçilmesiydi. Nikaragua devriminin önderi ve eski Devlet Başkanı Daniel Ortega, olağanüstü kongrede "Sosyalist programa ve radikal değişimlere sadık kalacağım, emperyalist sistemin dayattığı reformist çizgiye girmeyeceğiz" diyordu. Ayrıca seçimlerde rakibi olan Sergio Ramires'i reformist olmakla, hükümetle uzlaşmakla suçluyordu. Devrimle kumar oynayıp burjuvaziye teslim eden Daniel Ortega'nın söylediklerinde ne kadar tutarlı olduğu elbette tartışılır. Ancak bugün asıl önemli olan şey Sandinistlerin burjuvaziyle uzlaşmanın sonuçlarını yaşıyor olmalarıdır. FSLN'nin genel sekreteri Daniel Ortega'nın sosyalist programa ve radikal değişime sadık kalacağını söylemesi bu gerçeği değiştirmiyor. Aslında Ortega'nın, FSLN genel sekreterliğine yeniden seçilmesi 1996 yılında yapılacak seçimlerde burjuvaziyle yeniden yarışmaya hak kazanmış olmasının ötesinde bir anlam taşımıyor. Ortega'nın sosyalist programa bağlılık ve radikallikten söz etmesi de bu anlamda reformist bir programı aşan bir muhtevaya sahip değildir.

Sandinistler yıllar süren silahlı mücadele sonunda iktidarı almışlar, ABD'nin arka bahçesinde devrimi gerçekleştirmişlerdi. Ancak 40 yıllık Somoza diktatörlüğünü yıkan Sandinistler sonradan emperyalizmin işbirlikçilerinin ve her türlü muhalif kanadın yer aldığı bir seçim yarışına girdiler. Ve iktidarı emperyalizmin her türlü desteği cömertçe sunduğu karşı-devrimci, şimdiki Devlet Başkanı Violeta Chamorro'ya teslim ettiler.. 20 yıl süren, yaklaşık 50 bin Nikaragualının öldüğü devrimi kendi elleriyle seçim sandığında burjuvaziye teslim ettiler.

Ortega: Devrimin liderliğinden, uzlaşmanın mimarlığına...

Bugün sonuçlarının yaşandığı bu teslimiyetin kaynağında Sandinistlerin pragmatizmi ve ulusal dar görüşlülükleri vardır. Sandinistler iktidar olduktan sonra ABD emperyalizminin ekonomik, siyasi ablukası altına alınmış, kontraların saldırılarıyla oldukça güç durumda bırakılmışlardır. Sandinistler devrimin sosyalist yanını eksik bırakmışlar ve daha çok "Sandinizm" gibi ulusal bir ideolojiyi yaratmaya çalışmışlardır. Daha iktidarı ele geçirmeden devrimin anti-emperyalist, anti-Somoza yanı ağırlık kazanmış, hemen herkesle ittifak içerisine girilmiş ve devrimin anti-oligarşik muhtevası, sınıfsal kurtuluş hedefleri tali plana düşmüştür. Devrimden sonra ise bu durum daha açık olarak görülmüş, sivil toplumcu akımların etkisi altına girmişlerdir.

Bunun somuttaki en belirgin ifadesi de burjuvaziyle seçim yarışına girmeleri olmuştur. Yani seçim yarışı bir anlamda izlenegelen bu çizginin bir sonucudur. Sandinistler geldikleri noktada ABD'nin arka bahçesinde burjuva muhalefetle demokrasicilik oynamışlar ve kaybetmişlerdir.

Nikaragua halkı doğru devrimci önderlikten yoksun kalmıştır... Her ne kadar Nikaragua ekonomisi devrim sonrası güçlü bir kriz içerisinde olsa da, önündeki sorunları nasıl aşacağını bilen sosyalizme ve devrime sıkı sıkıya kenetlenen bir halkı hiçbir güç dize getiremezdi. Nikaragua'da dize getirilen, burjuvaziyle uzlaşan, devrimi burjuvaziye satan halk değil bizzat FSLN'nin kendisi olmuştur. Bugün Sandinistlerin ordudan tasfiye edilmesi burjuvazinin FSLN'nin eliyle ne kadar güçlendirildiğinin de göstergesidir.

Nikaragua halkı için iktidarı yeniden elde etmek kuşkusuz zorlu bir süreçten geçecektir, emperyalizm ve oligarşi, iktidarı yeniden seçimlerle Sandinistlere vermemek için her yola başvuracaktır. Ve bu noktada iktidar için gerekli olan ideolojik sağlamlık, doğru devrimci önderlik ve sosyalizme sıkı sıkıya kenetlenmektir.

Yunanistan Komünist Partisi mitingine saldırı

Atina (Mücadele)- *Avrupa Parlamentosu'na gidecek Yunan milletvekillerini belirleyecek seçimler 12 Haziran'da yapıldı. Seçim gününün yaklaşmasıyla birlikte partilerin seçim çalışmaları giderek yoğunlaşırken Yunanistan Komünist Partisi (YKP) adaylarına yapılan bıçaklı saldırı dikkatleri bir anda faşist saldırılara ve iktidarın tavrına çekti.*

YKP'nin Avrupa Parlamentosu için aday olan üç MK üyesi Selanik'te yapılan miting sırasında bıçaklı faşistlerin saldırısına uğrayarak yaralandı. 9 Haziran günü Selanik Aristotelous Meydanı'nda YKP'nin düzenlediği mitingte konuşmalarını bitirdikten sonra kürsüden inmeye çalışan YKP MK üyesi ve milletvekili adayları Yanis Teonas, Vasilis Efraimidis ve Mihalis Spiradakis faşistlerin saldırısına uğradılar. Milletvekilleri bıçaklı iki faşistin saldırısıyla yaralanırken, saldırıya anında müdahale eden YKP'liler faşistleri yakaladılar. Faşist saldırganlardan Manolis Teodarakis'in linç edilmesini yaralı milletvekili adayı Yanis Teonas zor engelledi.

Faşist saldırının ardından YKP Merkez Komitesi yaptığı açıklamada saldırının sorumlusunun kışkırtıları gevenizm ve anti-komünizmi körükleyenler olduğunu söyledi. Hükümet yetkilileri ve Selanik polis şefleri ise saldırıyı aydınlatmaktan çok öttbas edebilmek için çaba sarf ettiler.. İlk olarak polis şefleri bıçakla saldıran ve milletvekili adaylarını yaralayan faşist için "psikolojik olarak dengesiz" açıklaması yaptı. Bu da yetmeyince bu kez Kamu Düzeni Bakanı Stelios Papatemelis'in "olayda adam öldürme kastı yoktu" vb. açıklamalar yapması üzerine saldırının Grigoris Lambrakis'in katledilmesinde olduğu gibi büyük çaplı faşist bir komplo olabileceği görüşü giderek yaygınlık kazanıyor.

Yunanistan Komünist Partisi Milletvekili Grigoris Lambrakis 30 yıl önce yine Selanik'te hükümet yetkilileri ve polis şeflerinin planladığı bir faşist saldırıyla katledilmişti. Komplo daha sonra açığa çıkarılmış, sorumluların göstermelik de olsa cezalandırılması sağlanmıştı.

Milletvekili adaylarına yapılan saldırının yankıları sürerken Devrimci Sol Güçler, Atina Özgür Halklar Komitesi ve O AGONOZ dergisi, YKP MK Politbürosuna saldırıyı kınayan ve dayanışma duygularını dile getiren ortak bir mesaj yolladılar. Mesajda "Faşist saldırganlara karşı büyük bir öfke ile dolduk. Çünkü bizler açısından her komünist, her devrimci, aynı ideolojiler için mücadele eden her insan bu büyük ailenin bir ferdidir. Ve bu büyük ailenin üyelerine yönelen her saldırı tüm dünya halklarına yönelmiş bir saldırıdır..." denilirken; "Değerli dostlar, sizlere en sıcak dayanışma duygularımızı iletiyor ve faşist saldırganları ve yönlendiricilerini lanetliyoruz" sözleriyle dayanışma duyguları vurgulandı.

Devrimci Sol Güçler ve Özgür Halklar Komitesi YKP'ye yolladıkları mesajın dışında bir de bildiri yayınlayarak saldırıyı kınadılar.

Soljenitsin Rusya'ya döndü

Bugünkü Rusya'da; sosyalizme saldıranlar, sosyalizmi karalayanlar, geçmişte kendilerise "haksızlık edildiğini" belirten kişiler "siyasi itibarları"(!) birer birer iade edilerek temizlenmeye-aklanmaya çalışıyor.

Bunlardan biri de, geçtiğimiz günlerde 20 yıllık "sürgün"den sonra ülkeye dönen karşı-devrimci Rus yazarı Alexander Soljenitsin.

Soljenitsin Brejnev döneminde, sosyalizm aleyhine faaliyette bulunmak ve bu konuda yazılar yazarak propaganda yapmaktan dolayı mahkum edilerek cezalandırılır ve sınırdışı edilir. Sürgündeki yuvası sosyalizmin baş düşmanı Birleşik Devletler'dir. Yaptığı bir yığın düşmanlığı emperyalist efendileri karşılıksız bırakmaz. Kendisine NOBEL ödülü de dahil birçok ödül verilir.

20 yılık ayrılıktan(!) sonra Rusya'ya dönüşünde Soljenitsin bundan böyle Rusya'nın toplum hayatında "aktif bir rol alacağını" belirterek, "Sözlerime kulak verileceğine eminim. Ülkemin gelişimine katkıda bulunmak istiyorum." diyordu.

Elbette ona kulak verenler de olur, ama sosyalizm için yeniden mücadeleye sarılan emekçiler, o ve onun gibi uşakları ait oldukları yere gönderdikten çekinmeyeceklerdir.

Alın teri dökmeden, emek sarf

Oligarşi, derinleşen ekonomik ve siyasi krizin ortasında, milyonlarca emekçiyi daha çok sömürebilmek için, onlardan "fedakarlık" yapmasını isteyip buna zorlarken, kendi krizini halkı susturmak, disipline etmek için de araç olarak kullanmak istiyor. Halkın kanı ve daha çok sömürülmesi, ezilmesi pahasına, kendi krizini atlatmak, doymaz çıkarlarını tatmin etmek isteyen oligarşiye bu fırsatı vermemeliyiz.

Varsın o kendi kriziyle cebelleşsin. Bizim görevimiz, bu krizin derinleşmesinde ona yardım etmektir. Bizim yapılacak "fedakarlıktan" hiçbir çıkarımız yoktur. Aksine, bu krizle birlikte oligarşinin yuvarlanıp gitmesine bütün gücümüzle yardımcı olmak gerekir...

Türkiye yeni bir döneme giriyor. Genel grevin, genel direnişin, yürüyüşlerin, barikatların, boykotların vb. iç içe yaşanacağı, iktidarla daha şiddetli hesaplaşmalar içine girileceği günlere doğru ilerliyoruz. Bu gelişmeyi artık durdurmak zordur. İktidar olağanüstü halin süresini tekrar tekrar uzatsa da, haksız savaşını sürdürebilmek için elinden geleni ardına koymasa da, kalıcı bir çözüm üretemez, üretemeyecektir de...

Derinleşen ekonomik krizin etkilediği kitleler, artık eskiye göre daha yaygın, daha boyutlu eylemlere girmeye hazır bir potansiyel taşıyorlar. Kendiliğinden de olsa, örgütsüz de olsa, irili ufaklı protestolar şeklinde gelişen tepkilerin bütün emekçi kesimleri sarıp sarmalaması zor değildir. Önderlik edilebildiğinde, bu eylemlerin hızla radikalleşme eğilimleri taşıdığını söylemek kehanet gerektirmiyor. Devrimciler açısından bu yöndeki bir dinamizmin potansiyeli sürekli büyüyor. Kriz, genel anlamıyla ya oligarşiye yarayacak, halkı disipline etmekte kullanılacak, ya da halkın lehine gelişerek, mücadeleyi ileriye taşıyacak, ekonomik, demokratik, politik hak ve mevziler için savaşı genelleştirecektir. Bunun başka bir yolu yoktur. Oligarşinin partilerinin felce uğradığı, gelişmeleri etkilemekten uzak kaldığı, yaşanan kriz karşısında yine "falanca ya da filanca günün sonunda dişimizi sıkmanın meyvelerini toplayacağız"ı öğütlemekten başka elinden bir şey gelmediği bir ortamda, tayin edici olan devrimci hareket olacaktır. Kararlı bir şekilde savaştıktan sonra, devrime gebe olunduğunu söylüyoruz. Bugün, dışımızdaki solun durumu ortadadır. Yaşanan onca gelişmeye rağmen, geleneksel sol cephede adeta yaprak kımıldamamaktadır. Devrimci hareketin belirleyici rolü bu açıdan da önemlidir. Ekonomik-politik krizin olumsuz faturasının halka ve devrimcilere çıkarılmasını engellemek için tutunacağımız tek halka, halkın tepkisini ve duyarlılığını harekete geçirmek, tepkilerini korkusuzca eyleme dönüştürmek ve örgütlü gücümüze güvenmektir.

Krizin ve faşist terörün karşısına, sınıf mücadelesinin bütün alanlarında bir nebze dahi gerilemeyen, direniş geleneklerine canla başla sarılan bir perspektifle, yani genel bir direniş hattıyla çıkabilmeliyiz. Mücadeleyle kazanılan kolayca geri alınamayacağı gibi, mücadele edildiğinde, krizin bütün yükü de kolayca sırtımıza bindirilemeyecektir. Bu bir anlamda kararlılık savaşıdır. Biz kararlı davranırsak, onlar gerileyecektir.

Oligarşi, bugün bütün kozlarını açmış durumdadır.Bu kozların halka rest çekmeye yetmeyeceği açıktır. Onun bölünü görüyoruz, ancak burada sorun bizim neyi, nasıl yapacağımızda düğümleniyor. Tarihlerini kendilerinin yazmak ve geleceklerini de kendi elleriyle kurmak zorunda olduklarını anlatmalıyız kitlelere. Unutmayalım ki, devrimciler bu gerçeği kitlelere kavratabildiği ölçüde, önlerindeki barikatların yerle bir olması da mümkün hale gelecektir.

Genel grevi, genel direnişi örgütleme ekseninde, işçi, memur, öğrenci, gecekondulu, küçük esnaf ve köylülerin birleşik eylemliliğini yaratabilmek için "Açlığa ve Zulme Karşı Ayağa Kalkalım" çağrısı etrafında öncelikle halkı harekete geçirebilmeli, tepkiyi sokağa, alanlara çıkarabilmeliyiz. Bunun için de her zaman söylediğimiz gibi, devrimcilerin iktidara yönelik kitle hareketlerini pasif de olsa, ekonomik temelde de olsa asla küçümsememeleri, devrimci sloganları kitlelere taşıyabilmek için her zemini, her çelişki ve çatışmayı devrimci açıdan değerlendirebilmeleri gerekiyor. Buradan hareketle, kitleleri örgütlemek, örgütlenen kitleler içerisinde devrimci çalışmayı iktidar hedefiyle derinleştirmek şarttır. Bunun en önemli öğelerinden biri ise, kitle çalışmasında ve örgütlenmesinde göstereceğimiz sabır, emek ve inattır.

Dünya ülkelerinin devrim tarihi incelendiğinde, devrim mücadelesinin hamurunun sabır ve emekle yoğrulduğu görülür. Halkın umudu olabilmek, halkı devrimci mücadeleye çekmek ancak meşakkatli ve sabırlı bir uğraş vererek başarılabilir. Devrimciler, devrimci görev ve sorumluluklarını mücadeleye denk düşecek şekilde yerine getirmekten kaçınmadıkları ölçüde, halkın daha geniş kesimlerine ulaşabilecek ve onlara insanca, hakça ve adaletli bir düzen getirecek güçte olduklarını ortaya koyabileceklerdir. Sabır ve emekle yoğurdukları her işte, devrimcilerin neleri başarabileceği ve başardığı ortadadır.

Mücadele, Sabır Gerektiren Bir Uğraştır

Devrim her şeyden önce kitlelerin eseridir. Kitleleri mücadele içine çekmeyi amaçlayan bir devrimci örgüt, bu yüzden her şeyden önce çok yönlü bir örgütlenme becerisi gösterebilmelidir. Kitlelerle canlı, kalıcı bağlar kurabilmenin, aktif bir kitle desteği kazanmanın, kitlelerin mücadeleye pratik olarak katılımlarını sağlayabilmenin yolu, geniş kitlelere uzanabilecek çeşitliliğe sahip örgütlenmeler yaratmaktan geçiyor. Bu ise, tek-düze, kolayca sonuç alınabilinen bir çalışmadan çok daha fazlasını gerektirir.

Dünya ülkelerinin devrim tarihi incelendiğinde, devrim mücadelesinin hamurunun sabır ve emekle yoğrulduğu görülür. Halkın umudu olabilmek, halkı devrimci mücadeleye çekmek ancak meşakkatli ve sabırlı bir uğraş vererek başarılabilir. Devrimciler, devrimci görev ve sorumluluklarını mücadeleye denk düşecek şekilde yerine getirmekten kaçınmadıkları ölçüde, halkın daha geniş kesimlerine ulaşabilecek ve onlara insanca, hakça ve adaletli bir düzen getirecek güçte olduklarını ortaya koyabileceklerdir. Sabır ve emekle yoğurdukları her işte, devrimcilerin neleri başarabileceği ve başardığı ortadadır.

Sorun, "aman canım" demeden, "anlatıyoruz, anlatıyoruz tık yok" acelecilliğine düşmeden, ya da niyetimiz ne olursa olsun objektif olarak "bu kadar oluyor" tembelliğine esir olmadan, sabır ve emeğin neler başarabileceğine ilişkin inadın bütün enerjisini kullanabilmektir. Yaptığımız ya da yapacağımız işe bütün kalbimizle inanmaktır. Çünkü kitleleri harekete geçirmek, onları örgütleyebilmek için yapmakta olduğumuz ya da yapacağımız işe önce kendimizin inanması gerekir. Küçümsememenin, küçük burjuva kolaycılığı ile dudak bükmemenin ön koşulu budur. Tabii sabır ve emeğin de... Sabır ve emek, küçük burjuva kimliğin sıyrılıp atılması ile yakından ilgilidir. Halk savaşını "uzun süreli" bir savaş olarak tanımlayanların, her şeyden önce bu uzun ve zorlu mücadeleyi omuzlayacak sabra ve emek gücüne sahip olmaları gerekir. Mao'nun her türlü engeli yerle bir ederek yoluna devam ettiği uzun yürüyüşünden, Lenin'in iki adım ileri bir adım geri derken gösterdiği sabra, Küba devrimindeki 2 Aralık 1956'da Playa de los Colorados'taki yenilgiden sonra geriye kalan 12 kişinin devrim için harcadığı emeğe, direnişi örgütleyebilmek için koskoca bir ülkeyi baştan başa tünellerle donatan Vietnam halkının meşakkatli uğraşına, darbeciliği alt ederken devrimci hareket önderliğinin verdiği emeğe ve gösterdiği sabra sahip olmalıyız.

Halkı kazanmak, onu bilinçlendirerek örgütlemek, devrimci mücadelenin içine şarılabilir. Devrimciler, devrimci görev ve sorumluluklarını mücadeleye denk düşecek şekilde yerine getirmekten kaçınmadıkları ölçüde, halkın daha geniş kesimlerine ulaşabilecek ve onlara insanca, hakça ve adaletli bir düzen getirecek güçte olduklarını ortaya koyabileceklerdir. Sabır ve emekle yoğurdukları her işte, devrimcilerin neleri başarabileceği ve başardığı ortadadır.

Sorun, "aman canım" demeden, "anlatıyoruz, anlatıyoruz tık yok" acelecilliğine düşmeden, ya da niyetimiz ne olursa olsun objektif olarak "bu kadar oluyor" tembelliğine esir olmadan, sabır ve emeğin neler başarabileceğine ilişkin inadın bütün enerjisini kullanabilmektir. Yaptığımız ya da yapacağımız işe bütün kalbimizle inanmaktır. Çünkü kitleleri harekete geçirmek, onları örgütleyebilmek için yapmakta olduğumuz ya da yapacağımız işe önce kendimizin inanması gerekir. Küçümsememenin, küçük burjuva kolaycılığı ile dudak bükmemenin ön koşulu budur. Tabii sabır ve emeğin de... Sabır ve emek, küçük burjuva kimliğin sıyrılıp atılması ile yakından ilgilidir. Halk savaşını "uzun süreli" bir savaş olarak tanımlayanların, her şeyden önce bu uzun ve zorlu mücadeleyi omuzlayacak sabra ve emek gücüne sahip olmaları gerekir. Mao'nun her türlü engeli yerle bir ederek yoluna devam ettiği uzun yürüyüşünden, Lenin'in iki adım ileri bir adım geri derken gösterdiği sabra, Küba devrimindeki 2 Aralık 1956'da Playa de los Colorados'taki yenilgiden sonra geriye kalan 12 kişinin devrim için harcadığı emeğe, direnişi örgütleyebilmek için koskoca bir ülkeyi baştan başa tünellerle donatan Vietnam halkının meşakkatli uğraşına, darbeciliği alt ederken devrimci hareket önderliğinin verdiği emeğe ve gösterdiği sabra sahip olmalıyız.

Halkı kazanmak, onu bilinçlendirerek örgütlemek, devrimci mücadelenin içine bunun için yaptığımız eylemlerde zevkle alın teri döktüğümüzde, bunun karşılığını almamız da zor olmuyor. Kampanya sırasında yapılan otobüs ya da pazar yeri konuşmalarında, halktan insanların konuşmacıları alkışlayarak öpmesinin örneklerini biliyoruz. Bu, halkın bize olan desteğinden başka bir anlama gelmiyor. Elbette bu yeterli değildir, yetmemelidir. Bu basit örnekleri çoğaltıp yaygınlaştırmak, halkın bizi açıktan ya da yüreğinden alkışlamasını, dahası pratikte bizimle birlikte olmasını sağlamak, bizim mücadeleye vereceğimiz emekle, halka gerçekleri anlatmak için göstereceğimiz sabırla orantılıdır. Bu noktada ne kadar üretken ve yaratıcı olduğumuza ve kampanyayı süreklileştirme konusunda ne kadar emek verdiğimize bağlıdır; kararlı ve inatçı bir çalışmayı adeta iğneyle kuyu kazar gibi sabırla gerçekleştirebilmemizle ilgilidir. Sabır ve emek devrimin harcıysa, bizim güçlenip büyümemiz de yine sabır ve emekle olmak zorundadır.

Biz, yaptığımız hiçbir işte –bu bir kampanya da olabilir, günlük sıradan bir iş de, ya da yerine getirilmesi daha zor karmaşık bir görev de– havanda su dövmek istemeyiz. Ancak bu isteğimizin tersinden bir sonuç vermemesi için de, emeğin ve sabrın devrimci mücadeledeki öneminin bilincine varmalıyız.

Tuttuğumuzu koparabilmek, ancak emek vermekle, geçiştirmemekle olanaklıdır. Emeği, özveriyi, fedakarlığı ve sabrı beynimize ve yüreğimize işlediğimizde, istediğimiz sonucu alabiliriz.

Bugün devrimci potansiyelin kendini her zamankinden daha güçlü bir biçimde hissettirdiği, devrimcilerin el attığı her yerden ses geldiği bir dönemde, her zamankinden daha fazla emek harcamamız gerektiği açıktır. Buna karşılık bizim bu potansiyelin değerlendirilmesi konusunda gerekli araç ve yöntemleri harekete geçirmede yeterince enerjik, sabırlı

ve emeği göz nuru ile birleştiren bir çaba içinde olduğumuz söylenemez. En basitinden, son kampanyada yaptıklarımızı, yapmadıklarımızı ve her şeye rağmen yapabileceklerimizi gözden geçirmek, bize bu noktada öğretici olacaktır. Unutmayalım ki, kampanyalar halkı harekete geçirebilmek için olduğu kadar, kitle örgütlenmelerimize hız vermek için de değerlendirilmelidir. Zaten kadrolaşmanın ve kadro çalışmasının esprisi de bir anlamda bu değil midir?..

Devrimciliğin ciddiye alınması demek, devrim için emek ve sabır göstermekle eşanlamlıdır. Bu ise, aynı zamanda kitle örgütlenmesinin hız kazanmasını ve devrimci savaşa kitlesel katılımları da sağlayacaktır.

Makarenko'nun Yaşam Yolu adlı romanı, bu açıdan oldukça öğreticidir. Romanda, bir insanı devrime kazanmak için gösterilen emek ve sabır, meşakkatli bir uğraş ve sonuçta bunun getirdiği başarı ve haz, insanların kazanılmasında, bir başka deyişle halkın örgütlenmesinde çarpıcı bir örnektir. Devrimcilik zorla, demagojiyle, yalanla, çarpık ve yoz bir eğitim sistemiyle körleştirilmiş bir halkın eğtilmesi ve bilinçlendirilmesidir. Bu da kolay bir iş değildir. "Halk anlamaz" türünden aydın söylemının ya da "bu halk adam olmaz" anlayışının kırıntılarına saflarımızda rastlamak istemiyorsak, emeğin yüce bir değer olduğunu yaşam tarzımızda ve devrimci çalışmalarımızda da gösterebilmeliyiz.

...meden kitleleri örgütleyemeyiz

Sabırlı Bir Kişilik Yaşam Tarzıdır

Lenin'in dediği gibi kapitalist üretimin karşısında sosyalist üretimi hakim kılabilmek için, *"sade, günlük çalışmada en uzun, en dirençli ve en zor yığınsal kahramanlığa"* ihtiyaç vardır. Devrimci irade ve politika kitleleri harekete geçirdiğinde ve onları kucakladığında, ancak kitleselik ileri noktalara taşınabilmektedir. Bu-run için de kitleleri süratle harekete geçirmek, bu hareketlenmeye denk düşen yeni örgütlenmeler, sloganlar yaratabilmek ve bütün bunları da kitlelere benimsetebilmek gerekir. Bu ise, "en uzun ve en dirençli" bir çalışma anlayışıyla mümkündür. Emek ve sabır böyle bir anlayışın temelidir. Devrimci bilinci ve inancı tazelemek, onu devrim mücadelesinde üretken kılabilmek, ancak emek ve sabır gösteren bir eğitimle mümkündür. Bugün birçok ülkede sosyalizmin çöküşünün temelinde, kitlelerin eğitilip örgütlenmesinde bir anlamda yeterli emeğin harcanmaması vardır. İnsanlarda yüz yılların alışkanlıklarını değiştirerek, sosyalist kültürü ve kafa yapısını hakim kılmak, ancak emek isteyen bir çalışmayla olur. "Emek kahramanları"nın sosyalizmin inşasındaki belirleyici rolünü hiçbir zaman akıldan çıkarmamalıyız. Sosyalizmin kapitalizme olan üstünlüğünü sağlayan temel güç yeni insansa, bunu yaratacak olan belirleyici faktörlerden biri de emek ve fedakarlıktır.

Stalin'in deyişiyle, *"sosyalizmin ancak yüksek bir emek verimliliği ile"* inşa edilebileceği aslında devrimci çalışmadaki emeğin rolüne işaret eder. Tabii bütün bu özellikler ise, devrimci yaşam tarzından ayrı düşünülemez. Günlük yaşamında, sorunlar veya "çözülmesi daha zor olan" işler karşısında yanıp yakılan, objektif olarak kolaycılığı seven, kolay olmayanı erişilmesi zor bir hedef olarak gören bir kişilik yapısında ya da yaşam tarzında emek ve sabra rastlamak zordur. Devrimciliğin kendisi kolay ve emek vermeden yapılacak bir iş değildir. Devrim hiç değildir... Devrimcilik koca bir toplumu değiştirmek, ülkemiz özgülünde 60 küsur milyonluk nüfusu dönüştürmek iddiasıdır. Bu iddianın ise her şeyden önce emeğe, özveriye, başarma inadına ve inancına, bunun için de sabra ihtiyacı vardır. Bütün bunları yapabilmek içinse, işe önce kendimizden başlamak gereklidir. Çünkü kendini değiştirip dönüştüremeyen, halkı hiç değiştirip dönüştüremez. İşte bu yüzden devrimci mücadele içinde yaptığımız irili ufaklı bütün işlere ayırt etmeksizin emek vermek, özen göstermek, sabır ve inatla istediğimiz sonucu elde edebilmek bir yaşam tarzıdır, kişilik yapısıdır. Bunu yaşamımıza ve kişiliğimize sindiremediğimizde, söylediklerimizi ve hedeflerimizi yerine getirebilmek zordur. Bugün bütün topluma mal olmuş olan "Haklıyız Kazanacağız" sloganının altında da yılların emeği, özverisi ve fedakarlığı vardır. Bu slogan örgütlü ya da örgütsüz olduğumuz bütün kesimlere benimsetebilmek için gösterilen devrimci sabır vardır. Bunu yakalamak elbette kolay değildir.. Öncelikle bir kolektif yapı içindeki tek tek insanların başta kendi yaşamlarını devrimcileştirebilmek için gösterdikleri emek, sabır ve didinme vardır. Bu, her devrimcide, her devrim mücadelesinde olması gereken bir özelliktir. Emek ve sabır, sadece siyasi çizgide değil, yaşamda bir istikrardır. Örneğin, bugün nesnel koşulları olmasına rağmen, dışımızdaki solun sesinin soluğunun çıkmaması, aynı zamanda devrime ne ölçüde emek verdikleriyle de yakından ilgilidir.

Halka Güven Vermek İçin Kitle Örgütlenmesine Emek Vermek Gerekir

Devrimciler, ezilen, sömürülen, baskı ve yasaklarla yüz yüze gelen emekçi kitlelere güvenebilecekleri ve egemen sınıflara karşı kullanabilecekleri bir araç verebildikleri ölçüde, onlarla aralarındaki tüm engelleri aşabilir ve emekçilerin mücadelesi de bir nitelik sıçraması yapabilir. Bu konuda ısarlı olunduğunda, kitleler kendi deneyleriyle öğrenecek, devrimci mücadelenin araç ve yöntemlerine sahip çıkabileceklerdir. Yığınlarla kaynaşabilmek, onları siyasi talepler etrafında örgütleyerek yönlendirebilmek için, öncelikle onları tanımak lazımdır. Tanımak ise kitlelere gitmekle olur. Kitlelere gidilmeden, onların yaşam tarzı, talepleri, ruh halleri kavranmadan fazlaca bir yol alınamaz. Devrimci çalışmanın bu temel gerekleri yerine getirilmeden sürdürülen bir örgütlenme çabasının etkili olamaması doğaldır. Bunu yapabilmek için de, kitlelerin eğilimlerini, özelliklerini, taleplerini, ruh hallerini tam olarak kavrayabilecek bir çaba göstermek, kafa yormak gerekir. Üzerinde kafa yorulmayan bir iş, emek verilmeden kolayca yapılmak istenen bir iştir. Kolay bir iş ise çoğunlukla bizim amaçladıklarımızın uzağında kalacaktır. Tıpkı özünde emek tembelliğinden kaynaklanan, "yok"larla, "olmaz"larla savuşturulan herhangi bir işte çakılıp kalmamız gibi...

Bugün devrimcilerin yığınlara yeterince gidemeyişinin, gerekli politikaları yeterli düzeyde oluşturamayışının, gerekli motivasyonu sağlayamayışının ve bunun sonucunda da kitle örgütlenmesinde olması gereken düzeye gelemeyişinin temelinde kendini fazla yormadan başarıyı amaçlayan, emek vermeden basamak tırmanmak isteyen, kitle örgütlenmesinde sabrı küçümseyen bir anlayış vardır. Çoğunlukla kitlelere gitmede ve onları dönüştürmede çekilen sıkıntının kaynağı da buradadır.

Herkesin yaratılmasına emek verdiği bir politikayı, karar ve programı kitleler daha aktif bir şekilde uygular. O yüzden de, ne olursa olsun kitlelere yaptığı işi kavratmak, sevdirmek gerekir. Bu kitlelerin mücadeleye yabancı kalmamaları için gereklidir. Emek ve alın teri dökmeye, düşünce üretmeye her safhada onları katabilmek, becerilerini ve yaratıcılıklarını mücadeleye taşımalarını da beraberinde getirecektir.

Halkı kazanmak ve dönüştürmek, ideolojimize, politikamıza ve devrime olan inançla birlikte, bütün bunlar için göstereceğimiz emek, sabır ve fedakarlıkla olabilir. Onun için de, kendimizi ve halkı eğitme, bilinçlendirme çabasında emek harcamaktan kaçmamalı, bunu yaparken de sabrı esirgememeliyiz. Çünkü o çokça sözünü ettiğimiz kitlelerin harekete geçirilmesi buna bağlıdır. Temel mücadele biçimimiz kitlesel örgütlenmelerle tamamlanmadıkça, içi boş kalmaya mahkumdur. Kanla yazdığımız tarih, emek, sabır ve fedakarlık örnekleriyle doludur. Sadece kitleleri örgütlemek değil, bu geleneklerimizi yaşatıp zenginleştirmek de yine fedakarlıkla, sabırla bütünleşen bir emekle olacaktır. O halde, yaptığımız işlerde daha fazla alın teri dökmeli, daha fazla emek harcamalıyız.

Devrimci bilinci ve inancı tazelemek, onu devrim mücadelesinde üretken kılabilmek, ancak emek ve sabır gösteren bir eğitimle mümkündür. Bugün birçok ülkede sosyalizmin çöküşünün temelinde, kitlelerin eğitilip örgütlenmesinde bir anlamda yeterli emeğin harcanmaması vardır. İnsanlarda yüz yılların alışkanlıklarını değiştirerek, sosyalist kültürü ve kafa yapısını hakim kılmak, ancak emek isteyen bir çalışmayla olur. Sosyalizmin kapitalizme olan üstünlüğünü sağlayan temel güç yeni insansa, bunu yaratacak olan belirleyici faktörlerden biri de emek ve fedakarlıktır.

Bir kez daha ölüme yatmayı anlamak!

"Bittil... Bir dönem kapandı. Ayların artık sıkıntı veren görüşme, konuşma ve tartışmaları sona erdi. İstanbul cezaevlerinde tartışılmayan hemen hiçbir şey kalmadı. Herkes yerini buldu, gideceği yeri belirledi!

Artık zindanlarda direnerek yaşamayı seçenler ayrı, direnişi boyunlarına asılı bir an önce atılacak bir zincir gibi görenler ayrı yoldan yürüyecek...

(...)

Çelik ağdan, çift katlı parmaklıklardan içeriye zor sözülen günün ilk ışıkları.... Hücrelerde ve hücre koğuşlarda bedenler açlığa yatırılmaya hazırlanıyor..."

"...Voltadayız, fırtına öncesi sessizliğin son dakikalarını gidip geliyoruz. Coşkulu, cesaret dolu bir heyecanı taşıyor adımlarımız. Sertliğinde kararlılık, hızında eyleme başlama isteği gizli.

(...)

Sessizlik yırtılıyor. "Arkadaşlar, camlara!" çağrısıyla bir yay gibi fırlayarak parmaklıkların önünde buluyoruz kendimizi. Tarih 13 Nisan 1984, saat 9.00..."

"Vakit erişti! Birazdan siperlerden çıkacak, daraları kuşatma çemberini bedenleriyle yarmak için yürüyüşe geçecekler..." (Direniş, Ölüm, Yaşam)

75 gün sürdü uzun yürüyüş... Ardında yüzlerce tutsaktan binlerce kilo kemik, kas ve sinir bırakıp, önüne katıp kovaladığı ölümü "dört kızıl ok" ile vurup teslim alarak. Devrimci Sol kadroları Abdullah Meral, Haydar Başbağ ve Hasan Telci ile TİKB kadrolarından Fatih Öktülmüş ölümü yenerek kavgada ölümsüzlüğe ulaştılar.

Şiir gibi, türkü gibi, destan gibi coşkun.... Ve bir dilim ekmek gibi, bir yudum su gibi gerçek.

Evet, gerçek bir manifesto oldu Ölüm Orucu; zindanlarda siyasi kimliği ve insanlık onurunu koruma mücadelesinin manifestosu oldu. "Devrimci" kimliğin ve onun ruhsal dayanağı olan "insanlık onuru"nun çiğnenmesine karşı bedenlerle örülen bir barikat oldu. Faşizmin cezaevlerindeki saldırılarını göğüslemek için örülen bu barikat, yeniden ayağa kalkmak için sağlam bir basamak, koşuya devam edebilmek için atılan güçlü bir adımdı aynı zamanda. Faşizmin 12 Eylül'le karanlığa boğduğu bir ülkede, ışıksızlıktan, umutsuzluktan soğumaya yüz tutan yüreklere o koşullarda bir ışık, bir umut oldu Ölüm Orucu. "Çelik ağlardan, çift katlı parmaklıklardan" dışarıya sürülen bu ışık, en koyu karanlıkta, en küçük bir ışık parçası nasıl değeriyse öyle değeriydi.

Emekçi halklar bu gerçeği, nice "komünist"ten, nice "sosyalist"ten ve nice "parti"den, "örgüt"ten daha iyi anladılar. Metris ve Diyarbakır zindanlarında bedenlerini açlığa yatırarak, ateşe vererek bu ışığı yaratan devrimci ve yurtseverleri bilinçle kucakladılar.

BİR HESAPLAŞMADIR ÖLÜM ORUCU

75 gün sürdü uzun yürüyüş... 75 yıl kadar uzun sürdü. *"Apo'nun ölümünden sonra dakikalar saatleşti, saatler günleşti. Saniyelerden başlayarak yaşam açlığın ölümünü beklerken işkenceleşti. Açlık, kemirmek ne kelime artık yaşamı matkapla oyuyor, etten gayrı ne kaldıysa işkencede sigara yanığı gibi yaka yaka soyuyor. Ve insana, en çok yoldaşlarının bu acılarla yan yana, bu oyuklarla kıvrana kıvrana gözlerinin önünde zulme lanetler yağdırarak ölümü beklemesi koyuyor.*

(...) Haydar artık saat değil, dakika dakika kötülüyor, ölüme yaklaştıkça yaklaşıyor, inliyor... Bir kurşun çok sürmez alır götürür canı... Çok sürmez, sehpaya vurulan bir tekme getiriverir ölümü... Ama bu günlerce, haftalarca, aylarca acılar acılara eklene eklene, en dayanılmazları saatlerle dakikalarla beklene beklene, hücre hücre, organ organ gelen ölümün acısını yaşamaya anlatmak mümkün mü? Ölümü günlere, saatlere yayarak, dakika dakika, acıları sindire sindire adımlayarak yaşamak, bunu yaşarken yanında daha ileriki safhada yaşayana bakmak, işte buna dayanılır mı?" (Direniş, Ölüm, Yaşam)

Dayandılar... Acıları acılarla dağlayarak, dudaklarını ısırıp kanatarak, gözyaşlarını çlerine akıtıp ağlayarak dayandılar. Çünkü köklü bir hesaplaşmaydı yaşanan, dayanmak gerekiyordu.

Ölüm Orucu, Devrimci Sol'un oligarşiyle açık bir hesaplaşmasıydı her şeyden önce. Türkye cezaevleri mücadelesi tarihine bakıldığında, hiçbir hareketin tek başına kendi gücüne güvenerek örgütli-iradi bir şekilde iktidarın karşısına çıkmayı göze alamadığı görülecektir.

Devrimci hareketin, önderliği, önder kadroları ve militanlarıyla ilmik ilmik dokuduğu Ölüm Orucu direnişi, aynı direniş hattını paylaşan siper arkadaşlarının da katıldığı açık bir hesaplaşmaydı. Artık oligarşi devrimci hareketi örgütlenmesi, gelişmesi ve mücadelesiyle daha "yakından" izlemeye , daha çok "ilgi" göstermeye başlayacaktı.

Ölüm Orucu direnişi bir ikinci noktada; statükoculuk ile devrimci direniş arasında da bir hesaplaşmaydı. Bu noktadan itibaren oportünist-statükocu sol ile daha açık bir kopuşma sağlanmış, sınıf mücadelesi arenasında yıllarca sürecek "yalnız kalsa da savaşma" kararlılığının temelleri atılmıştır.

Yıllar sonra, bugün çok daha açık görülüyor ki, Ölüm Orucu tarihsel haklılık bilincinden temelini alan bir cüretin; devrime, sosyalizme inançla beslenen bir kendine güvenin ifadesidir. Ölüm Orucu, en zor koşullarda cesaretle neler başarılabileceğini göstermiş, kavgaya tarihsel bakışla yaklaşmak gerektiğini ortaya koymuştur. Bir yanda devletin gücünü abartarak asla geri adım atmayacağını söyleyenler varken, öte yanda direnme kararlılığını büyük bir sabırla sürdürenler yer almıştır. Kazanan direnme kararlılığı, kazanan inat, kazanan sabırdır. Kazananlar, devrimle düzen arasındaki çizgiyi kalınlaştırmışlardır. Kazananlar, devrimciliği bir yaşam tarzı haline getirenlerdir.

Mahir'lerin '71 silahlı çıkışı 50 yıllık reformist-uzlaşmacı gelenekten bir koşputu. Ölüm Orucu direnişi de '80'ler Türkiye'sinde oportünist-statükocu sol ile koşuşu açığa çıkaran bir kilometre taşı oldu.

Ölüm Orucu direnişi aynı zamanda devrimci hareketin kendi kendisiyle yaptığı bir hesaplaşmadır. Devrimci hareketin saflarındaki zaaflı ve hastalıklı unsurların çatışmanın keskinleşmesi ile daha net ortaya çıktığı, devrimin istediği özveriyi gösteremeyenlerin "döküldüğü", ancak geriye kalanların daha da sağlamlaşarak birbirine kenetlendiği bir süreci başlatmıştır Ölüm Orucu. O gün "sancılı" geçen bu hesaplaşmada Ölüm Orucu bir dönüm noktası olmuş, ancak asla bir "son hesaplaşma" olmamıştır. Çünkü devrimci bir hareketin böylesi birçok hesaplaşmadan, bünyeyi kemirip duran iç düşmana karşı verilen sürekli bir mücadeleden geçmesi kaçınılmazdır. Ölüm Orucu bu hesaplaşmalar zincirinin en belirgin halkalarından biri olarak devrimci hareketin '84 sonrası kendini sürekli yenileyerek ileri atılma geleneğinin bir ifadesidir.

ÖLÜM ORUCU: SABIR, CÜRET VE ZAFERE İNANÇ!

12 Eylül karanlığı hüküm sürmektedir... Solda mücadele tatil edilmiş; yılgınlık halinde mücteclik yolları tutulmuştur. Emekçi halk, 12 Eylül darbecileriyle, onların sivil uzantılarıyla baş başa kalmış, onların etki alanına hapsolmuştur. Cunta programını uygulamakta, dışarıda yaprak kımıldamamaktadır...

Devrimci hareket cuntaya karşı bütün gücüyle mücadele etmiş, ancak aldığı darbeler sonucu siyaset arenasına sürdüğü güçlerin önemli bir bölümünü yitirmiş durumdadır. Ağır darbeler yenilmiş, birimler-alanlar iyice daralmış, ancak en önemlisi verilen kayıpların yeri doldurulamamıştır. Kısacası, dışarıda tek başına olan devrimci hareket, çok güç durumdadır. Ne olup olmayacağı bile belli değildir.

Ölüm Orucuna işte bu koşullarda karar verildi. Sol'a bakılırsa, "hiç umut yok"tu, "intihar ediyorlar"dı, "başaramazlar"dı... Oligarşinin kurmayları da böyle düşünüyor, böyle düşünenlerin "çok"luğu ile düşüncelerini pekiştiriyor, daha da saldırganlaşıyorlardı. Yanıldılar.

Onlar devrimci cüretin ne olduğunu bilmiyorlar. Tarihsel haklılık ne demektir, tarih nasıl yazılır, bilmiyorlardı. Hayır, sadece "bilmek" ya da "bilmemek" değildi sorun. En büyük fedakarlıkları yaptıran şeyden, beyinlerdeki ışığı, yüreklerdeki ateşi canlı tutan devrime inançtan uzaktılar. Devrim ya da sosyalizm için sarıldığı gibi "bilmek" yetmez, direnmek için de yetmez; bunlara inanmak, zafere inanmak gerekliydi. Çünkü zafere inanmak, bilmekten öte ve çok daha fazla bir şeydir kavgada. Cüret, daha fazla cüret bunun ürünüdür. Ateşli bir sabırla ölümün üstüne yürümek bunun ürünüdür. Ve ancak halkın davasına, devrime, sosyalizme "bilmek"ten öte bir inançla sarılanların yapabileceği bir şeydir ölüme yatmak, kendini bir kavgaya adamak!

Ölüm Orucu, kendini kavgada yeniden yaratan devrim emekçilerinin kendilerini halkın haklı davasına, insanlık ideallerine adadıkları bir yolculuğun adıdır. Bu yolculukta şehit düşenler hedefe ulaşmayı bu adanmışlığın erdemiyle onurlu bir görev saydılar.

Yıllar sonra, bugün çok daha açık görülüyor ki, Ölüm Orucu tarihsel haklılık bilincinden temelini alan bir cüretin; devrime, sosyalizme inançla beslenen bir kendine güvenin ifadesidir. Ölüm Orucu, en zor koşullarda cesaretle neler başarılabileceğini göstermiş, kavgaya tarihsel bakışla yaklaşmak gerektiğini ortaya koymuştur. Bir yanda devletin gücünü abartarak asla geri adım atmayacağını söyleyenler varken, öte yanda direnme kararlılığını büyük bir sabırla sürdürenler yer almıştır. Kazanan direnme kararlılığı, kazanan inat, kazanan sabırdır. Kazananlar, devrimle düzen arasındaki çizgiyi kalınlaştırmışlardır. Kazananlar, devrimciliği bir yaşam tarzı haline getirenlerdir. Elbette bu sabrı gösterebilmek bir sağlamlık işidir. Ancak oligarşiyle açık bir hesaplaşmaya girenler, özgürlük için iktidarı isteyenler, onun gerektirdiği özveriyi, inancı ve sabrı göstermek zorundadırlar. Ölüm Orucu direnişinden çıkarılacak en önemli derslerden biridir bu.

Devrimci hareket Ölüm Orucu direnişinin ışığıyla bugünlere geldi. Onların bıraktığı devrimci mirası kuşatmalarda, işkencehanelerde, pusularda adım adım büyüterek taşıdık. Kendini feda etme ruhu ile bize yol gösteren Ölüm Orucu şehitlerini 12 Temmuz'larla selamladık. Onların yaşamlarını vererek yaktıkları ateşi, Malatya kırlarına taşıdık. Çiftehavuzlar'da astığımız bayrağımızla büyüttük. Duvarlara kanlarımızla yazdık onların sonsuz bir bağlılıkla sarıldığı umudu.

Mücadelemizin yüklediği görevleri yerine getirirken, akıttığımız her damla ter, onların bize devrettiği bayrağı daha yükseklere taşımamızı sağlayacak, döktüğümüz her damla kan bu bayrağı daha da kızıllaştıracaktır.

Yeni 15-16 Haziran'lara

15-16 Haziran anti-demokratik yasalara karşı, sarı sendikacılığı ilke edinen Türk-İş'e karşı, işçileri örgütsüzlüğe mahkum etmeye çalışan iktidara karşı, sermayeye karşı işçi sınıfının öfkesiydi... Üstelik kendilerini yarı yolda bırakan, işçilerin öfkesi karşısında hükümetle bir olup "aranızda kışkırtıcılar var" diyen, işçileri kurşunlayan askerler için "gözbebeğimiz şerefli Türk ordusunun bir mensubu" diyerek işçilerin saldırılara karşı koyması yerine boyun eğmelerini isteyen DİSK'in uzlaşmacı yöneticilerine rağmen ayağa kalkan öfkesiydi.

Ülkemizde işçi sınıfının mücadele tarihinin onurlu bir sayfasıdır 15-16 Haziran. Onurlu ve öğretici. 15-16 Haziran'lardan yanlış dersler çıkaranlar da oldu kuşkusuz, hala da var. 15-16 Haziran'ları bir genel ayaklanma stratejisinin kanıtı sayanlar, 15-16 Haziran'ın görkemiyle işçi sınıfı deyip emekçi halkın diğer kesimlerine gözlerini kapatanlar, yanlışlarının içinde her gün biraz daha fazla boğuldular. 15-16 Haziran'dan bu yana geçen 24 yıl, bir yerde de bunun ifadesi olmuştur. 15-16 Haziran'ın öğrettiklerini kendi sübjektivizmleriyle çarpık kavrayanların kimileri –TKP revizyonizmi gibi– yoktur şimdi. Kimileri halktan, sınıftan kopuk, dergi bürolarına hapsolmuşlardır. İşçi sınıfının içinde onlar değil, halkın savaşını, halkın iktidarını önlerine koyanlar vardır yine.

Çünkü devrimciler, 15-16 Haziran'ın taşıdığı devrimci dinamizmi de, kendiliğindenciliğini de yerli yerine oturtmuş, devrimci önderliğin rolünün altını bir kez daha çizmişlerdi 15-16 Haziran'da. Devrimciler emek harcamadan, bedellerini göze almadan, kendi dışlarında gerçekleşecek ayaklanmalarla fazla yol alınamayacağının dersini çıkardılar o iki kavga gününden.

İşçi sınıfının gücünü ortaya koymuştu 15-16 Haziran; emekçiler ayaklandığında sömürücülerin kaçacak delik aradığını göstermişti. Ama kolaycı, kısa vadeli devrim beklentilerinin ne kadar boş olduğunu da gösterdi. Devrimci bir önderliğin olmadığı noktada, kitle hareketi "sonuna kadar" gidemezdi. Mahir'lerin 70'lerin başlarında çizdiği Türkiye devriminin yolu, 15-16 Haziran'ı görmezden gelen değil, onun devrimci anlamda değerlendirilmesini içeren bir çizgiydi... 15-16 Haziran'ların misyonunun iyi kavranması gerekir, çünkü 15-16 Haziran'lar işçi sınıfının kahramanlık anılarının anlatıldığı günler değil; işçi sınıfı mücadelesini, Türkiye halklarının mücadelesini aydınlatan, kavgayı öğreten, sınıf mücadelesinin önemli günlerinden biridir. 15-16 Haziran'lar bu bilinçle ele alınmalı ve böylece kavranmalıdır.

Ülkemizde işçi sınıfının köklü bir mücadele geleneği olduğunu söylemek oldukça güç. Ancak bu 15-16 Haziran benzeri kendiliğinden kitle hareketlerinin olmayacağı anlamına gelmiyor. Bu açıdan baktığımızda, 15-16 Haziran direnişi siyasi iktidara geri adım attıran, işçi sınıfının kendisi için harekete geçtiği sayılı günlerden biridir. Ülkemizde kitlesel işçi eylemlerinin ekonomik talepler dışında pek görülmediği de düşünüldüğünde, işçilerin istedikleri sendikalarda özgürce örgütlenebilmeleri gibi demokratik talepleri öne çıkarması yanıyla da her zaman örnek alınması gereken bir deneyimdir. Daha güçlü, daha kitlesel, daha örgütlü ve iktidarı hedefleyen örneklerinin yaratılması ile aşılacak/aşılması gereken bir deneyim.

15-16 Haziran: Neden, Kime Karşı?

15-16 Haziran'ın öyküsünü uzun uzun anlatmanın yeri bu yazı değil kuşkusuz. Yine de 1994 Türkiye'sinde 15-16 Haziran 70'i yorumlayabilmek için, 15-16 Haziran'ı doğuran nedenleri, işçi sınıfının o yıllardaki durumunu kısaca anımsamak yerinde olur.

Sarı sendikacılığı ve işbirlikçiliği kendine ilke edinen Türk-İş'e karşı bir tepki hareketi olarak ortaya çıkan DİSK'le beraber işçi sınıfı mücadelesinde de hızlı bir gelişme gözlenmeye başlanır. Önceleri gözle görülür bir şekilde sendika değiştirmeler şeklinde ortaya çıkan hareket kısa sürede yerini grevlere, yürüyüşlere ve işyerlerini işgallere bırakır.

Şubat 1967'de DİSK'in kurulmasından sonraki süreçte yükselen ve giderek radikalleşen hareket Derby, Singer, Alpagut ve ECA işgallerinin, T. Demir-Döküm, Rabak ve onları izleyen onlarca grevin yarattığı birikimle GAMAK işgali sırasında açık çatışma noktasına geldi.

İşte bu noktada egemen sınıflar harekete geçti. AP hükümeti, 274 sayılı Sendikalar Kanunu ve 275 sayılı Toplu Sözleşme, Grev ve Lokavt Kanunu'nda yapılacak değişikliklerle gelişen DİSK'i ve radikalleşen işçi hareketini tasfiye ederek işçi sınıfını Türk-İş'e mahkum etmeyi hedefledi. 274 ve 275 sayılı kanunlarda yapılması düşünülen değişiklikle sendika değiştirmeler önlenecek, böylece yeni gelişen DİSK tasfiye edilecekti.

Yasa tasarısının görüşüleceği 15 Haziran günü işçiler DİSK'in çağrısıyla protesto için sokaklara döküldüler.

Yüzbinlerce işçinin iki gün boyunca İstanbul'a, İzmit'e egemen olduğu, barikatları yara yara ilerlediği 15-16 Haziran günlerinde direnişin hedefi yer yer yasa değişikliği sorununu aşmıştı.

Anti-demokratik yasalara karşı, sarı-sendikacılığı ilke edinen Türk-İş'e karşı, işçileri örgütsüzlüğe mahkum etmeye çalışan iktidara karşı, sermayeye karşı işçi sınıfının öfkesiydi 15-16 Haziran... Üstelik kendilerini yarı yolda bırakan, işçilerin öfkesi karşısında hükümetle bir olup "aranızda kışkırtıcılar var" diyen, işçileri kurşunlayan askerler için "gözbebeğimiz şerefli Türk ordusu..." diyerek işçilerin saldırılara karşı koymak yerine boyun eğmelerini isteyen DİSK'in uzlaşmacı yöneticilerine rağmen ayağa kalkan öfkesiydi.

Sarı Sendikacılığı Aşma Görevi Halen Güncel

1970 15-16 Haziran'ında sarı sendikacılığa tepki olarak DİSK'e sahip çıkan işçi sınıfının o güçlü kalkışı, belli bir hedefe yönlendirilemedi. DİSK'in uzlaşmacı yöneticilerinin karşısında DEV-GENÇ'lilerin yoğun çabaları olduysa da 15-16 Haziran'daki hareketiyle gerek doğru bir sendikal önderlikten gerekse iktidarı hedefleyen devrimci bir önderlikten yoksun olduğu için sınıf hareketinin siyasallaşması ve sarı sendikacılığın çökertilmesi gibi uzun vadeli kazanımlar elde edilememiştir. Eylem daha ilk günden yasa boyutunu aşmış, yer yer düzeni sorgulayan bir düzeye erişmiştir. Ancak var olan tepkiyi, iktidar mücadelesine dönüştürecek bir devrimci önderliğin olmayışı, eylemin kendiliğindenci karakterinin aşılamamasını da beraberinde getirmiştir. Bu hareketin temel eksikliğidir. Anı eksiklik hareketin İstanbul, Gebze, Kocaeli gibi belirli bir coğrafyada sınırlı kalması hareketin yaygınlaştırılamaması sonucunu doğurmuştur. Keza, iki gün süren hareket sırasında yasa tasarısının geri çekilmesi temel bir kazanım olmakla beraber, diğer konularda güçlü merkezi bir inisiyatifin yokluğu nedeniyle, aynı özen ve kararlılığın gösterilmediği, bunun sonucunda ise işçi kıyımı sayılmasa bile eylemlerde aktif olarak öne çıkan işyeri temsilcilerinin ve devrimci işçilerin işten atılmaları önlenememiştir.

Tüm bunlar 15-16 Haziran hareketinin ilk anda ortaya çıkan ve hareketi sonuçta kendiliğindenci bir sürece mahkum eden, uzun vadeli kazanımlar elde edilememesine neden olan eksikliklerdir. Tüm bunlara rağmen 1970'lerde yaratılan 15-16 Haziran direnişi tüm olumluluk ve olumsuzluklarıyla, ülkemiz sınıflar mücadelesinin önemli bir kilometre taşı olmuştur.

15-16 Haziran'dan bu yana geçen 24 yıl içinde ülkede iktidar hedefiyle mücadele eden devrimci bir önderlik ve devrimci sendikal anlayış ile kendini pratik süreçlerde kanıtlamış deneyimleri vardır. Ülkede 1970'lerin Türkiyesi değil, ekonominin tamamen çözülme sürecine girdiği, krizin had safhaya ulaştığı 1994'lerin Türkiye'sidir. Ülkede yaşanan krizin boyutları, bugün yaşanan işsizlik tehlikesinin her zamankinden daha yakıcı olarak hissedilmesi, 5 Nisan'da alınan soygun kararlarının terör dalgası halinde Türkiye halklarına karşı estirilmesi yani açlık, baskı, zulüm ve sömürü düşünüldüğünde yeni 15-16 Haziran'ların yaşanmaması için nesnel olarak hiçbir engel yoktur.

15-16 Haziran Sınıf Dayanışması ve Ataklığın Adıdır

Somut durumun her gelen yeni günü 15-16 Haziran yapabileceği koşullarda, işçi sınıfının bırakalım genel bir hareket[illegible]ği, yüzbinlerle sokaklara [illegible] taşınmasını, direkt olarak [illegible] kendini ilgilendiren açlık, işsizlik ve zulümden başka bir anlamı olmayan özelleştirmeye karşı bile topyekün tavır alabildiği söylenemez.

Hiç kuşkusuz, Kağıthane, Maga Deri, Paşabahçe, Zonguldak gibi kamuoyunun ilgisini ve desteğini alan tek tek bazı direnişler olsa da, devrimci hareketin belli ölçülerde de olsa müdahaleleriyle biçimlenen, devrimci hareketin yol göstericiliğinde işçi sınıfının ve diğer emekçilerin desteğini alan Maga Deri, Paşabahçe vb. birkaç direniş dışındaki direnişler zaman içinde boğulup kalmışlardır. Çünkü yalnızca işyeri ile sınırlı kalan ve işçi sınıfının ve diğer emekçilerin genel katılımının sağlanamadığı, odağında iktidar hedefinin olmadığı koşullarda böyle bir sonuç kaçınılmazdır.

Bugün her zamankinden fazla eksikliği hissedilen ve direnişlerin desteksiz kalmasının nedeni olan işçi sınıfının mücadele birliğinin ve dayanışmasının sağlanabilmesi ertelenemez bir görev olarak ele alınmalı ve çabalar bu yönde yoğunlaştırılmalıdır.

Devrimci sendikal anlayış, işçi sınıfının mücadele birliğinin sağlanamadığı koşullarda öncelikle sınıf dayanışmasını sağlayabilecek kanalları yaratabilmek için sorunlara yalnızca ekonomik sınırlar içinde bakmamak gerektiğini, özelleştirme, zamlar ve sömürüye karşı mücadelenin işçi sınıfına karşı açılmış bir cephe savaşı olduğunu bilince çıkarak hareket etmelidir. 15-16 Haziran'ı bugün, eksikliklerini aşılmadığı bir zeminde yeniden örgütleyebilmek için sahip olunması gereken bir başka anlayış, mücadeleyi yasalarla sınırlamayan, meşruluğuna inanan militan bir çizgide yürütme anlayışıdır. Çünkü 15-16 Haziran, sınıfın öfkesini yasalarla sınırlamayan bir atılganlık demektir.

Yeni 15-16 Haziran'lar militan bir sınıf dayanışmasının üzerinde, devrimci önderliğin çizdiği yolla yaratılacaktır. ✪

Odak dergisi, üç beş kişilik ırz düşmanı darbeci kontra çetesini göklere çıkarıyor.

Körle yatan şaşı kalkar!

Devrimci hareketin darbeciliği alt etmek için savaştığı günlerde tavrımız çeşitli kereler eleştirildi. Bu eleştiriler karşısında "eninde sonunda gerçek anlaşılacaktır" dedik. Ve söylenenleri, eleştiri adına küfüre, karalamaya, spekülasyona, devrimci harekete ve değerlere saldırıya dönüşmedikçe ideolojik mücadelenin bir parçası olarak gördük. Ancak bazılarının yaklaşımı hiçbir zaman eleştiri sınırları içinde olmadı. En başta Özgür Gelecek ve Odak adlı dergilerde eleştiri adına devrimci hareket düşmanlığı yapıldı. Bunlar Türkiye solunun en aymaz, en hazımsız çevreleri olmaya soyundular. Kendilerince en küçük "fırsat"ı bile değerlendirerek aymazlığa devam ediyorlar.

..."İğrençlik", "kudurmuşçasına saldırıyorlardı", "ellerine sopa verilip dolduruşa getirilmiş gençler", "Galatasaraylılık, Fenerbahçelilik gibi fanatik bir taraf bilinci", "onları -gençleri bn.- suçlamak zordur. Asıl suçlu devrimcilik adına her türlü kirli işe gözü kapalı girecek şekilde dolduran fanatikleştiren sorumluluktur."

Bu sözcükler devrimci düşmanı bir yayın organından ya da malum kontrgerilla bildirilerinden alınmadı... Kendine devrimciyim diyen Odak dergisinin 31. sayısında üç beş kişi kalmış ırz düşmanı darbeci kontra çetesi artıklarının 1 Mayıs'ta devrimciler tarafından dövülerek cezalandırılmasını anlatan bir yazıdan alındı.

Darbeci kontra çetesinin bütün pislikllerine, 13 Eylül 1992'de zorla, hileyle hareketimizi ele geçirmeye çalışmasına, arkadaşlarımıza saldırıp yaralamasına, hatta alçakça katletmesine, örgütsel sırlarımızı, maddi olanaklarımızı, silahlarımızı, cephanemizi gasp etmesine, birçok arkadaşımızın gözaltına alınarak tutuklanmasına neden olmasına karşı ağızlarını bıçak açmayanlar, şimdi kalkmış darbecilerin son nefeslerini verdiği bir zamanda hala onları koruyup kollamaya" çalışıyorlar... Bunu yaparken de her ne hikmetse ırz düşmanlığına, ihanete, vefasızlığa, ahlaksızlığa, kontra faaliyetlerine duymadıkları "tiksintiyi", bunları yargılayıp layık olduğu cezayı verenlere karşı duyuyorlar.

Odakçılar ya yazdıklarını okumuyorlar ya da "bu dergi nasıl olsa bizim, istediğimizi yazar, çizeriz" diye düşünüyorlar. Hiç kimse bu hakkı kimseye veremez. Devrimcilik iddiasında olunduğu sürece, devrimci değerlere, ilkelere, devrimciler arası ilişkilerin asgari ölçülerine herkes uymak, kullandığı her sözcüğün vebalini, sorumluluğunu taşımak zorundadır.

Darbecilik pisliğine arka çıkarak onu yaşatma sevdasına düşen oportünizmin bu en aymaz kesimi utanç duyulması, muhasebesinin yapılması gereken bu tavrını devam ettirmekte sakınca görmüyor...

Daha da ileri giderek darbeci kontra çetesini "devrimci" ilan ediyor. Bu çetenin cezalandırılmasını sol içi çatışma olarak göstermeye çalışıyor. Anlamak istemeyenlere gerçeği anlatmak imkansızdır. Bugün üç beş ırz düşmanı olarak kalan ve her tarafından pislik akan darbeci kontra çetesi her şeyiyle bitmiştir. Bu konuda söylediklerimiz harfi harfine doğrulanmıştır. Bizim yok olmamızı bekleyerek cenazemizi kaldırmaya çalışanlar, bir kez daha hüsrana uğramışlardır. Ancak devrimci hareketin bölünüp, parçalanması, güç kaybetmesi üzerine hesap yapanlar hala utanıp sıkılmadan ihanete arka çıkmaya çalışıyorlar. Ama tüm bu kraldan daha krakcı görüntüsüne rağmen Odak için aslolan darbeci destekçiliği değil, devrimci hareket düşmanlığıdır. Odak devrimci hareketin bitişini darbeci kontrgerilla çocuklarında gördüğü için darbecilik amigoluğu yapmaktadır. Hatta bu işi bitiremedikleri için, onlara da için için kızmakta, bu kızgınlığın verdiği heveyanla sağa sola saldırmakta, tam bir depresyon yaşamaktadır. Sınıflar mücadelesinde esamesi okunmayan, siyasi arenada güç olmayan, çapsızlıklarıyla marjinalliğin sularında kulaç atan Odak, bunun verdiği hırçınlıkla siyasi mücadele ile mahalle kavgasını birbirine karıştırmaktadır. İki insanı örgütleyip, devrimci yapmanın sabrını, kararlılığını göstermeyen bu anlayışın temelinde şuradan buradan adam ayartmak yatmaktadır. Bu yüzden de politikalarını ülkedeki siyasal gelişmeler, devrimci gerekliliklerden değil de bu çapsızlıkları, kafa kol ilişkileri belirler.

Bunu ilk defa Odak denemiyor. Biz bütün dünyanın karşımızda birleşip sırtımızı yerde görmek için el ovuşturup durdukları kavgadan alnımız açık sırtımız dik çıktık... Bütün dünyanın başaramadığı bir işe soyunmak Odak'ın rüyasını bile göremeyeceği bir iştir...

Yazık ki bu yöntem hiç kimseyi marjinal bir grup olmaktan çıkaramadı.

Bu yüzden bir kez daha uyarmayı görev biliyoruz. Odak paronayak saçmalıklarıyla Türkiye solunun klinik vakası olmak istemiyorsa bizden uyarması, düşündüklerini ölçüp tartmadan yazmamalıdırlar. Odakçılar devrimci harekete ve devrimcilere karşı tutumlarını, üsluplarını bir kez daha gözden geçirmelidirler... Duyarlılık bekleyenler kendileri sorumlu davranmalıdırlar. Devrimci hareket değerlerine, şehitlerle, tutsaklarla yürüttüğü pratiğine saldırılmasına göz yummaz.

"Muhbirlik Onursuzluktur" Nevzat Kalaycı muhbirliğe karşı direniyor

İzmir polisi ve MİT tarafından 4 yıldır muhbirliğe zorlanan Nevzat Kalaycı 4 Haziran günü İstanbul Tutuklu Aileleri ve İnsan Hakları İçin Yardımlaşma Derneği'nde (TİYAD) bir basın açıklaması yaptı.

4 yıldan beri çeşitli tarihlerde İzmir polisinin ve MİT'te görevli üst düzey bir bayanın sürekli olarak muhbirlik yapması için zorladığı Mevzat Kalaycı son olarak 31 Mayıs günü İzmir Aliağa'daki işyerinde yine aynı kadın tarafından muhbirlik yapması için tehdit edildi.

Nevzat Kalaycı basın açıklamasında "1990 Ağustos'unda Aliağa Belediyesi'nde SHP'de meclis üyesiydim, Aliağa'da bir de baharatçı dükkanım vardı. Devrimci Sol operasyonu nedeniyle gözaltına alındığımda İzmir Siyasi Şube'sinde MİT'te çalışan üst düzey bir kadın tarafından muhbirlik yapmam için zorlandım. İşkenceyle beni çözemediler fakat eşime cinsel tacizde bulunacaklarını söyleyince istedikleri kağıdı imzaladım. Eğer bunları açıklarsam bana 15 yıl ceza verdireceklerini söylediler." Bu olay üzerine Nevzat Kalaycı tutuklanır tutuklanmaz başından geçenleri koğuş arkadaşlarına anlatıyor. İHD'ye ve basına açıklama yapıyor.

TİYAD'lı aileler yaptıkları basın toplantısıyla, polisin muhbirlik zorlamasına tavırsız kalmayacaklarını açıkladılar.

1992 Ağustos'unda tahliye olan N. Kalaycı 1993 Nisan'ında tekrar evi ve işyeri talan edilerek gözaltına alınıyor. Gözaltılar yerini sürekli bir denetime bırakırken Nevzat Kalaycı'nın müşterileri de sürekli olarak tehdit ediliyor.

"Son olarak 31 Mayıs günü aynı MİT'çi kadın dükkanıma tekrar geldi. Önce tanıyamadım, tipi çok değişmişti. 'Bizi mahkemede sattın' diyerek tehdit etti.. 'Hala örgüt işleriyle ilgiliymişsin' dedi. Muhbirlik teklifini tekrarladı. Kabul etmeyince 'Bak senin için kötü olur, yolda yürürken bir gün bir araba gelip sana çarpabilir veya dükkanına esirar, kokain koyup tutuklatırız' dediler. Umduklarını bulamayınca da tehdit edip gittiler." diyen Nevzat Kalaycı polisin muhbirlik yöntemini boşa çıkaracağından emin.

Nevzat Kalaycı'nın avukatı Metin Narin de Adalet ve İçişleri Bakanlıklarına başvurduklarını, Aliağa Cumhuriyet Savcılığı'nın sorumluları cezalandırmasını istediklerini belirtti.

TİYAD'lı aileler ise yaptıkları açıklamalarında "Bu tür olayların ilk olmadığını, devrimci-demokrat insanların böylesi baskılara karşı tavır alıp mücadele etmesi gerekir." dediler.

ÇGD Genel Kurulu yapıldı

Çağdaş Gazeteciler Derneği'nin 12. Olağan Genel Kurulu Ankara'da yapıldı. Mustafa Ekmekçi'nin yeniden Genel Başkan seçildiği kongre, liste hesaplaşmasının ötesine geçemedi.

Türk-İş toplantı salonunda yapılan genel kurula katılan delegeleri salonun girişine asılan basın şehitlerinin resimleri karşılıyordu. Genel kurul şehitler için yapılan saygı duruşu ile başladı. Adalet Bakanı Seyfi Oktay ve bazı partilerin temsilcilerinin de izleyici olarak katıldığı genel kurula katılan delegeler içeride yapılan konuşmalardan çok dışarıdaki kulis faaliyetlerine ilgi gösterdiler..

Çoğunluğunu Ankara ve Bursa şube delegelerinin oluşturduğu bir grup genel merkez yönetimini yetersiz bulduklarını ve çalışmalarının engellendiğini öne sürerek alternatif bir liste oluşturmaya çalışıyorlardı. Ancak bu listenin oluşturulması sırasında ilkeli bir birliktelik sağlamak yerine yönetime seçilme bazında kişisel hesaplarının olduğu göze çarpıyordu.

Genel kurulun seçim gündemine gelindiğinde Genel Başkan Mustafa Ekmekçi yönetime ekip olarak aday olmak istediklerini aksi takdirde seçimlerden çekileceğini açıkladı. Daha sonra söz alan Metin Aksoy ise kişisel eleştirilere cevap olarak "Beni bu şekilde eleştirmeleri yerine mesela neden hala derneğimiz bir yayın organı çıkartamadı diye eleştirmelerini beklerdim." dedi.

Mustafa Ekmekçi ve listesinde yer alanların seçimden çekileceğini açıklaması alternatif liste hazırlayanların panik yaşamasına yol açtı. Liste çıkartarak yönetime aday olmalarına rağmen yönetime gelmekten korkuyorlardı. Ardından kürsüye çıkarak genel merkez yönetiminin tavrını anti-demokratik bulduklarını ve kendilerinin de seçimden çekildiklerini açıkladılar. Ankara Şube delegeleri büyük ölçüde seçimlere katılmazken Bursa Şube delegeleri seçimlere katılarak bir kez daha şansılarını denediler.

Yapılan oylama sonucu Mustafa Ekmekçi yeniden genel başkanlığa seçilirken Mahmut Tali Öngören, Celal Toprak, Reha Kağden, Metin Aksoy, Yasemin Taydaş, Veli Özdemir, Göksel Bozkurt, Ali Tartanoğlu, Bekir Öztoprak, Saniye Yücel, Murat Yetkin, Tuncay Özkan, Ahmet Delikçi ve Murat İnceoğlu genel merkez yönetimine seçildiler.

Genel kurulda ayrıca Uluslararası Gazeteciler Federasyonu (FIJ) ve Balkan Gazeteciler Federasyonu'na katılınması ve basın emekçilerinin sorunlarına yardımcı olmak amacıyla bir vakıf kurulmasına karar verildi.

Kayseri Cezaevi'ndeki Açlık Grevi 23. Gününde "Direniş sürecek"

"Siyasi onur ve kimliğimize yönelik saldırılara karşı sessiz kalmayacak, direniş geleneğimizi bedeli ne olursa olsun sürdüreceğiz. Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürü Zeki Güngör ölüme gittiğimizden bahsediyor, doğrudur. Haklarımızı almak için gerekirse ölümü de göze alarak kucaklayacağız. Ve bunu kendi irademizle ve gönüllülükle yapacağız." Kayseri Cezaevi'nde bulunan Devrimci Sol ve TKP/ML-TİKKO davası tutsakları açlık grevi direnişlerinin 18. gününde yaptıkları basın açıklamasında kamuoyuna ve iktidara bu mesajı vermişlerdi.

Geçtiğimiz hafta iki kez tutsaklarla görüşen Kayseri Cumhuriyet Başsavcısı ve cezaevi savcısı tutsakların taleplerini kabul etmediler. Tutsaklar, sağlık durumlarının ağırlaşmasına, yaşam hakkına ilişkin taleplerinin büyük bir umursamazlıkla reddedilmesine rağmen kararlılar.

Aileler Ankara'da

Açlık grevi direnişlerine destek sağlamak amacıyla Ankara'ya giden aileler, burada sorunlardan doğrudan sorumlu olan ilgililerle görüştüler. Görüşmelerde aileler yetkililerden cezaevlerinde yaşananı sorunlara çözüm bulmalarını isterlerken, yetkililer her zamanki gibi uygulamalarla direnişi boğmayı, aileleri caydırmayı hedeflediler.

Aileler önce, 1 Haziran'da İHD'de bir basın toplantısı yaptılar. Evlatlarına destek olmak amacıyla Ankara'ya geldiklerini kamuoyuna duyuran aileler, tüm antidemokratik uygulamaların karşısında olacaklarını, bu konuda yetkili makamları zorlayacaklarını, sonuç alamadıkları takdirde açlık grevine başlayacaklarını açıkladılar. Daha sonra Meclis'e giden aileler, milletvekilleri Salman Kaya, Ziya Halis ve Ali İbrahim Tutu ile görüştüler. Bu görüşmede aileler milletvekillerinden cezaevlerindeki sorunların çözümü için destek istediler.

Aileler, daha sonra da Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürü Zeki Güngör'e giderek, yaşanan sorunları ve süren direnişleri aktardılar. Bu sorunların çözülmesi gerektiğini belirttiler. Ancak bu görüşmeden bir sonuç çıkmadı. Bu yüzden üçüncü uğrak Adalet Bakanlığı oldu. Ne var ki, Ankara'da ilgililer sürekli olarak sorumluluğu birbirlerine atıyordu. Cezaevlerinde tutsakların sağlık durumlarının, bozuk olması, yaşamsal ihtiyaçlarının dahi karşılanmaması onları ilgilendirmiyordu. Adalet Bakanı Seyfi Oktay her zaman yaptığı gibi aileleri tekrar Zeki Güngör'e gönderdi. Zeki Güngör'ün tavrı ise ilk görüşmeden farklı olmadı. Ankara'daki görüşmelerin bir tek sonucu vardı; sorunu direniş çözecekti.

Kayseri Cezaevi Önünde Protesto

Ankara'da yapılan bir dizi görüşmeden hiçbir sonuç çıkmayınca, aileler bu defa 6 Haziran'da Kayseri Cezaevi'ne giderek, tutsaklarla görüştüler. Görüşmeden sonra da cezaevinin önünde bir basın açıklaması düzenlediler. Yaklaşık 30 ailenin katıldığı açıklamada tutsakların sağlık durumlarının kötü olmasına rağmen, cezaevinde yaşanan sorunların gittikçe çoğaldığı belirtilerek avukat ve aile görüşlerinde sorun çıkarıldığı, verilmesi gereken diyet yiyeceklerin verilmediği vurgulandı. Aileler yetkililere de seslenerek "Çocuklarımızın başlarına gelebilecek bütün olumsuz şeylerden ilgili herkesi ve her kurumu sorumlu tutacağız." dediler.

Cezaevlerinden Direnişe Destek

Çanakkale Cezaevi'nde bulunan 16 devrimci tutsak cezaevlerindeki baskıları, hak gaspların ve sürgün politikalarını protesto etmek ve süren direnişleri desteklemek amacıyla 2 Haziran'dan itibaren süresiz açlık grevine başladılar. Tutsaklar adına bir açıklama yapan Musa Erdem, süresiz açlık grevlerinin talepler yerine getirilinceye kadar süreceğini belirtti.

Aydın Cezaevi'nde bulunan Devrimci Sol davası tutsakları da 6 Haziran'dan itibaren süresiz açlık grevine başladılar. Ümit İlter tarafından yapılan açıklamada "Bugün cezaevlerindeki devrimci-yurtsever tutsaklara yönelen saldırıları protesto ediyoruz." denildi.

Ankara Cezaevi'nde de Devrimci Sol, PKK, DHP, TİKB, THKP-C/HDÖ, TKP (ML) Hareketi, TDKP-GKB, TKEP/L, TKP(ML)TİKKO, Kurtuluş ve KAWA davası tutsakları iki günlük açlık greviyle süren direnişlere destek verdiler.

Diyarbakır E Tipi Cezaevi'nde bulunan Devrimci Sol tutsakları da yaptıkları basın açıklamasında "Kürdistan'da Kürt halkına uygulanan baskı, infaz, yok etme politikalarını ve cezaevlerindeki sindirme ve baskı altına alma politikalarını, tutsakların DGM'den sorguya alınmalarını" kınadıklarını belirterek üç günlük açlık grevine başladılar.

Adıyaman Cezaevi'nde açlık grevi sona erdi
Tutsaklar kazandı

Diyarbakır Cezaevi'nden Antep Cezaevi'ne sevk bahaneyle, Adıyaman Cezaevi'ne sürgün edilen Devrimci Sol tutsaklarından Sakine Fidan, Zeliha Tekkanat ve Şenay Yıldız'ın 5 Mayıs'ta başlattıkları açlık grevi direnişi 6 Haziran'da kazanımla sona erdi.

4 Haziran'da tutsaklarla görüşen Av. Metin Narin, tutsakların sağlık durumlarının giderek ağırlaştığını, Şenay Yıldız'ın zorla hastaneye kaldırıldığını, ancak diğer iki tutsağın su ve şeker almayı da kesmesi üzerine Şenay Yıldız'ın geri getirildiğini açıkladı.

Antep Cezaevi'nin onarım nedeniyle boşaltıldığını öğrenen tutsaklar haberin doğruluğunu öğrenmek için ailelerini Antep Özel Tip Cezaevi'ne gönderdiler. Antep'ten dönen tutsak aileleri cezaevinin kapatılacağı haberinin doğru olduğunu belirttiler. Bunun üzerine tutsaklar cezaevi savcılığına Malatya Cezaevi'ne gitmek istediklerini ilettiler. Durumu Malatya Cezaevi'ne ileteceğini söyleyen savcı, tutsaklardan açlık grevini bırakmalarını istedi. Ancak tutsakların bakanlıktan gelecek kararı görmeden açlık grevine son vermeyeceklerini söylemeleri üzerine bakanlığa faks çeken savcı 45 dakika sonra kararla geri döndü.

Bunun üzerine açlık grevini bitiren tutsaklar, cezaeviinde bulunan iki doktor ve Av. Metin Narin'le birlikte hastaneye götürüldü. Hastanede tedavi edilerek serum verilen tutsaklar, sağlığı şu an kötü durumda olan Şenay Yıldız'ın tedavisi bitince Malatya Cezaevi'ne sevk edilecekler.

Murat Gül'ün anmasında gözaltı

Geçen yıl Ankara Sincan'da polis tarafından kuşatılan bir evde teslim olmayan ve çatışarak şehit düşen Murat Gül, İzmit Hatipköy'deki mezarı başında anıldı.

5 Haziran 1994 Pazar günü yapılan anma henüz başladığı sırada çevrede bulunan polis ekipleri, açılmak istenen pankartı almaya kalktı. "Murat Gül Yaşıyor, Devrimci Sol Savaşıyor-Devrimci Sol Güçler" yazılı pankartın verilmek isterimemesi üzerine polisler saldırıya geçti. Devrimci Sol savaşçısı Murat Gül'ün anısının sahiplenmesine tahammül edemeyen polis, içlerinde gazetemizin Kocaeli muhabiri Fatma Kesili'nin de bulunduğu 30'a yakın kişiyi dipçik ve tekmelerle gözaltına aldı. 6 Haziran Pazartesi günü de gazetemizin Kocaeli bürosu basılarak talan edildi ve büroda bulunan 3 gazete okuru daha gözaltına alındı.

Gözaltına alınanların götürüldükleri Kocaeli Emniyet Müdürlüğü'nde işkence gördüklerinin öğrenilmesi üzerine, aileler ve arkadaşları tarafından bir basın açıklaması yapılarak, anmaya gidenlerin gözaltına alınması ve işkence görmeleri kınandı. Bu arada ailelerin başvurusu üzerine harekete geçen Kocaeli Tabip Odası da bir basın açıklaması yaparak, insanlık suçu olarak gördükleri işkence olaylarının takipçisi olacaklarını belirtti.

Gözaltına alınanlardan gazetemiz Kocaeli muhabiri Fatma Kesili ile Sacit Üngüdar, Mahir Kılıç ve Atasoy Bulduk isimli kişiler tutuklanırken diğerleri serbest bırakıldı.

Nazım Hikmet DLMK'lı öğrenciler tarafından anıldı

Nazım Hikmet, ölümünün 31. yılında İstanbul DLMK tarafından düzenlenen bir panelle ve Atatürk Kültür Merkezi önünde yapılan basın açıklamasıyla anıldı.

4 Haziran günü Petrol-İş Aksaray Şubesi toplantı salonunda DLMK'lılar tarafından düzenlenen panele yazar-şair Hayati Azım, Cemile Çakır ve şair Sennur Sezer konuşmacı olarak katıldılar.

"Nazım özgürlüğü ve mutluluğu dünyadaki tüm insanlar için isteyen bir aydındı" sözleriyle konuşmasına başlayan Sennur Sezer, dünyada yaşanan tüm olaylar karşısında Nazım'ın duyarlı olduğunu ifade etti.

Nazım Hikmet'i değişmenin ve gelişmenin simgesi olarak değerlendiren Hayati Azım ve Cemile Çakır ise, Nazım Hikmet'in günümüzde nasıl değerlendirildiği üzerinde durdular. Aşk şiiri de yazsa, doğa şiiri de yazsa, kişiliğinde var olan kavgacı yanın şiirlerine her zaman yansıdığını belirten konuşmacılar, bugün onun bu yanının görmezden gelinmeye çalışıldığını belirttiler.

Nazım'ın hayatını anlatan bir dia gösterisinin de yapıldığı panelde, DLMK'lı öğrenciler şiirler okudular. Nazım'ın sakıncalara hapsedilemeyeceğini belirten öğrenciler, paneli Atatürk Kültür Merkezi önünde yapacakları açıklamaya katılma çağrısıyla bitirdiler.

Ellerinde Nazım'ın resimlerini ve şiirlerini taşıyan DLMK'lı öğrenciler, açıklamalarına Nazım'ın bir şiirini okuyarak başladılar. Ve Nazım'ın kavgacı kişiliğinin bugün için taşıdığı önemi vurguladılar.

Yorum... Yorum... Yorum...

İşsizlik ve açlık kapımızda

Biz işçiler neredeyiz?

Sömürü düzeni kimsenin görünün yaşına bakmadan kendi kararlarını uyguluyor. Burjuvazi, emekçilere karşı acımasız bir saldırı başlatmışken, işçiler son yılların en sessiz ve üçe kapanık sürecini yaşıyor.

Kamu emekçileri 40 bin kişi ile Ankara sokaklarına sığmıyor. Haklar ve Özgürlükler Platformu'nun yürüttüğü "Açlığa ve Zulme Karşı Ayağa Kalkalım" kampanyası çerçevesinde bildiriler dağıtılıyor, paneller, gösteriler düzenleniyor, pazarlarda-otobüslerde konuşmalar yapılıyor. Hemen herkes bir şeyler yapmak için didiniyor. Ama 5 Nisan soygun paketinin sonuçlarından bire bir etkilenen işçiler henüz olması gereken düzeyde tepkiler geliştirmediler.

İşçiler kendilerine ve sendikacılara yüksek sesle sormalıdırlar: "Neden bekliyoruz? İşyeri temsilcileri, şube yöneticileri, başkanlar bugün harekete geçmeyeceklerse ne zaman geçecekler?"

Harekete geçmeyenlerden hesap sormak gerekir. Türk-İş'e bağlı sendikaların oluşturduğu eylem komitesine kendilerini seçtiren sendikacılar, randevulaştıkları toplantıya dahi neden gelmemişlerdir? Burakalım bir karar almayı, bir toplantıya dahi gelmeyi aksatanlarla nereye kadar gidilebilir?

Duyarlı işçiler bir yandan sendika yöneticilerini zorlarken, bir yandan da taban insiyatifine dayanan örgüt biçimleri ve mücadele yöntemleri geliştirmeli, sarı sendikacılık engelini devre dışı bırakmalıdır. Örneğin bir fabrikada işten çıkarma gündeme geldiğinde, tepkimiz sendikanın alacağı -çoğu zaman etkili olmayan- bir tavrla sınırlı olmamalıdır. Sendikayla birlikte ya da sendikaya rağmen adım atmayı, diğer duyarlı kesimlerle (mahallelerle, gençlikle) dayanışmayı düşünmek gerekir.

İşçileri sessizliğe iten neden devlet, patron ve sarı sendikacılık şeytan üçgeninin baskısıdır. Bu üçgenin cenderesi parçalanmalıdır. Ve bu sürecin öncüsü de devrimci işçiler olmak durumundadır. Her şeye ve herkese rağmen işçilerin tepkilerini açığa çıkarmanın yolları bulunmalıdır. Başlangıçta dar da kalsa bundan kaçınılmamalıdır. Çünkü işçi sınıfının tepkisini çoğaltmak ve genelleştirmek bir yerde sarı sendikacılığın barikatlarının devrimci işçilerin önderliğinde delik-deşik edilmesiyle mümkün olacaktır. Sarı sendikacılık barikatı aşılmak durumundadır. Bu barikatı ezip geçecek olanlar da devrimci işçilerdir. Küçücük de olsa adımlar hemen şimdi atılmalıdır. "Nesnellik uygun değil", "koşullarımız yok" vb. sayılabilecek onlarca gerekçe bu görevin önüne geçmemelidir. Unutmayalım ki "nesnellik" ya da kendimize ilişkin çeşitli gerekçeler hiçbir zaman istediğimiz gibi olmaz. Bunu beklemek objektif olarak kendimizi "gerekçelere" esir etmektir. Diğer halk kesimlerinin olduğu gibi işçilerin örgütlenmesi de pratik mücadeleyle olur. İş yapmaya, iş kotarmaya yeterli önemi vermeden, yeterli cıddiyeti göstermeden "olumsuz koşulları" hiçbir zaman ortadan kaldıramayız. Bunun ortadan kalkması cesaretle adım atmaktan geçer. Bunun örneklerini yaşadık, biliyoruz. Bundan sonra da yaşamamamız için hiçbir neden yoktur. "Açlığa ve Zulme Karşı Ayağa Kalkalım" çağrısına en güçlü yanıt devrimci işçilerden gelmelidir. İşçi sınıfının içinde bulunduğu durum devrimci işçilerin onuruna böyle bir misyonu özel olarak yüklemektedir.

Bunu kavramak ve pratiğimizle tüm sınıfa kavratmak zorundayız. Hiç kimse tek başına kendini kurtaramaz. İşten atılma karşısında suskun kalan sadece işten atılmaları kolaylaştırmış, zam paketlerinin yenisinin gelmesine yeşil ışık yakmış olur. O halde "kurtulmak yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz" diyerek toplumsal muhalefet içindeki yerimizi almalıyız.

Hedef açıktır. Neler yapacağımızı bilmiyor da değiliz. Biraz cesaret ve fedakarlıkla, biraz daha koşturmakla çalıştığımız bir alanda küçük de olsa var olan tepkiyi açığa çıkarıp, iktidara, burjuvaziye yöneltebiliriz. Açlık ve işsizlik önce bizim kapımızı çaldığına göre buna karşı ilk barikatı da biz örmeliyiz.

"Aşımız, onurumuz için direniyoruz"

Mersin (Mücadele)- Mersin'in küçük bir beldesi olan Arpaçsakarlar Belediyesi'nde 14 işçi işten çıkartıldı. 27 Mart yerel seçimlerinde MHP ve RP yanlılarının desteğini alan ANAP'lı Duran Ünlü belediyede çalışan işçileri işten çıkartıp yerlerine MHP'li faşistleri alarak faşist kadrolaşma yaratmaya çalışıyor.

Faşist Duran Ünlü'nün işten çıkarttığı belediye işçileri faşist kadrolaşmaya izin vermeyeceklerini açıklayarak 1 Haziran'da Genel-İş Arpaçsakarlar temsilciliğinde açlık grevine başladılar. Açlık grevine başlayan işçiler yaptıkları basın açıklamasında "Bizler Arpaçsakarlar'da oturan ve çoğu birbiriyle akraba olan, yaşamlarını belediyede çalışarak sürdüren işçileriz. Bu nedenlerden dolayı işten çıkartılan işçiler olarak, insanlık onurumuzu, aşımızı, ekmeğimizi kurtarmak, çocuklarımızın, geleceğini karartmamak ve haksız çıkarmaları protesto etmek için açlık grevine başlıyoruz. Mücadelemizi tekrar işe alınıncaya kadar devam ettireceğiz." dediler.

Arpaçsakarlar belediye işçileri, dirençlerinden taviz vermeden, kazanıncaya kadar açlık grevini sürdüreceklerini söylüyorlar.

Faşist Örgütlenmeye Karşı Direnen İşçiler Yalnız Değiller

Eylemin başladığı günden itibaren işçilerin yanlarından ayrılmayan Mücadele okurları, tutsak aileleri ve DLMK'li öğrenciler basın açıklamalarıyla, türküleriyle, sloganlarıyla direnişçi işçilerin yanlarında yer alıyorlar. DİSK Bölge Temsilcisi Yusuf Yürekli, Liman-İş Mersin Şube Başkanı Fevzi Aslan, Liman-İş Genel Başkanı Hasan Biber, Gıda-İş Mersin Şube Başkanı Lütfü Çetinkaya direnişçi işçilere destek vererek her zaman yanlarında olacaklarını açıkladılar. İşçilerin kararlılığı ve yoğun destekten rahatsız olan faşist Belediye Başkanı Duran Ünlü, faşist çetesiyle birlikte direnişçi işçilerin yanlarına gelerek provokasyon yaratmaya çalıştı. İşçilere küfürlü ve hakaretli satışmalarda bulundular.

Direnişin ilk gününden itibaren açlık grevini sürdüren 50 yaşındaki Safiye Tokséz direnişteki kararlılıklarını "Biz burada ekmeğimiz için direniyoruz. Sonunda ölüm de olsa direnişimizi sonuna kadar sürdüreceğiz. Direnişimizi mutlaka kazanırız bitireceğiz." sözleriyle sergiliyor.

Tüm Gıda-Sen'li memurlar:

"Servislerimiz kaldırılamaz"

Devletin "tasarruf" adı altında, çalışanlar üzerinde başlattığı hak gaspı çeşitli biçimlerde devam ediyor. Bu hak gaspının başında ise genellikle çalışanların servis araçlarının kaldırılması geliyor. Özünde çalışanların haklarının daraltılması anlamına gelen uygulamalardan biri de İstanbul Tekel Genel Müdürlüğü'nde gündeme gelmiş bulunuyor.

Tekel Genel Müdürlüğü tarafından 15 Haziran'dan itibaren uygulanmaya geçilecek karar üzerine, Tüm Gıda-Sen 9 Haziran'da genel müdürlük önünde protesto eylemi yaptı. Öğlen saatinde "5 Nisan Kararlarına Hayır" sloganı atarak toplanan memurlar, hak gasplarına yönelik bir de basın açıklaması yaptılar.

"Tüm Gıda-Sen" ve "Yaşasın Grevli Toplu Sözleşmeli Hak Alma Mücadelemiz" yazılı pankartların açıldığı eylemde basın açıklamasını Tüm Gıda Sen-Genel Başkanı Hasan Hüseyin Ulucan okudu. Açıklamada 5 Nisan kararlarının kamu emekçilerine, "servis araçlarının kaldırılması, yemek bedelinin %100 artırılması, ücretlerin ayrı düzeyde bırakılması, vergi iadelerinin kaldırılması" şeklinde yansıdığı belirtilerek tüm çalışanların bu saldırılara karşı ortak mücadele etmesi gerektiği vurgulandı.

Bem-Sen'li memurların da destek verdiği eylemde yaklaşık 100 kişi katıldı. Eylem sırasında "Zama Zulme Karşı Ayağa Kalkalım", "Emekçiyiz, Haklıyız Kazanacağız", "Servislerimiz Kaldırılamaz", "Soygun Paketi Geri Alınsın" şeklinde sloganlar atıldı.

Tekel Genel Müdürlüğü ve bağlı birimlerde çalışan memurların servis araçlarının kaldırılmasına ilişkin bilgi istediğimiz Tüm Gıda-Sen yöneticileri, "tasarruf"un bir aldatmaca olduğunu, çünkü tasarruf amacıyla servis araçlarını kaldıran genel müdürlüğün milyarlar harcayarak Ankara'ya taşınma çabasında olduğunu söylediler.

Tüm Gıda-Sen'li memurlar 9 Haziran'da ayrıca %90 katılımla sabah servis araçlarına binmeyerek işe geç gelme eylemini gerçekleştirdiler.

Basın açıklamasının bitiminde Tüm Gıda-Sen Genel Başkanı Hasan Hüseyin Ulucan Tek Gıda-İş'i ortak olan sorunlara karşı ortak mücadeleye çağırdı.

İşçi emeklilerinin protestosu

İzmir (Mücadele)-İşçi emekliler 1 Haziran günü öğle saatlerinde İzmir Büyükşehir Belediyesi önünde bir basın açıklaması yaptılar. İşçi emeklileri kazanılmış hakları olan ve Belediye Meclisi kararı ile alınan bedelsiz toplu taşıma-İndirimli taşıma haklarının seçimlerden sonra iptal edilmesini protesto ettiler. Basın açıklamasında konuşmak isteyen ESHOT Genel Müdürü'ne tepki gösteren emekliler konuşmayı böldüler. İşçi emekllerl üç temsilciden oluşan heyetle, topladıkları üç bin imzalı dilekçeyi ESHOT Genel Müdürü'ne verdiler.

İşçi emekllerl basın açıklamasında, 5 Nisan kararlarından önce 2,5 milyon lira maaş aldıklarını, ekonomik paketin açılmasından sonra alım güçlerinin düştüğünü, bunun sonucunda eşlerinin ve çocuklarının yüzüne bakamaz hale geldiklerini söylediler. Yerel seçimler sonrasında Belediye Başkanı seçilen Burhan Özfatura'nın kendilerine büyük darbe indirdiğini söyleyen İşçi emekllerl, gasp edilen bedelsiz ve indirimli toplu taşıma hakkının verilmesalni isteyerek, bu haklarını alamadıkları taktirde, örgütlü güçlerini kullanacaklarını dile getirdiler.

Koç Holding "kriz"in faturasını işçiye kesti: 2404 işçi işten atıldı

Otomobil sektöründe işten çıkarılan her bir işçiye karşılık yan kuruluşlardan da 20 kişi işsiz kalacak. Şubat ayından bu yana otomobil sektöründen atılan işçilerin sayısı 4521'e ulaştı.

Oyak Renault	: 200 İşçi
Tofaş	:2404 İşçi
(bir yılını doldurmamış işçi sayısı 281)	
Mako Elektrik	: 110 İşçi
Marsan	: 100 İşçi
Döktaş	: 240 İşçi
Üzel Makina	: 40 İşçi
Otasan	: 125 İşçi
Chrysler	: 45 İşçi
Parsat	: 38 İşçi
Ontaş	: 30 İşçi
Başkurt	: 28 İşçi
Akardensa	: 10 İşçi
İskop	: 10 İşçi
Panoto	: 50 İşçi
Kardeş Elektrik	: 7 İşçi
Paksan	: 75 İşçi
Seguan San	: 24 İşçi
Ark Pres	: 50 İşçi
Abasa Elektromek	: 23 İşçi
Altaş	: 53 İşçi
BMC	: 388 İşçi
Aba Otomotiv San	: 80 İşçi
Maysan	: 73 İşçi
Kasca	: 17 İşçi
Packard Elektrik	: 15 İşçi
Elba	: 5 İşçi
Toplam	: 4521 İşçi

Bursa (Mücadele)- Otomotiv sektöründe yaşanan ekonomik kriz işçi kıyımlarıyla atlatılmaya(!) çalışılıyor. Şubat ayında başlayan zorunlu izinler işçi kıyımı hesabının aylar öncesinden yapılmaya başladığının bir işaretiydi. Daha o günden kıyım geleceğim değil geldim mesajını vermişti.

Koç Holding'e ait olan Tofaş'ta, üç vardiyalı çalışma sistemi 1 Haziran'da iki vardiyaya indirilerek 2 bin 404 işçinin işine son verildi. Tofaş'ta yaşanan bu işçi kıyımından sonra Renault Fabrikası'nda da sözleşmesi biten 200 işçinin sözleşmesi yenilenmedi ve 8 Haziran'da üretim durduruldu.

Şubat ayının başında makinelerin bakım ve onarımı gerekçesiyle işçileri zorunlu izne çıkartan Tofaş, Şubat ayından bu yana üretimi sık sık durdurarak ücretsiz izin kapsamını genişletti. Yaklaşık 8 bin kişinin çalıştığı Tofaş'ta işveren ücretsiz izinlerle de yetinmedi. İşçilere önce senelik izinlerini kullandırdı. Ardından da bayram izni vererek bekleyişe itti. Bütün bunlar karşısında sessiz kalan, işverene iş için, ücretsiz çalışma için yalvarmaktan başka bir şey yapmayan Türk Metal-İş'ten cesaret alan işveren 1 Haziran'da işçi kıyımı yaptı. Tofaş Grup Başkanı Temel Atalay işten çıkarttığı işçileri "ekonomileri düzeldiği takdirde yeniden işe alacaklarını" açıklayarak muhtemel tepkilerin önünü baştan kesmeye çalışıyor ve krizi şöyle ifade ediyordu: "Geçen yıl 74 bin 700 adet olan beş aylık satışımız bu yıl 48 bin 900'e düştü. Ürettiğimiz malı pıkyasaya süremiyoruz. İşten çıkartılan işçiler belirlenirken ilk önce emekliliği yaklaşanlar, gönüllü ayrılmak isteyenler ve askere gidecek genç elemanları seçtik, işten ayrılan her işçi için toplu sözleşme kurallarına uygun davranıyoruz". Evet onlara göre işçi kıyımının haklı gerekçeleri vardı ve kabullenilmesi gereken bir durumdu.

Tofaş'ta bunlar olurken burjuva basının gözü Renault'ya çevrilmişti. Ancak Renault'da şimdilik Tofaş'taki gibi çok boyutlu bir kıyım yoktu. Sözleşmesi biterek işten atılan işçileri işten çıkarma kapsamında göstermeyen Renault için burjuva basın, "Renault, Tofaş gibi yapmıyor" diyerek krizin altında yatan gerçek nedenleri bulandırmaya, sorunu "iyi kapitalist-kötü kapitalist" çerçevesinde açıklamaya çalışıyor. Oysa Renault'da da sözleşmesi biten işçiler işten çıkartılıyor, emekliliği gelenler hemen emekli ediliyor. "Şimdilik işçi çıkarma yok" diyen Renault yöneticileri de kârsız bir sürece girdiklerinde bundan kaçınmayacaklarını açıkça dile getiriyorlar.

Ve 8 Haziran'da üretimi durdurulan Renault işçileri de, Tofaş işçilerinin aylardır yaşadığı tedirginliğin içine düşürülüdler.

Aynı sonuçlara sessiz sedasız yaklaştırılan Renault işçileri, haklarını bugünden savunmalıdır.

Türk Metal-İş Sendikası İşverene Dil Döküyor

Binlerce işçinin atılması, krizin tüm yükünün işçilerin sırtına bindirilmesi karşısında otomobil sektöründe örgütlü olan Türk Metal-İş Sendikası tavırsızlığı ve işbirlikçiliğiyle gerçek kimliğini ortaya koyuyor. İşçiler karşısında zor durumda kalınca, verdikleri "sert" demeçler onların bu niteliğini değiştirmiyor. Gerici-faşist Türk Metal-İş Sendikası Başkanı Mustafa Özbek işbirlikçiliğin sınırlarını da zorlayarak işverene akıl veriyor. Otomobil sektörünün krizden kurtulması için 2 ay ücretsiz, 2 ay da yarım yevmiyeyle çalışmayı öneren Özbek işverene "Biz daha fazla fedakarlığa hazırız. Bunun karşılığında işverenler boş oturmayıp ihracata yönelsin. Krizden böyle kurtulabiliriz." diyor. Sanki krizin sorumlusu işçilermiş gibi Tofaş'ı diriltme planları da işçilerin üzerine kuruluyor.

Tofaş işçisinin yıllardır aidatlarıyla ve oylarıyla sırtında taşıdığı sendika ağaları, şimdi tam da krizin derinleştiği noktada onları işsizlik denizinin ortasında boğulmaya terk ediyordu. İşçinin sırtına binen kriz, tüm emekçilere sarı sendikacıları sırtından atmadığı sürece krizin yükünden de kurtulamayacağını öğretiyor.

DİSK yönetim kurulu üyesi Kemal Daysal adına yapılan basın açıklamasında, işten çıkarmalara tepki gösterilerek "Tofaş'ın kararı bir barut fıçısı haline gelen Türkiye'nin fitilini ateşlemektedir. Koç ailesi tatlı kârlarından fedakarlık etmemek için ülkeyi ateşe sürüklemekten çekinmemektedir. İşte sermaye sınıfının vatanseverliği, ülkeye karşı duydukları sorumluluğun sınırı buraya kadardır." denildi.

RÖPORTAJ

Tofaş'tan atılan işçilerle görüştük;

Otomotiv sanayinde kriz nasıl boyutlandı?

Kriz derinleşmeden önce Tofaş'ta günde 1000 (bin) araç üretiliyordu. Renault'nun günlük üretim sayısı ise 600'dü. Üretilen arabaların satışı olmayınca stoklar oluşmaya başladı. Bu kez üretimi kestiler. Üretim azalınca da kriz boyutlanmaya başladı.

Bu noktada Tofaş patronlarının tavrı ne oldu?

İşveren krizin çözümünü işçi çıkarmayla çözeceğini söylüyordu. Kısa vadeli tedbirlerle bugünlere geldiğini açıklayarak, yarı ücretli ve ücretsiz işçi çalıştırmaya başladı. Son olarak 15 gün önce işçiler ücretsiz izne çıkartıldı. Ve sonra da 2400 işçinin evine mektup gönderildi. Bu şekilde işten çıkartıldık. Bu da fabrikanın üçte bir küçülmesi demek.

Çıkarılan işçilere işveren tarafından tazminatları ödeniyor mu?

Atılan işçilerin kıdem tazminatlarını ödeyeceklerini açıkladılar. Ama ödeyecekleri bu kıdem tazminatlarını da taksitlere bölerek ödeyeceklermiş.

Sendikanın ekonomik kriz ve işçi kıyımına karşı tavrı nedir?

Tofaş'ta örgütlü olarak Türk Metal Sendikası var. Bu sendikanın da yapısı belli. Sendika gerici bir yapıya sahip, böyle bir sendikadan ne bekleyebiliriz? Sendika başkanı bu ekonomik krizi hep birlikte aşacağız dedi. İşçi kıyımı olmayacak demişti. Devlete ve işverene yardımcı olmamız gerektiğini vurgulayıp durdu ve sonuçta işçi kıyımlarına karşı işverenin yanında yer alarak işçi kıyımlarına sessiz kaldı.

Krizi aşmak için iktidarın çözüm adıyla başvurduğu yöntemler sizi nasıl etkiliyor?

Bu ekonomik kriz 5 Nisan paketiyle birleşince aldığımız yarım ücretle geçinemez olduk. Çıkarılan işçilerin çoğu köyüne gitti. Gitmeyenler de gündelik işlerde çalışmaya başladılar. İşten atılan arkadaşların tepkileri çok fazla ama bu tepkilerin birleşip yükselmesi gerekiyor. Bunun için bütün otomobil sanayinden atılan işçilerin birleşmesi gerekiyor. İşsizlik tüm işçi sınıfını tehdit ederken, işçi sınıfı sermaye karşısında örgütsüz ve hazırlıksız yakalanıyor. Atılan işçilerin hepsi de Türk Metal Sendikası'na üye. Ama sadece üye...

Sendika sus payı olarak da, krizden sonra önceliğe atılan işçilerin geri alınacağı yalanıyla işçileri oyalıyor. Hazırlıksız yakalandık; ama yine de toparlanmamız lazım, başka bir şey diyemiyorum.

İşçilerden kısa... kısa...

- 27 Mart yerel seçimlerinden sonra, Mersin Yenişehir Belediyesi'nde 200 işçi işten atıldı. Belediye Başkanı Mehmet Aslan Çelik, seçimler sırasında kazandığı takdirde işçi atmayacağına dair şeref sözü vermişti. Belediye başkanlığını kazanan Çelik'in ilk işi fazlalık olduğu gerekçesiyle 200 işçiyi işten çıkarmak oldu. İşten atılan işçiler, başkanın bu tavrını protesto etmek ve işlerine geri dönmek için belediye binası önünde oturma eylemine başladılar. İşçiler işlerine geri dönmedikleri takdirde eylemlerini oturmayla sınırlı tutmayacaklarını, farklı eylemlere girişeceklerini açıkladılar.

- 5 Nisan kararları Gölcük'te 30 Mayıs günü Atatürk Anıtı önünde toplanan memurlar tarafından protesto edildi. Memurlar üzerinde baskı ve yıldırma politikalarını da kınayan Maliye-Sen, Eğit-Sen üyesi kamu çalışanları ve sendika yöneticileri eylemlerine sloganlarla son verdiler.

Liseli DEV-GENÇ polisle çatıştı

Devrimci demokrat öğrencilere saldırılarından bir sonuç alamayan sivil faşistler, bu kez devrimci demokrat öğrencilere tek tek saldırarak gözdağı vermeye çalışıyorlar. Ancak sivil faşistlerin bu saldırıları Liseli DEV-GENÇ'in müdahalesiyle boşa çıkarılıyor. Liseli DEV-GENÇ son günlerde Pendik Lisesi'nde yoğunlaşan saldırılara karşı sivil faşistleri korumaya çalışan polisle çatıştı.

Pendik Lisesi'nde yaşanan olaylar, sivil faşistlerin 3 Haziran'daki saldırıları üzerine başladı. Okuldaki DLMK'lı bir öğrenciye sataşan bir faşist, DLMK'lı öğrenci tarafından dövüldü. Bunun üzerine dayak yiyen faşist DLMK'lı öğrenciyi "çıkışta görüşürüz" sözleriyle tehdit etti.

Okul çıkışında Ülkü Ocağı'ndan toparlanan 15 kadar serseri, karşılarındaki 3 DLMK'lı öğrenci tarafından geri püskürtüldü.

Hafta sonu sivil faşistlerin DLMK'lı öğrenciye yönelik tehditlerini sürdürmesi üzerine Liseli DEV-GENÇ 6 Haziran günü faşistlere gereken dersi vermek amacıyla Pendik Lisesi'ne gitti. Ancak Liseli DEV-GENÇ'liler gelmeden önce, sivil faşistler okulun önünden ayrılmışlardı. O sırada okun karşısındaki sokakta bulunan ekip otosundaki bir polis tehditkar tavırlarıyla Liseli DEV-GENÇ'lilere doğru yaklaştı. Ancak caddenin ortasına dahi gelmeden Liseli DEV-GENÇ'liler molotoflarıyla polisin gözaltına alma çabasına karşılık verdiler. Daha sonra atılan taşlarla neye uğradığını şaşıran polis kaçmaya başladı. 30 metre uzaktaki ekip otosuna kadar koşan polis, diğer polislerle birlikte ekip otosunun arkasına sığındı. Bir polis ise yan sokaktan kaçmayı yeğledi. Bunun üzerine Liseli DEV-GENÇ'liler ekip otosunu taşlayıp, bölgeden uzaklaşmaya başladılar. Liseli DEV-GENÇ'lilerin uzaklaşmaları üzerine iki el ateş eden polisler Liseli DEV-GENÇ'lilerin "Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz", "Yaşasın Liseli DEV-GENÇ" sloganları ve taşlarıyla karşılaşınca geri döndüler.

Bu durumu hazmedemeyen polisler takviye ekip çağırarak sokaklarda çevirmeler yaptılar. Ve o sırada geçmekte olan iki genci gözaltına aldılar.

DLMK'lı öğrenciler, SİP'te yaptıkları basın açıklamasında, faşist saldırganlığa izin vermeyeceklerini söylediler.

"Faşist Saldırılara Gereken Cevabı Vereceğiz"

7 Haziran günü Sosyalist İktidar Partisi'nde bir basın açıklaması yapan DLMK'lı (Demokratik Lise İçin Mücadele Komitesi'ri) öğrenciler ise son günlerde Şişli, İbrahim Turan, Zeytinburnu ve Pendik liselerinde sivil faşistlerin, devrimci demokrat öğrencilere karşı bir tehdit aracı olarak kullanıldığını söylediler. Ancak sivil faşist saldırılar karşısında gereken tavrı aldıklarını belirten DLMK'lı öğrenciler "Bu oyunları bozmak devrimci demokrat bütün güçlerin faşizme karşı verecekleri kararlı mücadeleden geçecektir" dediler. "Polis Destekli Ülkücü Mafya Çetelerine Karşı Mücadeleye Katılalım", "Polis-İdare-Faşist İşbirliğine Son" yazılı dövizler taşıyan öğrenciler, faşistlerin farklı farklı çehrelerle arenaya çıkmalarına karşı kamuoyunu duyarlı olmaya ve faşist örgütlenmelere karşı tavır almaya çağırdılar.

Sivil Faşistler Cezalandırıldı

Devrimci demokrat öğrenciler, okullarda tekrar faal hale getirilmeye çalışılan faşistleri bir kez daha geri püskürttüler.

İstanbul Esenler İbrahim Turan Lisesi'nde polis ve idare destekli sivil faşistler, sudan bahanelerle devrimci, demokrat, yurtsever öğrencilere zaman zaman yaptıkları sataşmalara, silah göstererek tehdit etmeyi de eklediler. Bunun üzerine özekle İbrahim Turan ve genelde de tüm okullardaki sivil faşist örgütlenmelere izin vermeyeceklerini belirten DLMK'lı ve DÖB'lü (Devrimci Öğrenci Birliği) öğrenciler 7 Haziran günü okulun önünde bir basın açıklaması yaptılar. Okulun önüne "Faşist Saldırılara İzin Vermeyeceğiz" DLMK ve DÖB imzalı pankart asan ve "Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz" sloganı atan öğrencilerin pankartına müdahale etmek isteyen bir faşist dövülerek cezalandırıldı. Bunun üzerine cezalandırılan faşist, çevreden topladığı diğer faşistlerle geri dönerek öğrencilere saldırdı. Fakat bu kez de devrimci demokrat öğrencilerin "Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz" sloganları ve aynı kararlı tutumlarıyla karşılaştılar. Devrimci öğrenciler karşısında korkuya ve paniğe kapılan faşistler kaçmak zorunda kaldılar.

Esenler bölgesinde faşist örgütlenmeye zemin hazırlayan sivil faşistlerin toplanma yeri olarak kullandıkları İbrahim Turan Lisesi yolundaki Murat Cafe ve sahibi de Dev-Gençlilerin öfkesiyle karşılaştı.

9 Haziran günü sabah saatlerinde Murat Cafe'ye gelen Dev-Gençliler, bu faşist yuvayı molotoflarla tahrip ettikten sonra, ana caddeye "Faşist Örgütlenmeye İzin Vermeyeceğiz-Dev-Genç" yazan bir de pankart astılar. Gazetemizi Dev-Genç adına arayan ve eylemi üstlenen bir kişi, okullarda idare ve polis desteğiyle güç olmaya çalışan faşist çetelerin toplandıkları yuvaları bundan sonra da dağıtmaya devam edeceklerini belirttikten sonra, "Faşist çeteleri ve yuvaları dağıtacağız, gençliğe uzanan faşist elleri kıracağız!" dedi.

Gençlikten kısa... kısa...

ULUDAĞ ÜNİVERSİTESİNDE NAZIM HİKMET ANMASI

Uludağ Üniversitesi Eğitim Fakültesi'nde UL-DER'li ve devrimci demokrat öğrenciler tarafından 2 Haziran günü Nazım Hikmet'in ölüm yıldönümü dolayısıyla bir anma yapıldı. Anmaya saygı duruşundan sonra Nazım Hikmet'in devrimci kişliğini anlatan ve bugün için mücadeledeki yerinin vurgulandığı kısa bir konuşma yapılarak başlandı.

Daha sonra şiir ve şarkılarla devam eden anmada öğrencilerin katılımı oldukça coşkuluydu.

Anma öncesi hazırlık çalışmalarının yetersizliğine rağmen öğrenci sayısının oldukça fazla olması ve coşkulu katılımlan gençlik içindeki duyarlılığın bir ifadesi oldu.

AFYON'DA İHBARCILIK ZORLAMALARINA KARŞI TAVIR

Afyon'da lise ve üniversite öğrencilerinin polis ve okul yönetimleri tarafından ihbarcılığa zorlanması karşısında TÖDEF'li öğrenciler 2 Haziran günü bir basın toplantısı düzenledi. Toplantıda polisin, okul yönetimlerinin ve özellikle de Dekan Yardımcısı Mehmet Erkan'ın ihbarcılığı teşvik eden tavırlarına tepkilerini dile getiren TÖDEF'li öğrenciler onurlu hiçbir öğrencinin kendi kişisel çıkarları için arkadaşlarının zarar görmesini istemeyeceğini belirterek "onursuzluk zincirini paramparça edeceğiz" dediler. Basın toplantısına Eğit-Sen, Demokrasi ve Gençlik Vakfı, AFÖD, CHP, SHP ve liseli gençlikten insanlar katıldı.

ANKARA GAZİ'DE ANMA VE MÜZİK DİNLETİSİ

Gazi Üniversitesi Mühendislik Mimarlık Fakültesi'nde Nazım Hikmet ve Ahmet Arif'i anmak için 3 Haziran günü şiir ve müzik dinletisi verildi. Kitap Kulübü'nün düzenlediği dinletiye yaklaşık 150 bin kişi katıldı. Dinletide yapılan konuşmalarda polis-idare işbirliği ve idarenin baskıları teşhir edilirken, dinleti omuz omuza çekilen halaylarla sona erdi.

"Bilimsel Demokratik Üniversite İçin Mücadeleye"

Her sene yapılan Gazi Üniversitesi Dostluk ve Dayanışma Gezisi, bu yıl 350 kişinin katılımıyla yapıldı.

Piknikte, devrim şehitleri için yapılan saygı duruşundan sonra, konuşmalara geçildi. Üniversitelerin çeşitli sorunlarına değinilerek, devrimci-demokrat öğrencilerin okuldan uzaklaştırılma-atılma gibi baskılara maruz kaldığı, buna karşı öğrenci derneklerinde örgütlenerek baskılara karşı birlikte tavır alınması gerektiği anlatıldı. Gezide Grup Ekin, Grup İlke, Grup Seheryeli, Grup Kardelen'in söylediği türküler eşliğinde halaylar çekildi.

Ayrıca "Bilimsel Demokratik Üniversite İçin Mücadeleye-Gazi Üniversitesi Öğrencileri" yazılı pankart açıldı.

Balıkesir Üniversitesi'nde gerginlik

Necatibey Eğitim Fakültesi (NEF) Kantini'nde faşistler, 1 Haziran günü üzerinde kurt ve hilal amblemi bulunan Ülkü Ocakları imzalı Fetih Konseri afişlerini astılar. Afişler aynı zamanda dekanlık imzası taşıdığından yasal kılıfı da hazırlanmıştı. Devrimci-demokrat öğrenciler Dekanlığa çıkarak, faşistlerin astığı afişlerden rahatsız olduklarını ve indirilmesini istediler. O gün afişler idare tarafından indirildi. TÖDEF'li ve DPG'li öğrenciler faşistlerin hiçbir alanda propaganda yapmasına izin verilmemesi ve faşistlerin ertesi gün asacakları afişlerin yırtılması gerektiği görüşünde olduklarını diğer anlayışlara da anlattılar. TÖDEF'li, DPG'li ve eski DY taraftarı öğrenciler ertesi gün bir forum düzenleyerek "Anti-Faşist Girişim Komitesi" imzalı dövizler astılar. Bu sırada faşistlerin afişlerinin TÖDEF'li ve DPG'li öğrenciler tarafından yırtılacağını anlayan eski DY taraftarları, forumun sonlarına doğru "Anti-Faşist Girişim Komitesi" imzalı dövizlerin indirilmesi gerektiğini açıkladılar. Gerekçe olarak ise faşistlerin afişlerinin yırtılmasına ortak olmak istemediklerini söylediler. Bu açıklamadan sonra forum bitirildi. Ve asılan dövizler indirildi. Hemen ardından faşistlerin astığı afişler TÖDEF'li ve DPG'li öğrenciler tarafından yırtıldı. Faşistlerle çıkan tartışmayı diğer anlayışlar izlemekle yetindiler. Olay sonrası okuldan dağınık biçimde çıkan TÖDEF'li ve DPG'li öğrenciler faşistlerin saldırısına uğradı. Bu arada yurtsever öğrenciler faşistlere karşı tavır almanın koşulu olmadığını belirterek, eylemsizliklerini sürdürdüler. Gençliğin Sesi okurları da hiçbir tavır almadılar. Olay günü hazırladıkları dövizleri asmaktan çekindiler. Ertesi gün faşistler yurtta demokrat bir öğrenciye daha saldırdılar. Faşistlere karşı gerekli tavrın konulamaması ve devrimci şiddetin kullanılmayışı bugün faşistlerin gerginlik yaratmasına sebep olmaktadır.

Çorlu Cezaevi'ndeki Grup Yorum Üyesi Kemal Sahir Gürel:

"Yolumuza daha güçlü devam ediyoruz"

Kemal Sahir Gürel... Grup Yorum üyesi. 1992 yılında Denizli'de verdikleri bir konser nedeniyle Elif Sumru Gürel'le birlikte 'yargılandı'. Verilen 20'şer ay hapis ve 42'şer milyon lira para cezası Yargıtay tarafından onaylandı. Teslim olmadılar. Fakat Kemal Sahir Gürel yakalandı ve halen Çorlu Kapalı Cezaevi'nde yatıyor. Kemal Sahir Gürel'le Grup Yorum ve tüm aydın-sanatçılara yönelik baskıları içeren bir röportaj gerçekleştirdik.

Siyasi iktidarın halktan yana aydın ve sanatçılara yönelik baskılarının yoğunlaşması, peş peşe mahkumiyet kararları çıkartılması yeni bir süreci mi ifade ediyor? Nasıl yorumluyorsunuz?

Kemal Sahir Gürel: Siyasi iktidarların her dönem, içinde bulundukları durumu ve devrimci muhalefetin gücünü hesaplayarak demokrasicilik oyununu uygulayageldiğini biliyoruz. Bu oyunun bir gereği olarak, genel hedef içerisinde sanatçıları ülke gerçeklerine yabancılaştırabilmek için bazen "olanaklar" sunarak kandırmayı hedefliyor, bunu reddedenleri ise şiddetle ödüllendiriyor. Suskun bir toplum yaratmaya çalışmalarının bir parçası bu da.

Başaramayıp teslim alamadıklarına ve örgütlü mücadele içindeki sanatçılara, iktidar bu "demokrasicilik oyunu"nun seyrine göre baskının, yasağın ve hatta şiddetin her türlüsünü tattırabiliyor. Son dönem özelinde saldırılarını bu denli yoğunlaştırmasının nedeni açık aslında. Düzen artık bir açmazdadır. Şiddetini, insan hakları ihlallerini ve demokratik hakları gasp etme konularında kabaran suç dosyasını saklayamaz duruma gelmiştir.

Bundan dolayı ilerici, devrimci sanatçılarla aydınlara, bilim adamlarına yönelen bir susturma kampanyası söz konusu. Baskılar faşizmin kartını daha açık oynayacağını, aydın ve sanatçıları daha net tercihlere zorlayacağını da gösteriyor.

Tüm bunlar içinde Grup Yorum'un yola çıktığından beri yaşadıklarını değerlendirirseniz, Yorum'u özel bir yere koyuyor musunuz?

K.S. Gürel: Elbette... Bugüne dek aldığımız mesafe gösterdi ki, devrimci sanatçılık; halkların değerlerine uzanırken, bunu dünyayı değiştirme yani sosyalizm mücadelesinin etkin bir unsuru haline getirenlerin ve bedelleri göze alarak yola çıkanların işidir. Bu devrimci sanat anlayışı, düzenin şimşeğini üzerine çeken Grup Yorum'un temel kültürüdür.

Grup Yorum, suskunluk yıllarında, devrimci mücadelenin içinde filizlenerek türkülerini yaratmaya başladı. '80 öncesi el yordamıyla hayata geçirilen örgütlü devrimci sanatçılık anlayışını, '80'den sonra devralarak mevcut statüleri yıktı ve devrimci sanat anlayışını tüm değerleriyle inşa etme konusunda ciddi adımlar attı. Sanatı mücadeleden koparan ve halka yabancılaşan küçük-burjuva sanat anlayışını reddederek, müziğini dar salonlardan mücadelenin içine taşımasını bildi. Politik özünü saklamadı, egemenlerin kurallarını ve yasallığını bir kenara iterek gücünü meşru değerlerinden aldı.

Siyasi kimliğimiz, hak alma mücadelesindeki duyarlı ve ısrarlı tavrımızla birlikte gelen tüm gözaltı, konser yasakları ve soruşturmalar karşısında aldığımız tavırlar egemenleri iyice rahatsız etti. Zamanla bize başka yöntemlerle, komplolarla saldırma ihtiyacı duydular. Hukuk skandalına dönüşen bir kararla hapis cezası verilmesindeki amaç Grup Yorum'a bir "ders" vermekti. "Bu grup çok ileri gitmişti(!) ve "elemanları susturulmalıydı(!)"

Mahkumiyet kararı sonrasında sizin tavrınız ne oldu?

K.S. Gürel: Her tutuklama veya mahkumiyet kararından sonra, çareyi bavul toplayıp teslim olma veya mücadeleden, halkından kaçmakta bulanlar, devrimci bir anlayışın temsilcileri değildi. Kendilerine ve emekçi yığınlara karşı güvensizliğin ve sorumsuzluğun bir ürünüydü. Sosyalizm siyasal düzeyde ne kadar savunulursa savunulsun, pratik ve politik açıdan kendilerini oligarşinin ellerine teslim etmeydi bu. Bir anlamda da icazeti ifade ediyordu.

Bu nedenle olumlu gelenekler yaratma anlamında, bundan önce Konya DGM'nin tutuklama kararına uymadığımız gibi teslim olmamalı, cezayı teşhir etmeli ve düşünce özgürlüğüne yönelik bu saldırıyı protesto etmeliydik.

Siyasi iktidarın iradesine teslim olmadan, çalışmalarımızı en verimli biçimde sürdürebileceğimiz, kolektivizmden ve Türkiye halklarından, mücadeleden kopmayacağımız koşullar yaratmaya çalışırken tutsak düştüm. Ancak "bu aksiliği de zafere dönüştürebilmenin" adımlarını attık. Şu an Grup Yorum, firardaki ve cezaevindeki elemanlarıyla, toplam 7 kişiyle çalışmalarını sürdürüyor. Ve yeni katılan üyeleriyle, yoluna daha güçlü devam ediyor.

Elif Sumru Gürel ve sizin tutsaklık ve kaçaklık koşullarında Yorum'un çalışmalarına katılımınız nasıl sürüyor?

K.S. Gürel: Benim kaset çalışmalarına katılabilme koşullarım elbette ki biraz daralmış durumda. Konserlere ise hiç katılamıyorum. Sumru ise, bu konuda benden biraz daha şanslı sayılabilir. Zaman zaman birlikte çalışma olanakları yakalayabiliyor. Ama her ikimiz de gerek bestelerimizle, gerekse de arkadaşlarımızın yeni üretimlerini biçimlendirmede bulunduğumuz katkılarla, kolektivizmi canlı kılmaya çalışıyoruz.

Grup Yorum'un bundan sonraki süreci için söylemek istedikleriniz neler?

K.S. Gürel: Grup Yorum çok köklü ve onurlu geleneklere sahip bir grup. 9 yıllık tarihimizde hiçbir baskı ve zor karşısında yılmadık ve geri adım atmadık. Tam tersine tarihimize yeni değerler katarak zenginleştirdik. Yeni örnekler yaratarak güç ve güven kazandık. Emekçi yığınlar bu sayede bizi tanıdı, kendi sanatçısı olarak sahiplendi. Adımız halkların umuduna ve geleceğine yazılı, kimse silemeyecek. Türkülerimiz kazanacak. ✪

Kemal Sahir Gürel açlık grevinde

Çorlu Cezaevi'nde bulunan Grup Yorum üyesi Kemal Sahir Gürel ve Devrimci Sol davası tutsağı Cengiz Çınar 10 Haziran'da yaptıkları bir açıklamayla "5 Nisan soygun paketini protesto etmek ve cezaevinde gasp edilen haklarımızı almak için" süresiz açlık grevine başladıklarını belirttiler.

Grup Yorum Gaziantep Konseri

"Türküler kazanacak"

Grup Yorum gözaltılara, tutsaklıklara rağmen türkülerini binlerle birlikte söylemeye devam ediyor.

Grup Yorum konserlerini pek çok sanatsal etkinlikten ayıran bir özellik de türkülerinin içindeki coşku, dinamizm ve izleyiciye ulaştırdığı mücadele azmi, moral değerlerdir. 6 Haziran Pazartesi günü Gaziantep Kamil Ocak Spor Salonu'nda gerçekleştirilen konserde aynı özellikler öne çıktı. Yaklaşık 5 bin kişinin izlediği konserde hemen tüm parçalar izleyiciyle birlikte söylendi. Türkülerin ve marşların arasında atılan "Halkız Haklıyız Kazanacağız", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Şehit Namırın", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganları bir öfkenin ve devrimci coşkunun ifadeleriydi. Ayşe Gülen Halk Sahnesi Oyuncuları da oyunları ve şiirleriyle geceye ayrı bir renk kattı.

Polisin devrimci sanata tahammülsüzlüğü ise her zamanki gibi kendini gösterdi. Konser öncesi başlayan keyfi engelleme çabaları konser sırasında ve sonrasında açık bir saldırganlığa dönüştü. Konserden önce bilet satışı yapan görevlilerden 4'ü keyfi olarak iki gün gözaltında tutulmuştu. Konser sırasında polis gerginlik yaratmak için her türlü çabayı gösterdi. Konser izinli olduğu halde öncelikle tertip komitesi olmak üzere görevlileri sürekli gözaltına almakla tehdit ettiler. Bütün çabaları boşa çıkan polis konser çıkışı saldırarak, havaya ateş açarak yarattığı provokasyon ortamıyla tertip komitesinin de içinde yer aldığı 52 kişiyi gözaltına aldı. Bu pervasızlığı protesto eden izleyiciler ise alkışlarla, ıslıklarla ve taşlarla cevap verdiler. Grup Yorum ve Ayşe Gülen Halk Sahnesi elemanlarını da gözaltına almak isteyen polis, sanatçıların gösterdiği direniş ve halkın sahiplenmesi sonucu vazgeçmek zorunda kaldı. Polisin gözaltı terörü gece boyunca da devam etti ve aralarında DEP üyelerinin de bulunduğu pek çok insan evlerinden gözaltına alındı.

Ertesi gün Gaziantep İHD'de bir basın açıklaması yapan sanatçılar bu saldırganlığı protesto ettiler. Saldırının emekten va halktan yana sanata, halkların kardeşliğine ve özgürlük istemine yönelik olduğunu vurgulayan sanatçılar gözaltındakilerin bir an önce serbest bırakılmalarını istediler. ✪

Grup Yorum Çukurova'dan seslendi

4 Haziran'da Adana'nın Yenice ilçesinde Grup Yorum konseri yapıldı. Çevre günü etkinlikleri kapsamında düzenlenen konseri yaklaşık 3 bin kişi izledi.

Uzun bir aradan sonra yeniden Adana'daydı Grup Yorum. Adana'daki her konserinde salon binlerle dolmuştu ve Adana polisinin baskısı, gözaltıları, engellemeleri de hiç eksik olmamıştı. Bu kez bir ilçesindeydiler Adana'nın. Ve salon yine binlerle doluydu. Grup Yorum Adana emekçilerini, emekçiler Grup Yorum'u özlemişti. Yenice'de 3000 emekçiye seslendi Grup Yorum.

Büyük bir coşkuyla izlenen Grup Yorum konseri öncesinde Hacı Bektaş Veli Derneği semah ekibi bir gösteri sundu. Ardından Grup Nisan Güneşi sahneye gelerek kısa bir dinleti verdi.

Yenice Belediye Başkanı'nın çevre gününe ilişkin yaptığı kısa bir konuşmadan sonra sıra Grup Yorum'daydı. Sahnede salona taşıdıkları coşkularıyla onlar vardı şimdi. Türkülerini söylerken tüm baskılara, elemanlarının tutuklanmasına karşın "türkülerin susmayacağını" kanıtlıyorlardı bir kez daha. Ve daha güzeli; susmayan türküler hep bir ağızdan söyleniyordu.

Konser boyunca polis, asker ve özel tim görevlileri de hazırdı, ama onlara pek gerek kalmadı; çünkü onların isteklerini SHP'li Yenice Belediye Başkanı Ali Kuru ve onun korumaları yerine getirdi. Önce seyircilerin coşkusuna müdahale eden Belediye Başkanı, slogan atıldığı takdirde konseri bitireceğini söyledi. Daha sonra Grup Yorum'un konsere gelen mesajları okumasına engel olmaya çalışarak gelen mesajları yırtmaya kalkması ortamı tamamen gerginleştirdi. Bu olaya Grup Yorum ve tüm izleyicilerin sert tavır alması Belediye Başkanı'yla yandaşlarına geri adım attırdı. Ve her şeye rağmen konser türkülerin hep bir ağızdan söylenmesiyle sürdü. ✪

Onlar ölmediler, yok, ateş fitiller gibi dimdik ayakta barut ortasındalar...

Halil ATEŞ

Solmaz KARABULUT

Fikri KELEŞ

Ali YILMAZ

İşçi, öğretmen ve öğrenci iken kendilerini halkın davasına adayarak devrimci halk örgütünün birer neferi oldular. Halkların belleğine 3 harfle adaleti kazıyan ateş hattındaki devrim savaşçılarıydılar:SDB

4 Mayıs 1992 gecesi Ankara'da Dikmen'den Demetevler'e uzanan çatışmalarda halkın davasını, devrim örgütünü ve yoldaşlarını ölümüne savundular. Ankara SDB Komutanı Halil Ateş, örgütünü ve yoldaşlarını korumak için açığa çıktığı bilinen bir üsse girip tüm belgeleri yok etmiş, durumu fark eden ve üssü kuşatan düşman güçleriyle adım adım çatışarak kuşatmayı yarıp çıkmıştı.

Halil Ateş ve yoldaşı Ali Yılmaz son olarak Demetevler'de bir kez daha çatışmak zorunda kaldıklarında her SDB savaşçısının yapacağı şeyi yaptılar; ellerinin silahı kavradığı, dillerinin sesi duyurduğu son ana kadar savaşarak şehit düştüler.

Solmaz Karabulut ve Fikri Keleş de komutanları gibi ölüm mangalarını silahlarıyla karşıladılar. Üslerini kuşatan yüzlerce kiralık katile karşı sloganlar ve marşlarla elde silah çatışarak şehit düştüler.

Savaşın içinde, savaşı büyüterek öldüler; savaşın içinde tıkılan her mermide, atılan her sloganda, sarılan her bombada öfke olup yaşayacaklar.

Kavga onlarla büyüyor

Ercan GÜNDOĞDU

Konuştuğu her insanla kolayca kaynaşan bir yapıya sahipti. Örgütçü yetenekleri ve yöneticilik deneyimi ile önemli görevlerin insanı oldu. Son olarak Devrimci Sol Doğu Karadeniz Bölge Sorumluluğu görevine getirildi. 6 Mayıs 1980'de Aybastı'da pusu kuran sivil faşist çeteler tarafından katledildi. Unutmayacak, kavgamızda yaşatacağız.

Renan ERİŞ

Hasan OKUT

Müjdat ÇELİKYAY

Yıldız DMMA gece bölümü öğrencilerini okul çıkışında pusu kurarak kurşun yağmuruna tutan polis destekli sivil faşistler tarafından katledildiler. Katliamın ardından DMMA binasını işgal eden Dev-Genç şehitlerine sahip çıkarak ve ertesi gün büyük bir anti-faşist gösteri düzenleyerek yaratılmak istenen pasifikasyona izin vermedi. Müjdat'ların, Hasan'ların, Renan'ların ve daha nice devrimcinin can bedeli mücadelesi sonunda faşist işgaller bir bir kırıldı. Anıları yolumuza ışık tutuyor!..

Mustafa IŞIK

Mayıs 1981'de gözaltına alındığı gün işkence yapıldıktan sonra İstanbul Küçükköy'e götürülerek kurşuna dizildi. Onu katledenler yanlarına kalacağını sanıyorlardı, ama 10 yıl sonra da olsa halkın adaletinden kurtulamadılar.

Bir bomba gibi düşenler
Bir yaprak gibi sürüklenenlere
Anlatabilmek için sevdayı
Kendilerini yok ettiler
Ve düştükleri yerden
Yangını gürleştirdiler
Sönmemecesine
Ne ağladık
Ne şaşırdık
ne de ürktük bu patlamanın
sonuçlarından
Önümüzde kuyruk oluşturan
Amaçlarımızdan birini yakaladık
bizden önde giden

Sadettin Emir ÇINAROĞLU

Bursa'da yüksek öğrenim gençliği içinde devrimci mücadeleye katıldı. 1980 yılında işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs'ta katledildi.

Mehdi ALKAN

İstanbul'da 1 Mayıs gösterilerine katıldıktan sonra Trabzon'a dönerken 2 Mayıs 1993 günü bir trafik kazasında yaşamını yitirdi. KTÜ öğrencisi bir TÖDEF'liydi.

Mustafa ALBAYRAK

16 Mayıs 1980'de Ferahevler'de faşist saldırılara karşı nöbet tutarken kendilerine "devrimci" diyen bir grup tarafından katledildi. Silahı vardı ama kullanamıştı.

Ali Haydar ŞAHİN

12 Mayıs 1987'de şehit düştü.

Aykut KAYNAR

19 Mayıs 1980'de Aybastı'da faşistler tarafından katledildi.

Serap ŞİMŞEK

6 Mayıs 1980'de Deniz'ler için düzenlenen bir anmada jandarma kurşunuyla katledildi.

Isırgan

Biz'den...

Her şey tamam

31 Mayıs günü Hatay'ın Samandağ ilçesinde gazetemizin satışını yapan iki okurumuz polis tarafından gözaltına alınır. Gözaltı süresince Samandağ ilçesinde yapılan tüm eylemler okurlarımıza kabul ettirilmeye çalışılır. Kanıt mı?.. O işi Komiser Ahmet halledecektir. Nasıl mı?.. Okurlarımızın ayakkabı tabanlarına bakarak... Olmaz demeyin Komiser Ahmet, Samandağ'daki yazılamaları yapanların ayak izlerini tespit etmiş ve okurlarımızınkilerle karşılaştırmıştır... Ve ne büyük tesadüftür ki izler ona göre tıpatıp uymaktadır. "Evet.. evet, izler uyuyor, yazılamaları siz yaptınız." der.

Kim demiş TC polisi kendini yenilemiyor diye. Yeni getirilen onca işkence metodundan sonra kızılderili gibi takip metodunu geliştirdiler. Aslında devletin dağa-taşa asker yığarak yapamadığını Komiser Ahmet yapar, gerillaları şıp diye buluverirdi.

Kolay iş değil

Zordur. Gece-gündüz ölüm tehlikesiyle yaşamak. Birkaç kuruş uğruna birçok meslektaşı ya canını, ya da kolunu, bacağını kaybetmiştir. Tüm yaşamları bir duvara asılan, bir yerlerden sarkıtılan pankarttaki kabloların ucundadır bomba imha ekiplerinin.

İstanbul'da Gazi Mahallesi'nde bomba süsü verilmiş bir pankart asılır. Pankart asıldıktan kısa bir süre sonra bomba imha ekipleri gelir. Hummalı bir şekilde çalışmaya başlarlar. Pankartın ucuna asılı teneke kutuda ne olduğunu anlamak için yarım saat kadar uzaktan bakarlar. Bu arada çevrede biriken insanlar da meraklı gözlerle polislerin ne yaptığını izlerler. Sonunda polislerden biri bir ipten kement yaparak teneke kutuyu yakalar ve var gücüyle uzağa fırlatır.

Tüm bomba imha ekibi çil yavrusu gibi etrafa dağılmıştır. Eee!.. ne de olsa vücutlarının bir kısmını orada bırakmak istemezler. Ama bir de ne görsünler... Bomba sandıkları kutudan çevreye çöpler saçılmaktadır. Olayı izlemekte olan halk kahkahayı basar. Polisler de pankartı bırakıp, gençlerin peşinden koşmaya başlarlar.

KUPÜR'CE

'Neden işçi çıkardık?'

TOFAŞ Türk sanayisinin amiral gemisidir, onu kaybetmeyelim

Bizim bildiğimiz kaptanlar önce diğer insanları kurtarırlar batan bir gemide... Ama Tolaş'ın amirali Koç hiç de öyle yapmıyor... Ağırlık olarak gördüğünden olsa gerek, gemiyi yeniden yüzdürebilmek için işçileri denize atıveriyor... Aman dikkat edin bay Amiral, canını kurtarabilen işçiler karaya yanaştığınızda sizi bulmasınlar...

• • • • • • • • • • •

'Türkiye tek sosyalist ülke'

Sayın Çiller; Türkiye sizin dediğiniz gibi sosyalist bir ülke olsaydı eğer, siz de bu ülkenin sürgündeki başbakanı, Batista'sı, Somoza'sı olabilirdiniz ancak.

• • • • • • • • • • •

Demiral, zehirlenen köpeğine şiir yazdı

Nasıl üzüldük ah nasıl
Uçup gitmiş köpeciğin
Seni biliriz, hassas, dayanamaz yüreğin
Ruhunda hicran, ellerinde kan
Ediyorsun elbet belediyeye isyan
Tahkikata ne hacet, asıversinler hemen.

Karikatürcülere...

Gazetelerin satılık kalemleri yaşayabilmek için Sam Amca'yı ve onun işbirlikçi patronlarını, Çiller'i, Karayalçın'ı desteklemek zorundalar. Kısacası halkı aldatmak zorundalar...

Bizlerin ise yaşaması için tek yol muhalefet... Yukarıda saydıklarımızın tümüne ve bugünün özelinde 5 Nisan soygun kararlarına muhalefet. Bizlerin yaşayabilmesi halkın ezenlere tepkisini dile getirebilmemizle mümkündür. Eleştiri oklarımızı 5 Nisan soygun paketine yöneltelim. Her zamanki gibi on ikiden vurmacasına.

KURŞUN ADRES SORMAZ... MI ACABA?

OLTA

7 Haziran-'94 Hürriyet: Tefecilerde İtalyan parmağı
8 Haziran-'94 Milliyet: Tefecilerde İran parmağı.
Gazeteler Kürt mafyasına yönelik cinayetleri yakında "vezir parmağı"yla açıklamaya çalışırlarsa hiç şaşırmayalım.

Daha bir hafta önce 2 ay bedava çalışırız diyen Türk Metal Başkanı Mustafa Özbek şimdi de diyor ki "Bizi kızdırmasınlar, yoksa militan sendikacılık yaparız" diyor.
Önceki açıklamasının karşılığını banka hesabında göremedi herhalde...

YENİ 15-16 HAZİRAN'LARA

- 15-16 Haziran direnişi sarı sendikacılığa ve anti-demokratik yasalara karşı atılgan bir mücadele ve sınıf dayanışmasının adıdır...
- En fazla sömürülen ve ezilen işçilerin önünde, bugün de engel olarak, devlet, sarı sendikacılık ve anti-demokratik yasalar var. Ve bir de şanlı 15-16 Haziran direnişinin deneyimleri

- ✓ "SERMAYE'NİN DEVİ"NDEN İŞÇİ KIYIMI-Koç Holding krizin faturasını işçiye kesti; Tofaş'tan 2404 işçi atıldı... Şubat ayından bu yana otomobil sektöründen atılan işçilerin sayısı beş bine yaklaştı.
- ✓ ADANA BELEDİYESİ'NDE DİRENİŞ SÜRÜYOR.
- ✓ Mersin Yenişehir Belediyesi'nde işçi kıyımına karşı protesto. İşçiler oturma eyleminde.
- ✓ İŞÇİ/YORUM-İşsizlik işyerimizde, açlık kapımızda. BİZ NEREDEYİZ?

Yazısı Sayfa 15'te

NİKARAGUA

BURJUVAZİYLE UZLAŞMANIN KAÇINILMAZ SEYRİ...

- Nikaragua'nın Sandinist Genelkurmay Başkanı görevinden alınıyor... Burjuvaziyle seçim yarışına girip yenilen Sandinistler mevzilerini birer birer kaybediyorlar.

- Daniel Ortega yeniden FSLN Genel Sekreterliğine seçildi... Radikallikten, sosyalizme bağlılıktan söz ederek seçilen Ortega'nın ufku, burjuvaziyle 1996'da yeniden seçim yarışına girmenin ötesine geçmiyor.
- ✓ Yunanistan Komünist Partisi mitingine faşist saldırı
- ✓ Soljenitsin ve Rusya "dönek"likte buluştu.

Yazısı Sayfa 11'de

Ölüm Orucu şehitlerini anıyoruz

Bir kez daha ölüme yatmayı anlamak

1984'ün Nisan-Mayıs ve Haziran'ında 75 gün sürdü uzun yürüyüş. Ölüm ve düşman dört kızıl okla vurulup teslim alındı. Devrim için, onur için ölümü kucaklayabilmenin manifestosuydu yazdıkları. Adlarını duvarlara kanla yazanlar, asla teslim olmamayı bayraklaştıranlar onların izleyicilerliydiler.

Devrimci hareketin kadroları, savaşçıları Ölüm Orucunda yazılan "zor koşullarda sahiplenmenin ve tereddüte düşmemenin manifestosu"nu izleyerek altettiler darbeciliği.

Bir hesaplaşma, bir arınmaydı aynı zamanda Ölüm orucu. Kendini sürekli yenilemek zorunda olan bir devrimci hareketin iç düşmanla mücadelesinin manifestosuydu.

Yazısı Sayfa 14'te

Ölüm Orucu, değerleriyle, kanıtladıklarıyla dün değil, bugündür. Oligarşiye ve iç düşmana karşı savaşımız, bu değerleri bugüne taşıyabildiğimiz ölçüde büyüyecek, gelişecektir.

Emperyalizmin Çekiç Güç dayatması

- ABD Temsilciler Meclisi'nde Türkiye'ye yapılan askeri yardıma yüzde 25'lik kesinti kararı... Yardım koşula bağlandı... Kesinti kararı ve koşullar görünürde "insan hakları ihlalleri" vb. gerekçeler içeriyor. Asıl gerekçe, Çekiç Güç'ün dayatılmasıdır. Emperyalizmin politikalarının Türkiye oligarşisine eksiksiz uygulatılmasıdır.
- ✓ **ASKERİ YASAK BÖLGE...** Gerilla'ya Vietnam usulü "önlem". Ağrı ve Tendürek'te on bin kişinin yaşadığı 50 yerleşim birimi boşaltılarak askeri yasak bölge ilan edilecek.
- ✓ **REBER...** Umudun adı: halkların sınıf temelinde birlikte savaşı.
- ✓ **KATİL KONTRGERİLLA...** HADEP Parti Meclisi Üyesi Muhsin Melik ve şoförü katledildi... Kontrgerillanın "failli meçhul" cinayetleri sürüyor.

Yazısı Sayfa 5-7'de